

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
DIRTY LITTLE MIDLIFE
NOVEL

FORTY AND FIGHTING DIRTY

LILIAN
MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRK YAŞINDA VE KİRLİ SAVAŞ

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ ROMANI

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

1. [Piper](#)
2. [Piper](#)
3. [Rhett](#)
4. [Piper](#)
5. [Rhett](#)
6. [Piper](#)
7. [Rhett](#)
8. [Piper](#)
9. [Rhett](#)
10. [Piper](#)
11. [Rhett](#)
12. [Piper](#)
13. [Rhett](#)
14. [Piper](#)
15. [Rhett](#)
16. [Piper](#)
17. [Rhett](#)
18. [Piper](#)
19. [Rhett](#)
20. [Piper](#)
21. [Rhett](#)
22. [Piper](#)
23. [Rhett](#)
24. [Piper](#)
25. [Rhett](#)
26. [Piper](#)
27. [Piper](#)
28. [Rhett](#)
29. [Piper](#)
30. [Rhett](#)

31. [Piper](#)

32. [Rhett](#)

33. [Piper](#)

34. [Rhett](#)

35. [Piper](#)

[Epilog](#) [__](#)

[Daha fazlasını mı istiyorsunuz?](#)

1. [Fiona](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2025 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.
Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD
P.O. Box 168 Subiaco, WA, 6008, Avustralya ISBN:
9781923187542

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

amaçla yapılan kısa alıntılar hariç.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

BİR PIPER

Yeni işimin ilk günü, devasa bir canavar gibi önümde belirmişti. Neredeyse on yıl boyunca iş hayatından uzak kalmak, özgüvenimi çok kötü bir şekilde sarsmıştı, özellikle de mülakatlarda özgeçmişimdeki boşluğu açıklamamı isteyen *sayısız* soruya maruz kaldıktan sonra. İki oğlumu yetiştirmek, hayatımda yaptığım en zor ve en ödüllendirici şeydi, ancak konferans masasının diğer tarafındaki insanlar, bunun ne kadar zor bir iş olduğunu hiç anlamıyor gibiydiler. Uygun olmayan takım elbiselerine aşırı kolonya sıkmış genç adamlar, iş geçmişimdeki boşluğu açıkladığımda homurdandılar ve ben, onların buraya nasıl geldiklerini ve bunun kendi annelerinin fedakarlıkları sayesinde olup olmadığını sormamak için dilimi defalarca ısırdım.

Ama muhteşem bir yeni kasabada bulunuyordum ve istikrarlı bir iş, bir serap gibi önümde parılıyordu. Bu işi almamı sağlayan tasarım konseptlerinden oluşan portföyü hazırlamak için yirmi iki saat harcamıştım. Yenilenmiş bir kayak kulübesinin yeni iç mimarıydım ve son anda işi bırakmış olan tasarım firmasının yerini doldurmak için devreye girmiştim.

Özellikle boşanma ve uzun süren velayet davasından sonra, bunun benim yeni gerçekliğim olacağına pek inanamıyordum. Belki, sadece belki, hayatım daha kolay hale gelmek üzereydi.

Ha. Pek olası değil.

"Anne!" En küçük oğlum Alec arka koltuktan seslendi. "Nate beni tekmeledi."

"Nate, kardeşini tekmeleme."

"Alec önce beni tekmeledi!"

"Alec, kardeşini tekmeleme," diye tekrarladım, GPS bana U dönüşü yapmamı söylerken, sonra fikrini değiştirip beni düz yola yönlendirirken, sonra da arıza yaparken sokak isimlerine gözlerimi kısarak baktım.

iki seçenek arasında gidip geldim. Turuncu ve kırmızı yapraklarla titrek bir ağaç dalı en yakın sokak tabelasını gizliyordu ve ben o kadar ileri gitmek zorunda kaldım ki, çapraz caddeden gelen bir araba bana korna çaldı.

"Yine okula geç mi kalacağız?" diye sordu Nate.

"Hayır," diye cevapladım, GPS'i kapatıp, paslanmış eski beynime güvenerek onları okula götürmeye karar verdim. Bir gecede inşaat nedeniyle bir sapak yolu çıkmıştı ve Colorado'nun Lovers Peak kasabasını tam olarak nerede olduğumu bilecek kadar iyi tanıımıyordum. Ama hemen ileride tanıdık bir köşe dükkanı vardı ve bir sonraki caddenin okulun bulunduğu cadde olduğunu biliyordum.

Rahatlamamı gizleyerek dönüşleri yaptım ve okulun önündeki araç kuyruğuna girdim. Sonra her gün olduğu gibi, çocuklarımın eşyalarını arabadan çıkarmak, sırt çantalarını sırtlarına takmak ve kafalarının üstüne öpücük kondurmak için tanıdık kaos başladı. Onlar benim kucağımdan kurtulup okula doğru koşmadan önce. Tanıdık bir anneye el sallarken zorla gülümsedim, arabamın direksiyonuna geri döndüm ve derin bir nefes aldım.

Çocuklar taşınmaya benden daha iyi uyum sağlıyorlardı. Eylül sonu gelmişti ve Lovers Peak İlköğretim Okulu'nda dördüncü haftalarına giriyorlardı. Alec birinci sınıftaydı, Nate ise üçüncü sınıftaydı. Öğretmenlerini çok seviyorlardı ve şimdiden üç sınıf arkadaşının doğum günü partisine davet edilmişti.

Ben ise, önümde uzanan günü düşünürken terli ellerimle direksiyonu sıkıca tutuyordum.

Neredeyse on yıl boyunca çocuk yetiştirip ev işleriyle uğraştıktan sonra yeni işimin ilk günü.

O yıllarda bir yuva kurmaya çalışmışım. Görünüşe göre, eski eşim bunu anlamamıştı. Dokuz yıl sonra, hayatımın ve kariyerimin parçalarını toplarken, eski eşim Jacob hayatının zirvesindeydi.

Acımı silkeledim ve çalışacağım proje ofisine doğru şehrin diğer ucuna doğru yola çıktım. Bina tamamen cam ve çelikten yapılmıştı, üç katlıydı ve yeni evimiz olan küçük kasabanın kenarında duruyordu. Direksiyonu sıkıca tuttum ve ön camdan dışarı baktım, karanlık pencereleri ve içinden ışıkların sızdığı pencereleri fark ettim

. Birisi çoktan işe başlamıştı; tek yapmam gereken anahtarı kontaktan çıkarmak, arabamdan inmek ve bir kez daha toplumun üretken bir üyesi olmaktı.

Ancak parmaklarım sallanan anahtarlığımın yanında dururken cesaretimi kaybettim.

Şimdiye kadar benimle en çok iletişim halinde olan yönetici Mila, güne başlamak için saat dokuz civarında uğramamı söylemişti. Çocukların yeni okul rutinlerine alışmaları için onlara zaman tanımak istediğimden bu esnekliğe minnettardım, ancak beynimdeki tanıdık küçük bir gremlin güvenimi kemirmeye başladı.

Çünkü erken gelmişim.

Erken gitmek geç gitmek kadar kötüydü, değil mi? Oraya vardığımda kapıların kilitli olmasını istemedim. Kilitli olmasa bile, Mila'nın daha kapıdan içeri girer girmez benim evraklarımı bulup yeni masamı hazırlamak için baskı altında hissetmesini istemedim. Saat tam dokuzda, sakın ve kendime hakim bir şekilde varmak istedim, böylece iyi bir izlenim bırakabilirdim.

Binanın etrafında bir tur attım, otoparkı inceledim ve yaklaşık dörtte biri dolu olduğunu gördüm. Binanın önüne geri döndüğümde, bir şirketin kamyoneti otoparktan çıktı, direksiyonda sert görünümlü yaşlı bir adam vardı. Yakındaki bir dağın yamacına yaslanmış olan şantiyeye doğru döndü.

Kalbim gergin bir şekilde atmaya başladı. Muhtemelen arabayı park edip içeri girmem gerektiğini biliyordum, ama on yıllık özgüvensizlik tsunami gibi arkamda yükseldi. On yıl önce, bu sadece bilincimde küçük bir dalgalanmaydı. Şimdi ise özgüvensizlik o kadar büyüktü ki, beni ezmeden önce hareket etmeye devam etmem gerekiyordu.

Saat sekiz buçuktu, bu yüzden buraya gelirken fark ettiğim bir kafeye uğramak için vaktim vardı. Kahve sinirlerimi yatıştıracaktı. Muhtemelen. Belki.

Kendime güzel bir sıcak içecek alıp, birkaç yudum içtikten sonra ofise geri dönüp tekrar deneyecektim. O zamana kadar tam zamanında varacak ve Mila beni bekliyor olacaktı. Yüzümde geniş, kendinden emin bir gülümseme olacak ve herkes beni işe alarak iyi bir karar verdiklerini düşünecekti.

Planımı yaptıktan sonra, gelirken fark ettiğim yan sokakta bulunan kalabalık kafeye doğru yola çıktım. Bir blok ötede park ettikten sonra, sonbaharın kokusunu içime çekerek kalabalık kafeye doğru yürüdüm.

Ciğerlerim temiz, ferah Colorado havasıyla doluydu. Etrafımızdaki dağlar beyazla kaplıydı ve yerliler bana kışın gelmesinin çok uzun sürmeyeceğini söylediler. Sezonun başlarında olmasına ve ağaçların hala değişen yapraklarına tutunmuş olmasına rağmen, rüzgarda kar kokusunu neredeyse alabiliyordum. Hava, yeni başlangıcım kadar taze kokuyordu.

Bu düşünce aklımdan geçerken, kendimi buna inandırdım. Doğru, yıllardır "gerçek bir işim" yoktu. Gergindim. Kim gergin olmazdı ki? Ama nitelikliydim ve neler başarabileceğimi biliyordum.

Kız kardeşim Georgia'nın yeni sanat galerisinin tasarımını yeni bitirmiştım ve o da çalışmamdan çok memnun kalmıştı. İç tasarım her zaman özel ilgi alanım olmuştu ve çocuklarımla evde kaldığım yıllarda bile, Jacob'un sürekli zamanımı boşa harcadığımı söylemesine rağmen, çeşitli dersler ve deneme projeleriyle becerilerimi geliştirmeye devam etmişim. Ticari tasarıma girmek benim için stratejik bir hamleydi ve tüm emeklerimin karşılığını almak üzereydim.

Baldwin Consulting'de işe girmek, hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. Eski kasabamdan ve eski kocamdan uzaklaşmam için bir bilet gibiydi. Oğullarım ve benim için bir can simidi gibiydi. Zorlu bir görevdi ve ben bu görevi üstlenmek için sabırsızlanıyordum.

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirirken, kahve dükkanının kapısını itip açtım ve ceketimin fermuarını indirdim. Yaşlı bir kadının arkasına sıraya girerken, kasaların üzerindeki menüye göz attım ve kahve kokulu havayı derin bir nefesle içime çektim. Bir öğütücü vızıldadı ve bir barista buharla ısıtılmış süt kabını tezgaha vurdu. Omuzlarım gevşerken sırtım hafifçe düzeldi.

Evet, kahve iyi gelir. Ve belki üstüne kristal şeker serpilmiş yaban mersinli keklerden biri. Bu sabah çok gergindim; belki kan şekerim düşüktü. Her halükarda, tatmak zarar vermezdi, değil mi? Vitrinde sadece bir tane yaban mersinli kek kalmıştı. Sipariş sırası bana geldiğinde kimse almamışsa, bu kekin benim için olduğunu gösteren kesin bir işaretti.

Sırada beklerken, kalabalık müşterilerin mırıldanmalarını, espresso makinesinin tıslamasını ve seramik tabaklara çarpan çatal bıçakların sesini dinledim. Burası, kız kardeşim Georgia'nın yaşadığı Heart's Cove'da sevdiğim sanatsal, eklektik kahve dükkanı değildi, ama yeni kasabamdan beklediğim gibi samimi ve gerçekçiydi.

Colorado dağlarının arasında yer alan Lovers Peak kasabası, her akşam güneşin batışını izleyen en yüksek dağın adını almıştı. Dağın dik yamaçları her gün turuncu, mor ve altın rengi tonlara bürünüyordu. Kasaba, çalışkan insanlarla doluydu ve ara sıra gelen çiftçiler ve hayvancılar da bu nüfusu destekliyordu. Duyduğum kadarıyla, kayak sezonu başladığında turistler kasabanın nüfusunu normalin üç katına çıkarmak için mevcut tüm yatakları dolduruyordu.

Çocuk yetiştirmek için iyi bir yer olduğunu söylemişlerdi. Yeni bir başlangıç yapmak için iyi bir yer.

Baristalar hızlı çalışıyordu, ama bekleme süresi yine de uzuyordu. Saatime baktım ve dudağımı ısırdım. Saat sekiz kırk birdi. Ofisten buraya arabayla gelmem on dakikadan az sürmüştü, yani zamanım oldukça kısıtlıydı. Ama önümde sadece hemen önümdeki yaşlı kadın ve yüzünde güneş ve rüzgarda geçen on yılların izlerini taşıyan bir adam vardı.

Zamanım vardı. Ayrıca, o muffini istiyordum.

Kararımı verdikten sonra telefonumu çıkardım ve Mila'ya bir mesaj attım. Yeni iş arkadaşlarımı kahve ikramıyla rüşvet vermek, iyi bir ilk izlenim bırakmanın yolu değil miydi? O, coşkulu bir sipariş ve yakında görüşme sözüyle cevap verdiğinde gülümsedim, telefonumu cebime geri koydum ve sıramı bekledim.

Sıra bendeydi. Yaban mersinli kekimin çıtır çıtır tatlı üst kısmını ve kahvemın acı tadını neredeyse ağızımda hissedebiliyordum.

Hayat *güzeldi*. Tüm gerginliğim kayboldu ve önümdeki yaşlı kadının çantasını ve cüzdanını karıştırmamasını izlerken, durumum için minnettarlık duymaktan kendimi alamadım.

Hayalimdeki işe başlamıştım. Nefes kesici manzaralarla çevrili sevimli bir kasabada yaşıyordum. Oğullarım yeni ortama iyi uyum sağlamışlardı ve kız kardeşim bir telefon kadar uzaktaydı. Nate doğduğundan beri ilk kez

Nate'in doğumundan bu yana ilk kez, kendi paramı kazanmayı ve kendime biraz bağımsızlık kazanmayı dört gözle bekliyordum. Sonunda.

"Teşekkür ederim canım," dedi yaşlı kadın, sonra kalın cüzdanını kapatmak için uzun uzun uğraştı. Kapatmaya çalışırken parmakları titriyordu, sonra çantasının fermuarını kurcaladı ve ben içimi kaplayan sabırsızlık duygusunu bastırmaya çalıştım.

O hoş bir yaşlı bayandı. Benimle aynı amaçla burada bulunan birine kızmaya gerek yoktu. İkimiz de kahve istiyorduk ve o yaban mersinli kek sipariş etmemişti, bu yüzden hareketlerinin yavaşlığı beni çok rahatsız edemezdi.

"Lovers Peak Charity Home Raffle için bilet almak ister misiniz?" diye sordu genç barista. "Sadece beş dolar ve gelirler yeni toplum merkezi ile çevresindeki bahçe ve oyun parkının yapımına aktarılacak. Bir ev kazanabilirsiniz!"

Yaşlı kadın neşelendi. "Sanırım almam gerekecek. Kızlarımı o oyun parkına götürdüğümü hatırlıyorum. Biraz temizlik fena olmaz, değil mi?"

"Kesinlikle." Barista gülümsedi ve ikimiz de kadının çantasının fermuarını açıp, yavaşça içine uzanarak kalın cüzdanını çıkarmasını izledik.

Sabırsızlık içimde büyümeye çalıştı, ama ben onu bastırdım. Barista, bayan parasını cebine koymadan önce bu soruyu sorabilir miydi? Elbette. Ama burası küçük bir kasaba ve hayatın akışı da küçük kasaba hızındaydı. Mila benim yolda olduğumu biliyordu. Birkaç dakika geç kalırsam sorun olmazdı.

Umarım.

Sonunda, çekiliş bileti cüzdanına güvenle yerleştirildikten sonra, yaşlı kadın çantasını omzuna astı ve kasadaki genç kadına veda etti, sonra içeceğini beklemek için kenara çekildi.

Derin bir nefes aldım, gülümsedim ve siparişimi vermek için bir adım attım.

Eh, denedim.

Aslında olan şey, bir adım attığımda, birdenbire önüme geçmek için ortaya çıkan bir adamın geniş sırtına çarpmamdı.

"Merhaba Violet," dedi yumuşak, derin sesiyle, yüzümün omuzlarının arasına çarpmasını görmezden gelerek.

Kasanın arkasındaki genç kadın sırtarak gülümsedi, ama gözleri bana kaydı ve yüzümde korkunç, ölümcül bir ifade olmalıydı, çünkü ağzından tek kelime bile çıkmadı.

"Her zamanki gibi alacağım, ama bu sefer ekstra büyük olsun. Ve sanırım dün şekeri karıştırmayı unutmuşsun, sakıncası yoksa..."

"Aslında, sorun olur," diye tersledim.

Bir sessizlik oldu. Korkunç, elektrikli bir sessizlik, gökyüzünü aydınlatan şimşek ile kemikleri titreten gök gürültüsü arasındaki an gibi.

Adam döndü. Sanki birinin onunla konuşması tamamen inanılmaz bir şeymiş gibi, yavaşça döndü. Ona seslendi. Benden birkaç santim daha uzundu ve lacivert kanvas ceketinin altında, üst düğmeleri açık, yakalı bir kot gömlek giydiğini gördüm, böylece güçlü boğazı ve keskin çenesi tamamen görünür durumdaydı. Kömür gibi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyordu, beni süzerken bir kaşını hafifçe kaldırdı.

"Pardon?" dedi adam yavaşça.

Çenemi çıkardım. "Evet, aynen öyle. *Affedersiniz.*"

Sadece omzunun üzerinden bakmış, kimle karşılaştığını görmek için yarı dönmüştü. Şimdi tamamen döndü, muhtemelen genişliği ve boyuyla beni korkutmaya çalışıyordu. Benim, girdikleri her odanın sahibiymiş gibi havalı havalı dolaşan erkeklerden korkmaktan bıktığımı bilmiyordu. Ben de tam böyle bir adamla evliydim, beni görünmez sanan, beni ezebileceğine inanan ve bunu yapan bir adamla.

Bir daha asla.

Bu benim yeni başlangıcımdı, lanet olsun. Bir erkeğin beni itip kakmasına izin vermeyecektim. Ayrıca, ne tür bir pislik bu kadar küstahça sıraya kaynar?

Sesi sessiz, biraz meraklı ve çok tehlikeliydi. "Sanırım tanışmadık."

Gülümsemem keskin oldu. "Hayır. Neyse ki." Gözlerini kırptı.

Çantamın sapını sıkıca tuttum ve çenemi dışarı çıkardım. "Aslında bilmek istediğim şey, sıra kavramını daha önce duymuş olup olmadığınız." Arkamda duran ve gösteriden keyif alıyor gibi görünen sekiz ya da on kişiyi işaret ettim.

İyi bir ilk izlenim bırakma çabam boşa gitmişti.

Sırayı bozan adam uzun bir süre gözlerini benden ayırmadı. Sonra kafedeki diğer insanlara bir bakış attı ve sonra o koyu renkli gözlerini tekrar bana çevirdi. "Acelemlerim var," dedi, sakın ve soğukkanlı bir şekilde.

"Öyle mi? Ben de öyle dostum."

"Öyleyse, bu işi aceleyle getirmek ikimizin de yararına, değil mi?" Bana dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi ve bakışlarının düzlüğü, bu etkileşim hakkında gerçekte ne düşündüğü konusunda hiçbir yanılgıya yer bırakmadı. Hiç eğlenmiyordu. Tek yaptığı bana sırtını dönüp, "Sakıncası yoksa, o yaban mersinli kekten de alayım, Violet," demekti.

"Kesinlikle *olmaz*," diye tersledim.

Bu sefer adam dönmeden önce alaycı bir şekilde güldü. "Senin sorunun ne?"

"Sırada ben varım ve o yaban mersinli kek *benim*." "Benim durduğum yerden bakınca, sırada ben varım."

"Sıraya kaynaştın."

"Söyledim ya, acelemlerim var."

Violet o anda araya girip, "Hanımefendi, gerçekten, bu..." dedi.

"Bana haklı olduğumu ve bu pisliğin sıranın arkasına geçmesi gerektiğini söylemeyeceksen, bunu duymak istemiyorum Violet."

"Göt herif, ha," dedi öfkeyle.

"Ne dedimse onu söyledim." Ona dişlerimi gösterdim. Kahvemi beklerken beni neşelendiren tüm hafiflik ve heyecan, içimde kurşun gibi ağırlaşmıştı. Artık yeni başlangıcımı dört gözle beklemiyordum. Hayalimdeki işim için minnettar hissetmiyordum.

Artık sadece *öfkeli*ydım.

Kim böyle sıraya kaydadı? Tek kelime etmeden, bakmadan?

Gerçekten, *kim yaptı bunu?*

Gözleri yüzümü taradı ve dudaklarımın üzerinde durdu. Yarısı açık ceketimi ve sıkı yumruklarımı, bu yeni işim için özel olarak aldığım çizgili yün pantolonumu baştan aşağı süzdü. Gözleri sonunda vücudumun her bir kıvrımını taramayı bitirip benim bakışlarımla buluştuğunda, eğlence kaybolmuş, yerine düz bir ilgisizlik bakışı gelmişti.

Kolunu dramatik bir hareketle uzattı. "Önden buyurun, hanımefendi."

Büyük bir adım attım, ama Violet'e dönmedim. Onu gözümün önünden ayırmadım ve kaşlarımı kaldırdım.

O da sağ kaşını kaldırdı. "İstediğin bu değil miydi?"

"Tabii," diye kolayca kabul ettim. "Şimdi, neden ait olduğun sıranın arkasında değil de tam arkamda durduğunu bilmek istiyorum."

"Nereye ait olduğumu çok iyi biliyorsun gibi görünüyor."

"Sıraya girip sıramı bekleme kavramı konusunda kafam karışık değil."

Tüm gürültü kesilmişti. Espresso makinesi buhar püskürtmüyordu ve kahve değirmeni de uğultusunu kesmişti. Baristalar ve müşteriler açıkça bize bakıyorlardı.

Ama ben *haklıydım*, lanet olsun! O *yanılıyordu*. On kişi beklerken sıraya kaynamak olmazdı. *Olmazdı* işte. Çenen ne kadar güzel olursa olsun.

Bu gerçeği vurgulamak için kolumu kaldırdım ve kıvrımlı insan sırasını işaret ettim.

Arkamda duran gümüş saçlı yaşlı adam boğazını temizledi ve sıranın önüne geçmeye çalışan dayanılmaz pisliğe baktı. Nazik yaşlı adam, "Sen geç önüme. Benim için sorun değil" dedi.

Hayır, öyle değil. O hiç de nazik bir yaşlı adam değildi! O, doğru ve yanlış kavramı olmayan, omurgasız bir adamdı.

"Benim umurumda!" Ellerimi belime koydum ve ikisine de sert bir bakış attım.

Sırayı bozan adam, yaşlı adamı benim bakışlarımdan korumak için ustaca yana kaydı. Bana gülümsedi ve bu gülümseme tam bir meydan okumaydı.

"Bununla uğraşacak vaktim yok," diye mırıldandım ve tezgaha döndüm. Derin bir nefes aldım ve bir anda bıraktım, sonra "Orta boy americano ve yaban mersinli kek alayım. Lütfen," dedim.

Violet bana zoraki bir gülümseme attı. "Sorun değil. Şey..." Yutkundu.

"Evet?"

"Şey, müşterilerimiz son bir saattir iyilik zincirini sürdürüyorlar. Martha siparişinize beş dolar katkıda bulundu. Eğer devam etmek isterseniz, zincirin 111. halkası siz olacaksınız..."

Ona bakarak gözlerimi kırptım ve gerildim. Arkamdaki pisliğin bakışlarının kafamın arkasını deldiğini *hissedebiliyordum*. Cüzdanımdan yirmi dolar çıkardım ve bana kafasını koparacakmışım gibi bakan genç bayana gülümsedim.

"Bak ne diyeceğim, Violet, bunu buraya koyacağım," dedim ve yirmi doları bahşiş kavanozuna attım. "Ama o adamın kahvesini ödemem için cehennemde kar yağması lazım." Omzumun üzerinden başparmağımla işaret ettim. "Benim ilkelerim var."

Violet bana baktı. Sonra bahşiş kavanozuna. Sonra arkama baktı. Başını salladı. "T-tabii. Elbette." Bir elinde paket kahve fincanını, diğer elinde kalemi kaldırdı. Gülümsemesi, yıllarca müşteri hizmetlerinde çalışarak geliştirilmiş olmalıydı. "Adınız?"

"Piper," dedim.

"Piper," arkamdaki adam düşünceli bir şekilde söyledi. "İlginç."

"Öyle mi?" diye bağırdım ve arkamı döndüm. "Bunun nesi ilginç?"

Onun bakışlarında eğlence yoktu. Tamamen küçümseme vardı. Sanki ona karşı çıkacak kadar aptal bir kadınmışım gibi, bu sabah onu rahatsız edecek kadar küstah olan geçici bir merak gibi. Ellerini açıp omuz silktiler, bu da öfkemi kontrol edilemez boyutlara çıkarmaya yetti.

"Ne söylemek istiyorsan söyle dostum," diye meydan

okudum. "Hiçbir şey söylemek istemiyorum."

"Hanımefendi, Lovers Peak Charity Home Raffle için bilet almak ister misiniz? Bu..."

"Hayır," diye tersledim, adamı dik dik bakarak. Adam kaşlarını kaldırdı. Bekleyen diğer müşteriler arasında bir dalgalanma oldu ve birbirlerine fısıldamaya başladıklarını gördüm.

"Bir ev kazanabilirsiniz," dedi Violet, sesi kısık. "Toplum merkezi için..."

Sıranın arkasında duran bir kadın gözlerini kısarak bana baktı.

Başka bir kadın kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü.

Şüphe içimi kaplamaya başladı, beni bu noktaya getiren öfkenin perdesini delip geçti.

Bir sosyal kuralı çiğnemiş miydim? Bir çekiliş umurumda değildi. Ama hak etmeyen zavallı baristaya kaba davranmıştım.

"Bu kasabada topluluk ruhuna inanırız," dedi güzel çeneli ahmak, sözlerinde küçümsemeyle.

"Ben topluluğa inanıyorum," diye ısrar ettim, sesim titriyordu.

"İki bilet alacağım, Violet," dedi adam ve arkasındaki yaşlı beyefendi, sanki inanılmaz bir iyilik yapmış gibi omzuna cesaretle bir el attı.

İçimdeki öfke hala o kadar büyüktü ki beni boğuyordu. Violet, ben tekrar ona dönüp baktığımda el yazısıyla bir bilet yazıyordu ve herkesin bakışlarını omuzlarımin arasında bir kaşıntı gibi hissedebiliyordum.

"Bir bilet alabilir miyim?" dedim ona. "Kaba davrandığım için özür dilerim."

Violet bana büyük gözlerle baktı, sonra bakışlarını omzumun üzerinden arkamdaki adama kaydırıldı. "Önemli değil. Satın almak zorunda değilsiniz."

"Belki bugün şansım döner," dedim ve biletini elinden alıp beş dolarlık banknotla değiştirdim. "Teşekkür ederim."

"Oh, tamam, ama..."

"Yine de iki tane alacağım," dedi pislik herif, on dolarlık banknotu uzatarak.

Violet başını sallayarak parasını aldı. "Evet, tabii, adınızı yazayım... Hanımefendi, telefon numaranızı ve e-posta adresinizi alayım... Bir saniye lütfen. Jess, muffinleri alabilir misin, benim..."

Violet çekiliş biletlerini dağıtırken, ben siparişimin parasını öderken ve makinedeki barista bana değerli muffininin içinde olduğu kahverengi kağıt torbayı vermek için eğilirken, ortalıkta karışık bir telaş vardı.

Ona teşekkür ettim ama, çekiliş biletim için küçük kağıt parçasına bilgileri yazmayı bitirirken, sıraya kaynamış olan kişi üçüncü bir çalışandan buharlı sıcak kahveyi almak için kişisel alanıma girerken, muffin'i masaya bırakmak zorunda kaldım.

Bu, kahvemi almadan önce oldu, diye düşündüm, somurtarak.

Sonunda, çekiliş bileti koçanını ve kalemi tezgahın üzerine geri verip, muffinimi aldım ve yana doğru çekildim. Adım okunduğunda, kahvemi aldım ve başımı kaldırdım, ama sıraya kaynayan adamın bana baktığını gördüm. Kahvesinden bir yudum aldı, sonra selam vermek için kaldırdı.

Ona dilimi çıkarmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Başımı dik tutarak kafeden çıkıp arabama doğru yürüdüm. Büyük bir yudum aldım, ağzımın içini yaktım, kahveyi tükürdüm ve direksiyonun üzerine öksürdüm, sonra küfrettim.

O anda Mila'nın siparişini almayı unuttuğumu fark ettim. Ön camdan, başka bir çiftin kahve dükkânına girip uzun kuyruğa katıldığını gördüm. Geri dönmek için çok geçti ve tekrar kuyruğa girmenin utancını kaldırabileceğimden emin değildim, çünkü o kadar insanın önüne geçmem mümkün değildi. *Bazı* insanlar gibi ben ilkelerime bağlıydım.

İç çekerek, kontak anahtarını çevirdim. Bugün, iyi bir gün olmayacaktı.

İKİ PIPER

PROJE OFİSİ, yarım saat önce dolaştığım üç katlı binanın ikinci ve üçüncü katlarında bulunuyordu. Bir elimde kahverengi kağıt muffin poşeti, diğer elimde kahvemle merdivenleri çıktım ve cam kapıda Baldwin Consulting logosunu gördüm. B ve C harfleri, soğuk ve profesyonel mavi tonlarında birbirine geçmişti. Altında, "Mühendislik Tasarımı ve İnşaat" kelimeleri basit beyaz bir yazı tipiyle yazılmıştı.

Bu gerçektir. Sonunda bir iş bulmuş ve çocuklarımla birlikte başka bir eyalete taşınmıştım; şimdi hayatımın yeni bir bölümü başlamak üzereydi.

Sinirlerim gerilmişti. Kahve dükkanında olanlar yüzünden hâlâ sarsılmıştım, tepkimin bu kadar güçlü olmasına şaşırıyordum. Jacob her zaman hayatı bu şekilde zorla ele geçirirdi. Ve istediğini de alırdı. Erkekler için kendimi küçük düşürmekten *bıkmıştım*, ama bu yüzleşme beni tedirgin ve dengesiz bırakmıştı.

Derin bir nefes aldım.

Kahve dükkanında bir pislik olsaydı ne olurdu ki? Bugün yeni işimin ilk günüydü. Bu çok heyecan vericiydi! Çocuklarımla büyötmek için kariyerimin on yılını feda etmiştim, eski kasabamda aşırı yüksek çocuk bakım ücretleri ve iş bulma umudu olmayan bir durumun arasında kalmıştım. Eski kocam, tekrar çalışmak istediğimi her söylediğimde bana hatırlatmayı sevdiği gibi, tek mantıklı seçim çocuklarla evde kalmaktı.

Ama bugün, bu durum değişecekti. Sosyal normlardan habersiz, kendini beğenmiş bir adamın bunu mahvetmesine izin veremezdim. Bu tür insanlar her yerde vardı ve onun davranışları yüzünden günü mahvolacak tek kişi, bunu umursamayıp yoluma devam etmezsem, ben olacaktım.

Omuzlarımla dikleştirdim, kendime keskin bir baş sallama yaptım, yüzüme nazik bir gülümseme çizdim ve kapıyı açtım. Adımlarım, yüzen laminat ahşap görünümlü zeminde yankılandı ve bakışlarım

solumdaki kalın resepsiyon masasına doğru. Masanın arkasında, beyaz bluz ve kot pantolon giymiş bir kadın oturuyordu. Saçları koyu sarıydı ve omuzlarına kadar uzanıyordu, büyük mavi gözlerini çerçevelemek için kaplumbağa kabuğu desenli gözlük takıyordu.

"Mila siz misiniz?" diye sordum, yaklaşarak.

"Benim. Bu durumda kahve getiren Piper Darling siz misiniz?" Umut dolu bir gülümseme yüzünü aydınlattı, bu da içimde utanç verici bir suçluluk duygusu uyandırdı.

"Şey," diye cevapladım, "o konuda..." "Uh-oh."

"Bir olay oldu," diye başladım. "Kahvenizi getiremedim."

Biraz hayal kırıklığına uğradı. "Hay aksi. Ama ben olayları severim, ne olduğunu anlatırsan seni affedebilirim."

Garip bir şekilde gülerek başımı salladım. "Utanç verici. Aşırı tepki vermiş olabilirim, bu da vermek istediğim ilk izlenim değil."

"Şanslısın, çünkü insanların aşırı tepki vermesini severim."

Bu seferki kahkaham daha samimiydi. "Kahve dükkanında uzun bir kuyruk vardı, değil mi?"

"Evet."

"Ve sonunda ön tarafa ulaştım. Yaklaşık on dakika sürdü." "Uzun bir bekleyiş."

"Evet. Ve sipariş vermek için ağzımı açtığım anda, bir adam..." "Ugh! Bir adam!"

"Aynen! Bir *adam* önüme geçip kendi siparişini bağırarak verdi!"

"Hayır!"

"Evet!"

"Ve *benim* yaban mersinli kekimi sipariş etmeye çalıştı!" Vurgulamak için poşeti kaldırdım. "Öylece oraya yürüdü ve son kalanı istedi."

"İnanılmaz." Mila kahkaha attı. "Kimdi o?"

"Nereden bileyim. Ama şunu söyleyeyim, ona karşı çıktığım için benden hoşlanmadı."

"Eminim. Olay çıkardın mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Kendimi savundum. Olay çıkaran varsa, o da oydu."

"Kesinlikle," diye onayladı Mila, geniş bir gülümsemeyle. "Peki bu, bu sabah benim için kara altın taşıyıcısı olmamanı nasıl etkiliyor?"

Dudaklarımı ısırdım. "Sinirlendim. Özür dilerim. Bu serseriye sıraya sokmakla o kadar meşguldüm ki, kahveni tamamen unuttum."

"O zaman ofisteki kahveyle idare etmek zorunda kalacağım galiba." "Sana telafi edeceğim."

Gülümsedi ve elini salladı. "Merak etme. Hangi kahve dükkanıydı?"

"Peak Coffee adında bir yer," dedim ve ona aldığım kahveyi gösterdim.

O anda Mila'nın yüzünde yeni bir ifade belirdi yüzünde yeni bir ifade belirdi. Taze bir dedikoduya gösterdiği sevinç yerini şok olmuş bir anlayışa bırakmıştı. Gözlerini kırıştırdı ve gülümsemeyle kendini toparlamaya çalıştı.

"Ne oldu?"

Mila birkaç kağıdı karıştırdı, bir manila klasörüne, sonra diğerine göz attı ve ardından bir yığın belgeyi bana doğru kaydırıldı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Burada senin için bazı evraklar var ve sana birkaç küçük eğitim kursu yaptıracağız, bilirsin, güvenlik, şirket kültürü, bu tür şeyler..."

Korku içimi kaplamaya başladı. "Mila..."

Gözlerimi karşılamak için başını kaldırdı ve bakışlarını arkama kaydırıldı.

O an, kesin bir şeyin farkına vardım. O anda bir saniye, belki en fazla üç saniye süren o anda, içimi bir anlayış kapladı ve Mila'nın neye baktığını *anladım*.

Hayır. Neye

değil, kime.

Mila'nın *kime* baktığını biliyordum. O üç saniye içinde, silmeye çalıştığım tüm duygular tüm gücüyle geri geldi. Öfke. Kızgınlık. Hatta, uzun bir aradan sonra iş hayatına yeniden girerken hissettiğim altta yatan gerginlik ve yetersizlik duygusu bile.

Tek yapmam gereken arkanı dönüp en kötü şüphelerimi doğrulamaktı. Kalbim güm güm atarken, yavaşça döndüm, dişlerimin arasından nefes aldım, aniden taşa dönüşen ciğerlerimi doldurmaya çalıştım.

Kapı eşiğine yaslanmış, Peak Coffee'den aldığı kağıt bardağı dudaklarına götürürken olabildiğince soğukkanlı olan, sıraya kaynamış, kibirli, kendini beğenmiş pislik, bu sabah cesurca karşı çıktığım adamdı.

"Rhett," dedi Mila, yapmacık bir neşeyle. "Günaydın."

"Aynı fikirde değilim," diye karanlık bir cevap geldi. Adamın gözleri hâlâ beni delip geçiyordu ve ben *anladım*. Bu adamın, Colorado'daki küçük bir kasabada harap bir kayak merkezini satın alarak bölgeye yeni bir soluk getirmeyi amaçlayan çok zengin bir adam olduğunu anladım. Özgeçmişinde on yıllık bir boşluk olan bir iç mimarı işe alarak risk alan adam.

Bu adam benim patronum, Rhett Baldwin'di.

Kurtarıcım. Yeni başlangıcımı borçlu olduğum kişi. Bekar annelere karşı ayrımcılık yapmayan vizyoner. Birkaç dakika önce hakaret ettiğim, küstahça davrandığım ve karşı çıktığım adam.

Çok, çok, *çok* batmıştım.

Çünkü Rhett Baldwin bu kasabada çok önemli biriydi. İnsanlara nerede çalışacağımı söylediğimde verdikleri tepkilerden onun mükemmel itibarını anlamak zor olmamıştı. Yeni ev sahibim, dört yetişkin çocuğu olan yaşlı bir kadındı. Tanışmamızdan birkaç dakika sonra bana, çocuklarının üçünün ülkenin uzak köşelerine dağılmış olduğunu söyledi. Tatil köyünde çalışacağımı söylediğimde iç çekip gülümsedi. Tam olarak şöyle dedi: "Bay Baldwin iyi biridir. Buradan ayrıldı, servet kazandı, sonra geri dönüp hepimizi kendisiyle birlikte yüceltti. Evet, öyle yaptı."

Bu iyi niyeti kullanarak bana verdiği üç aylık kira sözleşmesini uzatmaya çalıştım, ancak ev sahibim kayak sezonu boyunca kısa süreli kiralamalardan elde edeceği paraya ihtiyaç duyuyordu. Yine de, Bay Baldwin için çalıştığımı görünce elinden geleni yapacağına söz verdi.

Bu sabah kahve dükkanında yaşadığım tartışmayı duyduğunda bu mümkün olmayacaktı. Ve eminim ki bunu duyacaktı.

Çocuklarımı okula kaydettirip müdürle tanıştığımda, bana keskin bir baş sallayarak, "Rhett bu kasabayı yıkımdan kurtardı. Herkes onun kayak merkezi planlarına katılmıyor, ama bence yaptığı şey iyi bir şey" demişti. O andan itibaren bana karşı tavrı yumuşamıştı. Beni Nate'in öğretmeni Bayan Diane ile tanıştıtırırken, "Bu Piper Darling. Kayak merkezinde çalışıyor ve Rhett Baldwin ile birlikte konaklama tesisini yeniden tasarlıyor" dedi ve öğretmenin yüzünde bir gülümseme belirdi. Diane'in kızı voleybol oynarken dizini incitmiş ve Rhett onun tedavi masraflarını karşılamıştı. O kız şimdi tam burslu olarak D1 üniversite voleybol takımında oynuyordu ve bu yol, Baldwin'in nezaketi ve cömertliği sayesinde ona açılmıştı.

Adam, Lovers Peak'te gayri resmi bir krallıktı. Ve bu sabah bir düzine insanın önünde, onu sözlü olarak yerle bir etmiştim.

Kesinlikle kovulacaktım.

Bu da, bu kasabada başka hiç kimse beni işe almayacağı anlamına geliyordu. Bu da, tekrar taşınmak, daha fazla taşınma masrafı, muhtemelen kira sözleşmemi feshetmek, iş aramaya yeniden başlamak, çocukları okuldan tekrar almak anlamına geliyordu...

Bu çok kötüydü. Bu çok, çok kötüydü.

"Muffin nasıl?" diye sordu patronum, beyaz parmaklarımla sımsıkı tuttuğum buruşuk kahverengi kağıda başını sallayarak.

Ona göz kırptım, sonra çantaya baktım. "Henüz denemedim ."

"Huh," dedi, kapı çerçevesinden uzaklaşarak. Kahve fincanı büyük elinde sallanıyordu. "Ama çok istiyordun."

"Heyecanlanmıştım," diye cevapladım, kendi hızımda pişmiş ürünlerimi yeme hakkımı savunuyor muydum, yoksa bu sabah yarattığım olay için bir şekilde özür mü diliyordum, emin değildim.

"Fark ettim," dedi ve benden sadece birkaç adım uzakta, iki neredeyse yabancı için rahat bir mesafenin sınırında durdu.

Yine uygun davranış sınırlarını zorluyordu. Gözlerimi kısarak, "Sıraya kaydandın," diye suçladım.

"Kahve dükkanının sahibi benim."

Şaşkınlık içinde bir an sessiz kaldım. Sonra yanaklarım kızardı. Yine de, kahve dükkanının sahibi olmak bu tür bir davranışı mazur gösterir miydi? Dişlerimi sıkarak çenemi kapattım. "Bunun konuyla ne ilgisi var, Bay Baldwin?"

"Oh, şimdi kibar davranmaya başladık, değil mi?"

"İsterseniz, kafamda kullandığım isimlerden birini söyleyebilirim."

Gülümsemesi o kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum ve benimle atışmaktan zevk aldığını düşünerek kızdım. Kendini beğenmiş olduğu belliydi ve o kot pantolonun içinde ne kadar yakışıklı görünürse görünsün, diğer kasaba halkı gibi onun cazibesine kapılmayacaktım.

Daha önce bir erkeğin cazibesine kapılmıştım ve bunun bir daha olmayacaktı.

Mila boğazını temizledi. "Piper'a evraklarını vermek üzereydim..."

"Ona sonra bakarız," dedi patronum, gözlerini benden ayırmadan.

Öyle bakılmak çok sinir bozucu bir şeydi. Gözleri koyu renkti, ama Mila'nın arkasındaki büyük pencerelerden içeri giren ışıkla artık kömür gibi siyah görünmüyorlardı. Zengin, koyu kahverengi irisleri sabah güneşinde parılayarak, yüzünün kaba hatlarını vurguluyordu. Saçları uçlarında hafifçe kıvrılıyordu ve yakasının kenarını süpürecek kadar uzundu. Kot gömleği, bej kanvas pantolonu ve çelik burunlu botları, onu yarı ölü bir kasabayı canlandırmaya karar vermiş zengin bir iş adamı değil, elleriyle çalışan bir adam gibi gösteriyordu.

Ancak omuzlarında hissedilen kibir ve sahiplenme havası inkar edilemezdi. Bu, parmağını şıklatarak istediği her şeye sahip olabileceğini bilen bir adamdı.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Uzun ve derin nefesler alarak kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım, ama Rhett Baldwin hala bana çok yakın duruyordu ve beni çok dikkatli bir şekilde izliyordu.

Bu adam beni kasabadan kovabilirdi ve ben de meteliksiz kalırdım. Heart's Cove'a geri dönüp kız kardeşimle yaşayabilirdim, ama sonra ne olacaktı? Çocuklarımı yeni bir okula yazdırıp, yaralarımı sararak yeniden başlamak zorunda kalacaktım...

Georgia'dan sürekli yardım isteyemezdin. Zaten Colorado'ya uçak biletlerinin masraflarını karşılamıştı ve birkaç ay sonra Şükran Günü için ziyarete gelecekti. Arabamı kullanarak gelecekti, bu da beni kontrol etmek için en iyi bahaneydi. Georgia, oğullarımın ve benim karnımızın doyup giyinip kalacak bir yerimiz olmasını sağlamak için bana seve seve borç verirdi, ama kendi hatalarımdan kurtulmak için daha ne kadar başkalarının yardımına güvenebilirdim?

Bu işe ihtiyacım vardı. Kendi ayaklarım üzerinde durmam gerekiyordu. Rhett Baldwin'in bu sabah olanları unutmasını çok istiyordum, böylece ona ve şirketin geri kalanına beni işe alırken hata yapmadıklarını kanıtlayabilecektim.

Boğazımdaki acı yumruyu yuttum. "Dinle, kahve dükkanındaki patlamam için özür dilerim," dedim, sözlerin ağzımda yuvarlanma hissini sevmeden. "Aşırı tepki verdim ve özür dilerim."

Rhett yavaşça gözlerini kırdı ve "Sana inanmıyorum," dedi. "Ne?"

"Sana inanmıyorum dedim."

"Özür dilediğime inanmıyor musun?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve midemdeki gerginlik korkudan ya da başka bir şeyden kaynaklanıyor olabilirdi. "Aynen öyle, Bayan Darling."

Boşanmadan sonra eski kocamın soyadını almaya devam etmiştim, o bana ne zaman geri döneceğimi sorduğunda bile. Ama artık o benim soyadımdı, oğullarımla paylaştığım soyadı. Rhett'in dudaklarından, o karanlık tonda duyduğumda, dünyam başıma yıkıldı.

Patronum sonunda bakışlarını benden ayırıp Mila'ya yöneldiğinde, sessizce nefes verdim ve bir an için gözlerimi kapattım.

Mila'ya evrak işleriyle uğraşmamasını söyleyecek ve sonra beni binasından ve kasabasından kovacaktı.

İşte bu kadar. Son. Perde. Bir kez daha başla, Piper Darling, çünkü her şeyi mahvetmekten başka çaren yok.

Ama o bunu yapmadı. Bunun yerine, Rhett "Bayan Darling'i projeyi görebilmesi için şantiyeye götüreceğim. Geri döndüğümüzde evrak işlerini halledebilir" dediğinde gözlerimi açtım.

"Tabii," diye cevapladı Mila. "Mike onun bilgisayarını boş bir iş istasyonunda kurarken, ben onu toplantı odalarından birine yerleştireceğim."

Rahatlama beni dengesiz hale getirdi. İki kişi konuşurken, hantal resepsiyon masasına yaslanıp sessizce nefes aldım. Rhett Baldwin'e hiçbir şey borçlu olmak istemiyordum. Hâlâ onun bir pislik olduğunu düşünüyordum. Hâlâ sıraya kaynamak konusunda haklı olduğumu biliyordum.

Ama bu işe, bu yeni başlangıca *gerçekten çok* ihtiyacım vardı. Rhett beni kovmayacaksa, bir erkek yüzünden istifa etmem mümkün değildi.

"Teşekkürler, Mila," dedi Rhett. Arkasını döndü ve cam kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtıktan sonra bana bir bakış attı. "Her an olabilir, Darling," dedi, başını merdivenlere doğru eğerek. "Tabii buna da itirazın yoksa?"

Duygularımın iniş çıkışları vardı, dehşetin döngüsünden çıkıp, rahatlamanın düzlüğüne çarparak, yavaş ve istikrarlı bir şekilde kaynayan öfkenin tırmanışına giriyordum. Gözlerimi kısarak onun bakışlarıyla karşılaştım. "Tek itiraz ettiğim şey, birinin kibar toplumun temel kurallarını anlamamasıdır," diye tersledim ona doğru yürürken. Kapıya ulaştığımda, yakışıklı yüzüne dik dik baktım ve kovulma korkusu tamamen yok oldu.

Hayatımla ilgili kararları erkeklerin vermesi beni *çok* rahatsız ediyordu. Eski kocam istediği için evde kalmış ve işe dönmeyi ertelemiştim. İş bulma umudum olmasa da, onun kaprislerine göre ziyaret günlerini değiştirebilme kolaylığını istediği için yakınlarda kalmıştım. Onunla boşandıktan sonra bile, kendimi onun hayatına uydurmak için kendimi zorlamıştım.

Artık yeter. Bir daha asla.

"Kibar toplumun temel kuralları," diye düşündü patronum.

"Sıraya kaynamak gibi," diye açıkladım, her kelimeyi keskin bir şekilde. "Bunu her seferinde dile getireceğim."

Dudakları kıvrıldı, ama karanlık gözlerinde hiç eğlence yoktu. "Ve bunun için hiç de üzgün değilsin," dedi. "Bu konuda yalan söylediğini biliyordum."

O benim için kapıyı açtı, ben de içeri girdim ve onun kaşını hafifçe kaldırdığını fark ettim. Bana nazik davranarak beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum.

bana sataşmak için centilmenlik numarası yaptığını biliyordum.

Ve işin kötüsü, bu taktik işe yarıyordu. Ama bu kasabada hayatta kalmak ve çocuklarım ve kendim için doğru olanı yapmak istiyorsam, ona katlanmak zorundaydım. En azından ayaklarımın üzerinde durabilene kadar.

Ayrıca, hiçbir kibirli, sıraya girmeyen pislik beni kasabadan kovamazdı. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini sanan erkekler tarafından yeterince itilip kakılmıştım. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini düşünen son adamla evlenmiştim.

Dersimi almıştım ve geri dönmeyecektim.

ÜÇ RHETT

Kasıtlı olarak garip durumlar arayan biri değildim, ama yeni çalışanımanın yanaklarındaki kırmızı lekelerde karşı koyamadığım bir şey vardı. Bir de, hayatı buna bağılıymış gibi muffin poşetini sıkıca tutuşu.

Piper Darling, bizi bu noktaya getiren şirketin aniden projeden çekilmesiyle işe alınan yeni tasarımcımdı. Adı bana tanıdık gelmişti, ama nereden tanıdığımı hatırlayamıyordum. Peak Coffee'de benimle karşı karşıya geldiğinde kim olduğunu bilseydim, farklı tepki verebilirdim.

Ama yine de, farklı tepki vermeyebilirdim.

Dağın zirvesine ulaşmak için benim kadar çok çalışmışsanız, sizi oradan itmeye çalışan insanlara karşı hoşgörölü davranmazsınız. Özellikle de bu, kendi lanet olası işinizin duvarları içinde gerçekleşirse.

Bu günlerde bana karşı çıkan çok az insan vardı, bu yüzden Piper'ın yaptığı şeyin ilginç bir yanı vardı. Eski sevgilimin yapacağı gibi beni küçük düşürmemişti. Doğru olduğuna inandığı şey için mücadele etmişti.

Bu... ferahlatıcıydı. Bundan nefret etmedim. Belki de bu kasabada insanların bana boyun eğmesine biraz fazla alışmıştım.

Piper, önümde merdivenlerden inerken omuzları dik ve gergindi. Beni tanıdığında yüzündeki ifadeyi çok beğenmiştim. Yavaş yavaş farkına varması. Dehşet. Panik. Kahve dükkanında beni itip kakmaya çalıştığı zamanki yüzündeki ifadeyi de çok beğenmiştim.

Orta boylu bir kadındı, kutu gibi beyaz bir gömlek ve kalçalarına yakın çizgili pantolon giymişti. Saçları başının arkasında toplanmıştı ve ilk bakışta düz kahverengi olduğunu düşünmüştüm. Ama zemin katı geçerken

Güneşin tavandan tabana camlardan içeri süzüldüğü lobide, saç tellerinin binlerce kahverengi ve sarı tonunu yansıtmalarını, kırmızı parıltılarla birlikte izlerken buldum kendimi. Karmaşık bir kadın için karmaşık bir renk.

Ofisten çıkıp otoparkı geçtik. Şirketimin logosu bulunan kamyonetim kapıya en yakın park yerlerinden birinde duruyordu. Piper yolcu koltuğuna otururken ben direksiyona geçtim. Muffin poşetini çantasına koyup kahve fincanını orta konsoldaki bardaklıkta yerleştirirken, beni gülümsetmek isteyen bir tür ciddi kararlılıkla emniyet kemerini takmasını izledim.

Yüz hatları keskin ve köşeliydi. Elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar ona sert bir görünüm veriyordu ve bir gülümsemenin yüzünü nasıl değiştirebileceğini merak ettim.

Onu sevip sevmediğime karar veremedim. Keskin tavırlarıyla, ona kapıyı göstermek en iyisi olurdu. Bu proje zaten çok para kaybediyordu; daha fazla çatışma çıkarmak istemedim. Ama kayak sezonu başlamadan önce yeni birini işe alacak vaktim de yoktu ve kulübeyi bir an önce açmamız gerekiyordu. Ayrıca, belki de bana karşı çıkmaktan korkmayan birine ihtiyacım vardı.

"Todd ile yaptığın görüşmenin notlarında, kendini bir takım oyuncusu olarak tanımladığını söylemişsin," dedim motoru çalıştırırken.

Piper koltuğunda kıpırdadı. "Doğru." "Ne tür bir takım olurdu o?"

Görüş alanımın kenarında, bizi proje sahasına götürecek ana yola döndüğümde bana bir bakış attığını gördüm. "Anladığımı sanmıyorum," dedi, sesi sıkı bir şekilde kontrol altındaydı.

"Takım oyuncuları genellikle şimdiye kadar sende gördüğümünden daha uyumludur."

Piper cevap vermeden önce keskin, buz gibi bir sessizlik oldu. "Eğer takımın çoğunlukla kolayca ikna olan ve her şeye evet diyen insanlardan oluşuyorsa, o zaman bu beklenen bir şey. Ben farklı bir takım türüne daha uygun olabilirim. İşbirliğine dayalı bir takım." Bir süre durdu. "Ve ilkelere."

"İlkeler," diye tekrarladım, yanımdaki pencere çerçevesine parmaklarımla vurarak. Gülümsemeyi zorla bastırdım. "Bu sabah bu kelimeyi çok sık kullanıyorsun gibi görünüyor."

"Bazılarının aksine, ben gerçekten ilkelere sahibim."

Gülümsemem benimle mücadele etti ve kazandı, ben üstünlüğü yeniden ele geçirmeden önce dudaklarımda seğirdi. Evet, ondan hoşlanıyordum. Nedenini açıklayamazdım — hoş olmayan, kibirli ve ilk izlenimlere göre anlaşılması zor biriydi. Ama bahşiş kavanozuna yirmi dolar koymuştu ve durumun gerektirdiğini düşündüğünde bana karşı çıkmıştı. Kararlı biriydi.

Bir çalışanda bu özelliği kullanabilirdim. Bu, ona ihtiyaç duyduğumda pes edip istifa etme olasılığının düşük olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca, belki de bu kasabada Kral Rhett olmaya alışmıştım ve artık ayaklarımın yere sağlam basmasının zamanı gelmişti.

Ya da belki de bu, eski alışkanlıklarıma geri dönüp, sonunda kurtulduğum toksik ilişkileri yeniden aramamdı. Bu düşünce beni tedirgin etti, bu yüzden dikkatimi yanımda öfkeyle kaynayan kadına çevirdim. Biraz daha kışkırtılınca nasıl tepki verecekti?

"Sıraya kaynamaya bayılıyorsun, değil mi?"

Kayaların kaymasını önlemek için dağın derinliklerine çakılmış çelik tel örgülerle kaplı dik bir kaya yüzeyinin önünden geçtik. Yol, dağın etrafını dolaşarak uzaktaki başka bir zirveyi ortaya çıkardı. Yukarıda, kış soğuğuyla henüz donmamış bir su damlası kayayı ıslatıyordu. Yaz aylarında, bu damla şelaleye dönüşürdü.

Uzakta olduğum yıllarda burayı özlemiştim. Etkileyici, gerçeküstü manzaralar bana her zaman sadece bir insan olduğumu hatırlatmıştı. Burada olmak, başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde beni ayaklarımın üzerinde tutuyordu. Ayrıca, en beklemediğim anda kafama vurmaya hazır olan geçmişimin gizli anılarını da saklıyordu.

"Bu çok kaba," diye cevapladı Piper sonunda. "Sabırla bekleyen diğer insanları hiç düşünmeden oraya daldın."

"Senin gibi."

"Evet," diye tersledi. "Senin gibi."

"O kahve dükkanının sahibi olmam senin fikrini değiştirmiyor mu?"

"Bu daha da kötü," diye bağırdı, sonra dudaklarını büzdü. "Tabii ki, işini istediğın gibi yürütmekte özgürsün," diye ekledi, sanki bunu söylemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi bir tonla.

Gülmek istedim. O bambaşka biriydi. Onunla biraz zaman geçirmek bile çok sinir bozucu olurdu. Ama cesaretine hayran kalmam gerekirdi.

"Peki, o durumda nasıl davranmamı isterdin?" diye sordum. Mavi gökyüzünü ve bulutları yansıtan durgun bir gölün yanından geçtik. Gölün uzak tarafında, dağın yamacına tırmanan çam ağaçları vardı. Burası ülkenin çok güzel bir bölgesiydi ve yanımdaki kadına, manzarayı görüp görmediğini kontrol etmek için bir bakış attım.

Gözleri pencereden dışarıya sabitlenmiş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Nefes aldı, sonra koltuğuna yaslanarak cevap verdi. "Sıraya girme kavramı sana o kadar yabancı mı ki, bunu açıklamam mı gerekiyor?"

"Bu yüzden işe geç kalacaktım."

"O zaman bir dahaki sefere daha erken gel. Ya da tezgahın arkasına geç ve kendi kahveni kendin yap."

"Tüm patronlarına böyle mi davranıyorsun?"

"Tüm çalışanlarına böyle mi davranıyorsun?" diye karşılık verdi Piper.

Bir kez daha gülümsemem ortaya çıktı, ama bu Piper'ı daha da sinirlendirdi. Ona kaşlarımı kaldırdım. "İlk ben sordum."

Yeni tasarımcım sinirli bir şekilde içini çekti. "Patronlarla başa çıkma konusunda pratik yapmadığımı söyleyelim."

Todd'un bana söylediğı şeyi hatırladım: Piper Darling, ailesine bakmak için işten ayrılmıştı. Onu işe almak riskliydi, ancak maaş beklentisi benzer deneyime sahip birinden daha düşüktü ve ben çocuklarına bakmak için işten ayrılan birini kötü gören biri değildim. Özgeçmişindeki boşluk dışında, bu iş için en uygun aday oydu. Todd, onun hırslı göründüğünü, harika bir teklif hazırladığını ve ekibe iyi bir katkı sağlayacağını söylemişti. Onun uyumlu ve kibar olduğunu söylemişti.

Todd'la tekrar konuşup kafasını kontrol ettirmesi gerekip gerekmediğini sormam gerekecekti.

"Haklısın," diye cevap verdim. "Soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Genellikle çalışanlarım sabahın ilk saatlerinde benimle kavga etmezler, bu yüzden onlara samimi davranmaktan başka bir şekilde davranmam için bir neden yok."

Kadın homurdandı. Gerçekten homurdandı. Neredeyse gülmekten patlayacaktım.

Kayak merkezine doğru dönüş yapana kadar sessizce yol aldık. Kamyon ve makinelerin geçebilmesi için erişim yolunu yeniden asfaltlatıp genişletmiştik, ama yine de dağ eteğinden kayak merkezinin bulunduğu seviyeye kadar uzanan yol, virajlı ve dolambaçlıydı. Burayı ilk satın aldığımda, burası harap bir haldeydi.

Artık açılmaya neredeyse hazırdı. Bu yılki kayak sezonu için kulübeyi açmayı umut ediyordum, ancak kar yağışı yaklaşıyordu ve Piper Eylül sonunda işe başlayacaktı, bu da iç mekanların tedarik edilmesi ve kurulması için zamanın çok dar olacağı anlamına geliyordu.

Ve sırf bana karşılık verdi diye bu kadını kovarsam, bu yıl lodge'u açma şansım hiç kalmazdı.

Bu, ona karşı yumuşak davranmak istediğim anlamına gelmiyordu. Sırf benim iş yapma tarzımı beğenmedi diye bana tepeden bakmasına izin vermeyecektim. Beni itip kakabileceğini, aptal yerine koyabileceğini düşünen kadınlardan bıkmıştım. Bu bir daha olmayacaktı.

Alt otoparka girdik ve gondol terminali arkasındaki erişim yolunu kullanarak, kulübenin bulunduğu tatil köyüne doğru yola çıktım. Dağın yüksek kesimlerinde birkaç kez hafif kar yağışı olmuştu, ancak bu yıl sonbahar ılık geçmişti ve erişim yolu hala açıktı. Piper pencereden dışarı bakıyordu ve ben küçük personel otoparkına girip kulübenin girişine yakın bir yer bulana kadar ikimiz de konuşmadık.

"İşte," dedim ve kabinin arkasından bir baret ve floresan yelek aldım. Bunları Piper'a uzattım, o da başını salladı, yolcu kapısından dışarı çıktı ve güvenlik ekipmanlarını giydi.

"Asansörlerin hepsi çalışır durumda," dedim, kulübeden görünen iki telesiyej ve T-bar'ı işaret ederek. "Bilet gişelerimiz sezon açılışına kadar hazır olacak.

Çiğ güvenliği ekibi hazır ve ofisleri de tamamlandı." Dağın kıvrımının ortasında bulunan küçük bir ek binayı işaret ettim. "Ama çalışacağınız yer burası." Kapıyı itip açtım ve onu tutarken, gözlerim floresan yeleğinin seviyesinin altına kayarak, düzgün ve zarif çizgili pantolonunun içindeki kıvrımlarına baktım. Kumaşın üzerinde uzanan açık gri çizgiler, kıvrımlarını daha da vurguluyordu. Cömert, düzgün kıvrımlar...

Gözlerimi tekrar yukarı çevirip onu içeriye kadar takip ettim ve iskele boruları ve ikiye dörtlük kerestelerden yapılmış geçici bir korkuluğa sahip geniş, geniş merdiveni işaret ettim.

"Todd'un gönderdiği belgelerde el oyması sedir korkuluk çizilmişti. O korkuluk temin edildi mi?" diye sordu Piper. Kapıya, sonra da çatıya baktı. "Peki onu içeri nasıl sokacaksınız?"

"Korkuluk, önceki tasarım firmasından ayrılmamızın nedenlerinden biri. Tavsiye ettikleri şirketlerin yarısından komisyon aldıklarını ve bu ayrıcalık için bizden ücret talep ettiklerini öğrendik."

Piper'ın kaşları havaya kalktı. "Anlıyorum."

"Bu, ilkelerinizle nasıl uyumlu?" diye sormadan edemedim. sormadan edemedim.

Bana yan gözle baktı. Buz mavisi gözleri beni delip geçti ve bu deneyimden zevk aldığımı fark ettim.

"Hiç uyuşmuyor," diye cevapladı, "ama bunu, kulübenin tasarımının merkezinde yer alan bir unsur için ekstra bir ücret ödediğinizi düşünebilirsiniz. Şimdi işi halletmek için uzlaşmak zorunda kalabiliriz."

Yukarı kata çıktık, çıplak alt zemin ve bitmemiş duvarlar, etrafımızı çevreleyen dağların muhteşem manzarasını sunan büyük pencerelere açılıyordu. Beton kolonlar çatıyı destekliyordu, tek bir bitmiş unsur bile yoktu.

Programın *çok* gerisinde kalmıştık.

"Patron!" diye seslendi bir adam.

Döndüm ve başımı salladım. "Ollie." Başımı sallayarak kuzenim, şantiye müdürümüzü selamladım. "Ekibin en yeni üyesiyle tanış. Piper Darling, bu alanı rekor sürede dönüştürecek kadın."

Piper bana yine o bakışlarından birini attı ve bu sefer biraz şaşkınlık okuduğumu sandım. Belki de bu sabahki küçük numarası yüzünden kovulacağını kabullenmişti ve onu işten çıkarmadığım için şok olmuştu.

"Piper!" diye bağırdı Oliver, kadının kolunu sıkıca tutarak elini sıktı. "Tam zamanında. Umarım bu adamın işe aldığı son grup eziklerden daha iyi fikirlerin vardır." Başparmağıyla beni işaret etti.

"Dikkatli ol, Ollie."

Kuzenim Piper'a gülümsedi ve göz kırptı. Nedense bu beni gerginleştirdi. Çocukluğumuzdan beri birbirimize çok bağlıydık ve o, beni gerçekten anlayan dünyadaki tek kişiydi. Çocukluğumdaki araba kazasını, tek ciddi ilişkimdeki felaketi görmüştü. Tanıdıklarım ve arkadaşlarım ara sıra aşk hayatım hakkında sorular sorarken, Ollie benim flört etmekle ilgilenmediğini biliyordu.

Yeni bir takıntım vardı: işim. Baldwin Consulting benim karım, metresim ve bebeğimdi. Son on iki yıldır uğruna çalıştığım her şey buradaydı ve buna değmişti.

Hayır, çıkmak istemiyordum. Ve Piper Darling ile çıkmak da istemiyordum, onu kızdırmaktan ne kadar keyif alsam da, bana sert bir bakış atıp sivri çenesini bana doğru uzatana kadar.

Ama nedense Oliver'ın da onunla çıkmasını istemiyordum.

Ve neden bu tür şeyler düşünüyordum ki? Bana zor anlar yaşatıyordu ve ekibimizin en yeni üyesiyle arkadaşça davranıyordu. Hepsi bu kadar.

Ancak gözlerindeki o ışıltıyı tanıyordum ve son ayrılığının üzerinden üç ay geçtiğini biliyordum. Ollie genellikle bu süre zarfında yeni birini bulmaya karar verirdi.

Piper göz kırpmasına tepki göstermedi. Sadece kaşlarını kaldırdı ve mavi gözlerini bana doğru kaydırды, bu sırada Oliver'ın elini bıraktı. "Bazı fikirlerim var," dedi kaçamak bir cevapla. "Ama Bay Patron'un ne kadar açık fikirli olduğunu göreceğiz."

Ollie burnunu çektirdi ve gözlerindeki ilgi dolu ışıltı hoşuma gitmedi. "Onu seviyorum," dedi bana.

"Çünkü yeterince zaman geçirmedin," dedim, Piper'ı sinirlendirene kadar onu kışkırtmak istiyordum. Ve o *da* bana gözlerini kısarak karşılık verdi, kahve dükkanındaki tüm o insanların önünde bana attığı bakışın aynısı.

Ama Oliver gülerek, "Peki, bu ayarlanabilir," dedi ve ben de aslında ikisinin daha fazla zaman geçirmelerini önerdiğimi fark ettim.

Ollie'ye sert bir bakış attım ve o, boğazını temizleyip Piper ile benim aramda gözlerini gezdirirken gülümsemesinin kaybolduğunu gördüm. "Sizi baş başa bırakayım. Doğu tarafına son pencereleri takıyoruz."

"Yanlış boyutta kesilen pencere mi?"

Oliver homurdandı. "Bu sefer üretici doğru ölçüde kesmiş. Gün sonuna kadar hepsini kapatmış olacağız."

"İyi," dedim, onu uğurlayarak.

"Görüşürüz Piper," diye seslendi Oliver. Bakışları kısa bir süre bana takıldı, sonra başka yere kaydı ve az önce çıktığımız merdivenlerden aşağı indi.

Boğazımı temizleyerek, düşüncelerimi yeniden toparlamaya çalıştım. Bu kadın benim çalışanımdı, yani ona ilgi duymamalıyım. Ve duymuyordum da! Kimseye ilgi duymuyordum. Elbette, ara sıra randevulara çıkıyordum. Kısa süreli ilişkilerim oluyordu. Ama benimle çalışan biriyle böyle bir şey yapmazdım. Özellikle işim benim için her şey demekken, olası sonuçlarına değmezdi.

Öyleyse Oliver'ın Piper'a verdiği tepki neden beni bu kadar rahatsız etti?

"Öyleyse," dedim. "Kafeterya şurada." Profesyonel mutfağın kurulduğu binanın köşesini işaret ettim. "Yemek odası. Salon alanı şurada," dedim ve büyük pencerelerin önündeki alanı işaret ettim.

Piper başını salladı. "Ve tüm malzemeler dayanıklı olmalı, çünkü insanlar botlarıyla buradan kar getirecekler. Her zaman ıslak giysileri olacak, belki de pistlere çıkmadan önce hızlıca bir şeyler atıştırmak için buraya gelecekler."

"Tabii. Ama yine de zarif olmasını istiyorum. Ucuz duran hiçbir şey olmasın." Piper mırıldandı. "Todd'un gönderdiği belgelere göre, lüksden çok konfora yönelik bir şey aradığınız izlenimini edindim."

"

"Bizi yeni bir pazar segmentine açmaya çalışıyorum."

Bana tam olarak dönerek, gözlerini kısarak baktı. "Tasarım sunumunda, burayı yerel halkla bütünleştirmek istediğinizi açıkça belirtmiştiniz. Bu, lüks müşterilerle nasıl uyumlu olacak? Buralarda pek yedi yıldızlı tatil köyü görmedim."

"Size ne yapmanız gerektiğini söylüyorum. Zarif, lüks ve taze bir şey. Yerel halkı yabancılaştırmayacağız çünkü onlara sunduğumuz konseptlerden memnundur."

O zaman bana bir bakış attı ve ben, onun benim istediğimden fazlasını gördüğünü hissettim. "Senin de yerel halktan biri olduğunu sanıyordum," dedi sonunda.

"Bu, insanların kendi insanlarına sırt çeviremeyeceği anlamına gelmez." Bu dersi genç yaşta öğrenmişim; hiç unutmadım. Size en yakın insanlar size en büyük zararı verebilecek kişilerdir.

Piper öfkeyle başını salladı. "Todd röportajda bu sezon pansiyonu açmak istediğini söylemişti." Dudaklarını büzdü. "Bu... iddialı bir hedef gibi görünüyor."

"Bana yöneltilen en kötü suçlama değil."

"Bu çok açık," dedi Piper ciddi bir ifadeyle. O, oturma alanının bulunduğu odanın uzak ucuna doğru yürüdü. O, odanın uzunluğunu boydan boya geçerken kalçalarının hareketini izledim, gözleri duvarları, tavanı ve pencereleri tarıyordu. Çıplak beton sütunlardan birine yaslanarak, Piper'ın odayı tam bir tur atıp önüme gelmesini bekledim.

Bana keskin bir şekilde başını salladı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Malzemelerin teslim süresine ve mekanın nihai tasarımını ne kadar çabuk hazırlayabileceğimize bağlı. Dürüst olmak gerekirse, sezon başında açılması pek olası değil, ama gelecek yılın başını hedefleyebiliriz. O zaman bile çok şanslı olmamız ve muhtemelen tedarik sorunları yaşarsak bazı fedakarlıklar yapmamız gerekecek."

O, durumu güzelleştirmede, ki bunu takdir ettim. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu. Başımı salladım. "Geri kalan kısmı da

"Önden buyur."

Kafeteryaya gidip mutfağı gezdik. Yemek alanının yanında hediyeelik eşya dükkani için bir yer vardı ve geniş koridorun karşısında, kabin kapılarının tamamlanmasını bekleyen tuvaletler vardı.

Kafeterya mutfağının dışında durup yemek alanını inceledik, yavaşça dolaştık ve sonra merdivenlere doğru döndük. Piper, koridorun ortasında duran küçük bir yumruya göz attı. "Haşere ilaçlama şirketini çağırırsan iyi olur," dedi. "Orada ölü bir fare var."

Dilimi şaklattım. Burun köprümü ovuşturarak yorgun bir nefes verdim. "Yine mi?"

Tam o anda, gözümün ucunda turuncu bir parıltı gördüm, ardından tanıdık bir miyavlama sesi geldi.

DÖRT PIPER

Rhett'in kahve dükkanındaki küçük numaramdan rahatsız olduğunu düşünseydim, yeşil gözlü turuncu bir kedi sütunun arkasından bize doğru sürünerek geldiğinde yüzünde beliren öfkeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Onun sinirlenmesi çok hoştu.

"Geri dönmüştün," dedi Rhett dişlerini sıkarak, kediye ters ters bakarak. "Buradan gitmeni söylemiştim sanırım."

Ona baktım, sonra kediye. Kedi durakladı, sonra tekrar miyavladı.

Patronumun yüzündeki ifade sert ve ciddiye. Elleri belinde duruyordu, çenesi o kadar sıkıydı ki yanağında kasları şişmişti. Dudaklarımı içe doğru kıvrarak, kaçmak isteyen kahkahamı bastırdım. Vahşi Batı'daki bir saloonun önünde öğle vakti gibi hissettim, ancak Rhett'in karşısındaki tehlikeli haydut bir kediye.

Görünüşe göre yeni patronum, her istediğini elde etmeye o kadar alışmıştı ki, beş kiloluk küçük bir hayvanla bile başa çıkamıyordu. Kedi miyavladı.

"Evet, evet," dedi Rhett, sonra merdiveni işaret etti. "Git.

Git!"

Kedi fareye, sonra Rhett'e baktı. Rhett ona sert bir bakış attı.

Görünüşe göre, büyük kötü patrona karşı çıkmaktan zevk alan tek kişi ben değildim

, çünkü kedi oturdu ve ona göz kırptı. Tüyleri turuncu tonlarında ince çizgiliydi, kuyruğu vücudunun etrafında kıvrılmıştı ve orada kalarak bir sonraki hamlesini düşünüyordu.

Rhett'in yanağı şişti. Küçük kızıl kedi onu gerçekten kızdırmıştı. Yeni patronuma bir bakış attım, içimde 4 Temmuz havai fişekleri gibi bir sevinç kıvılcımı çaktı. Kasabanın en önemli adamı bile kendi alanındaki her şeyi kontrol edemiyordu, değil mi?

Bunu bu kadar eğlenceli bulmamalıydım. Onun öfkesi, bu adam için çalışmanın ne kadar tehlikeli olduğunun açık bir işareti olmalıydı.

kötü bir fikirdi ve bir çıkış planına ihtiyacım olduğunu gösteriyordu. Sonuçta, hayvanları sevmiyorsa, bu onun hakkında çok şey söylüyordu. Ve kendisine karşı çıkan kimseyle başa çıkamıyorsa - birkaç metre ötedeki turuncu yaratıkla bile - o zaman onun şirketinde iç mimar olarak çalışmamın geleceği pek parlak değildi.

Onun yanındayken dilimi tutmakta iyi olmadığını çoktan keşfetmiştim. Belki de bu yüzden, kedi Rhett'e bakmadan önce fareye tekrar baktığında, "Aww. Seni beslemek istiyor." demekten kendimi alamadım.

Rhett bana döndü, gözleri karanlık ve tehlikeli bir ifadeyle. "Başlama, Darling" dediğinde içimi yasak bir heyecan kapladı.

Ses tonundaki meydan okuma beni rahatsız etti. Kahve dükkanındaki gibi değildi, bu sefer onun sarsıldığını anlayabiliyordum. Bir kedi yüzünden. O hafta, belki de tüm ay, hatta tüm yılın en güzel anıydı. Kahve dükkanında ve ofiste kendine çok güveniyordu, tasarım vizyonunda ısrarcıydı, ama şimdi inanılmaz derecede sinirliydi. Sonuçta, kendi alanının kralı değildi.

İçten içe, bunu sevdiğimi biliyordum çünkü onda eski kocamı hatırlatan bir şeyler vardı. Mila'ya gülümseme şekli ve kafede arkamda sırada bekleyen yaşlı adamın ona yol vermek için acele etmesi gibi. Rhett'in çekici dış görünüşü, herkesin onun ilgisini çekmek için yalvarmasına neden oluyordu, ama bunun altında çürümüşlüğü sakladığını anlayabiliyordum.

Jacob o kadar çekiciydi ki, onun içten içe tamamen bencil olduğunu anlamam yıllarımı aldı. Onunla tanıştıktan bir saat sonra ona aşık olmuşum. Beni dengesiz ve aşık halde tutmuştu ve ona uymak için dünyamı küçülttüğümü fark etmemiştim, ta ki çok geç olana kadar.

Rhett Baldwin gibi büyük, önemli ve sevilen bir adamın bir kedinin eline düşmesini izlemek, önceki kötü seçimlerim için her zaman adalet isteyen bir parçamı gıdıkladı. Evet, ben turuncu tarafındaydım. Yüzüme endişeli bir ifade takındım ve "Senin işe yaramaz bir avcı olduğunu düşünüyor olmalı, bu yüzden sana yiyecek sağlıyor. Kendine bakamayacağını düşünmesine neden olacak bir şey mi yaptın?" dedim.

Hiç şaşırmadım, diye düşündüm. Jacob, yapmak istemediği tüm işleri çevresindeki herkese yaptırıyordu. Ev işleri

ve çocuk yetiştirme, elbette. Doğum günlerini ve tatilleri takip etmek, tüm ailevi ve sosyal beklentilerin yükünü taşımak. Onun herkesin gözünde iyi görünmesi için kendimi paralamıştım. Ve ona o kadar körü körüne aşkıttım ki, bunun için kendimle gurur duyuyordum.

Rhett de neredeyse aynı kalıptan çıkmıştı. Etrafındakilerin omuzlarında yükselerek kazandığı övgüler için orada olacaktı. O kadar sevilen biriydi ki, gülümsemeyi, çekiciliğini ve tatlı dilli olmayı kullanarak yüzünün kasabaya bakan dağlardan birine oyulmasını sağlayacaktı.

Hayır, geri adım atıp işimi bırakmazdım, ama herkesin kanmış gibi görüldüğü numaraya da kanmazdım. Beni kandıramazdı.

Ve kediyi de kandıramadı.

Tamam, yeni patronumu sevmiyordum. Bu muhtemelen benim sorunumdu, çünkü evliliğimden çözülmemiş bazı sorunlarım vardı. Rhett'in tek yaptığı benim önüme geçmekti ve kahve dükkanının sahibi *de oydu*. Yani benim tepkim onun suçuna göre biraz abartılı olabilirdi.

Yine de eğleniyordum. Kasabada olduğum sürece kedi maması almayı aklımda tuttum, böylece turuncu kedinin mümkün olduğunca uzun süre kalmasını sağlayabilecektim.

"Yıllardır kendime bakıyorum," diye tartıştı Rhett, ellerini açarak sözlerini vurguladı. Hayvanı işaret etti. "O sadece, benim takılıp düşeceğim yerlere ölü şeyler bırakmayı seven bir kedi. Önce bir hamam böceği vardı. Sonra fareler başladı."

"Onları *bulabileceğin* en olası yerlere," diye düzelttim. "Böylece onları yiyebilirsin. O sana yardım ediyor."

"Çoğu zaman onlar ölmemiş bile!"

"Sana avlanmayı öğretmeye çalışıyor. Seni gerçekten işe yaramaz biri olarak görüyor olmalı."

Rhett'in öfkesi, ona bakmadan bile hissedebileceğim bir titreşim gibiydi.

Kedi benimle aynı fikirdeydi ve yumuşak bir miyavlama çıkardı. Sonra o... Kedinin erkek olup olmadığını bilmiyordum, ama erkekler genellikle

senin yapabileceğinden daha iyi yapabileceklerini düşünürler—sağ ön pençesini kullanarak ilerledi.

"Yaralı mı?" diye sordum, öne eğilerek.

"Umurumda değil," diye cevapladı Rhett, ama kaşları çatılmıştı. "Buraya ait değil ve benim sorumluluğumda değil. Duydun mu, seni küçük cüce? Burada istenmiyorsun. Defol." Yine merdivenleri işaret etti ama merdivenlere ya da kediye doğru hareket etmedi.

Kedi bize doğru geldi ve Rhett'in bacaklarının arasında dolanmaya başladı. Rhett, oldukça üzgün bir ifadeyle, kedinin sevgisini bir kenara bırakmaya çalışırken, kedinin pençelerine veya kuyruğuna basmamak için elinden geleni yapıyordu. İçimdeki küçücük bir parça ona karşı yumuşadı. Belki de hayvanları seviyordu. Ya da en azından, onlara kasten zarar vermek istemiyordu. Yine de patronum, "Çekil yolumdan, işe yaramaz turuncu yaratık. Kedileri sevmem, seni de sevmem" diye homurdandı.

"Hey! Kibar ol. O sadece sana bakmaya çalışıyor."

"Benim bakıma ihtiyacım yok."

"Kedi açıkça aynı fikirde değil."

"Kedi *kedidir*."

Omuz silktim. "Topallıyor. Yaralıyken senin için ava çıktı ve aldığı tek teşekkür bu mu?"

Rhett öfkeyle nefes aldı, yumruklarını sıktı ve bana kızgın bir bakış attı. "Bundan zevk alıyorsun," diye suçladı.

"Evet," dedim, "evet."

Bu büyük, güçlü adamı dengesinden çıkarmak için tek gerekenin yapışkan bir turuncu kedi olduğunu kim bilebilirdi? Ben sadece o anın tadını çıkarmıyordum. Mutluluktan dolup taşıyordum. Patronumun kulaklarından duman çıkıyordu ve bunun sebebi benim yaptığım bir şey değildi. Bu çok keyif vericiydi. Kahve dükkanından beri beni yıpratın tüm öfke omuzlarımdan kaybolup havaya dağıldı.

"Seni bu sabah kahve dükkanında kovmalıydım," diye homurdandı ve merdivenlere doğru yürümeye çalıştı. Kedi buna izin vermedi. Rhett'in bacaklarının arasında topallayarak yürüdü ve adamın tökezleyip yüzüstü düşmesine neden oldu. Rhett küfretti, kediye kaldırdı ve birkaç metre uzağa bıraktı. "Kal," diye emretti.

"Bunun farkında mısınız bilmiyorum Bay Baldwin, ama bu bir kedi. 'Kal' emri işe yaramaz."

"Zor bir durumdasın, Darling."

Sessizce teslim olarak avuçlarımı kaldırdım, sonra kedinin topallayarak Rhett'in yoluna geri dönmesini izledim. Merdivene yaklaştık ve Rhett bir eliyle tırabzana tutunurken, diğer eliyle baldırına kafa atan kediye sert bir bakışla süzdü. "Beni düşürüp boynumu kıracaksın," dedi turuncu tüylü topu.

Kedi o kadar güçlü mırıldandı ki, merdivenin diğer tarafından titreşimleri hissedebildiğime yemin edebilirim. Rhett'in yüzü hafifçe kızardı.

Hemen yeni bir iş aramam gerekiyordu. Bir sokak kedisi yüzünden bu kadar sinirlenen bir adam için çalışmamın imkanı yoktu. Bir sorun çıktığında ne yapardı acaba? Herkese bağırırdı ve ben bunu görmek istemiyordum.

Ama yine de. Keyfim yerindeydi. Bu sabah kahve dükkanında olanlardan sonra bir tür karmik denge hissediyordum. Sırayı mı bozdun? Tebrikler, bir sokak kedisi tarafından evlat edinildin ve artık ayaklarının dibinde düzenli olarak ölü şeyler görmeyi bekleyebilirsin.

Rhett kediye izlerken çenesini sıktı, sonra homurdandı ve önündeki yola bakışlarını sabitleyerek merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Kedi basamaktan basamağa atladı, yaralı patisini ağırlık almaması için uzatmış, kuyruğunu patronumun bacaklarının arkasına hafifçe vuruyordu.

"Peki," dedi Rhett, merdivenlerin altına vardığımızda, "hala önümüzdeki yılın başına kadar kulübenin tefrişatının yapılmasının mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

Kedi botlarının üzerine oturdu. Rhett, ilişkiyi görmezden gelme aşamasındaydı, çünkü aşağıya bile bakmadı.

"Her şey yolunda giderse, bir şans var," dedim, onun bakışlarını karşılayarak. Gözümün ucuyla, Rhett'in ayaklarının dibinde turuncu bir kürk gördüm, neredeyse ayakkabılarını taht olarak kullanıyordu.

Gözleri hala yüzümdeyken, patronum kediye nazikçe kenara itti ve hayvan poposunu hafifçe kaldırdı, sonra hemen Rhett'in botlarının üzerine geri oturdu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Yapma," diye bana homurdandı.

Sesi, karnımda böyle bir heyecan dalgası yaratmamalıydı, ama yarattı. Sabahki adrenalin ve neredeyse, bir nevi, kendimi eğlenirken bulmamın suçlusu olarak gördüm. "Neyi yapma?"

"Bunu duymak istemiyorum."

"Anlamadım."

"İlk gününde kovulmak mı istiyorsun, Darling? Çünkü kovulmanın yolu budur."

Sözleri sertdi, ama ses tonunda öfke yoktu. Masumca gözlerimi kırptım. "Ama botlarının üzerine oturan ben değilim."

"Bundan zevk alan sensin."

"Oh, o kadar emin olmazdım," dedim, aşağıya bakarak. "Kedi oldukça mutlu görünüyor."

Sinirli bir homurtu kaçtı ağzından ve kedi hafifçe kayarak iki botun üzerine uzandı, kuyruğunu Rhett'in topuklarına doladı. Patronumun dişleri, hafifçe aralanmış dudaklarından görünür şekilde sıkıldı. Sonra şöyle dedi: "Son teslim tarihine yetişme şansımız olduğu sürece ben mutluyum. Bu kulübeyi yeni yıla kadar açmak için ne gerekiyorsa yapabilirsin. O tarihten geriye doğru her hafta, Noel ikramiyen o kadar büyük olacak."

Gözlerimi kırptım. Bonus almayı beklemiyordum. "Anlaşıldı."

Ayaklarına son bir kez öfkeyle bakarak, Rhett geriye doğru kaydı ve kedinin üzerinden büyük bir adım attı, sonra giriş kapısına doğru yürüdü.

Kedi de elbette onu takip etti. Ben de kediyi takip ettim.

"Ofise geri dönüp işe giriş evraklarını halledelim, sonra da önceki firmanın hazırladığı tasarımı inceleyebilirsiniz. Hemen işe koyulmanı istiyorum."

"Yani beni kovmuyorsunuz, öyle mi?"

Rhett anahtarlığını tıklatarak şirketin kamyonetinin kilidini açtı. Cevap vermek için bana yan gözle baktı, sonra kedinin ayağına takılıp küfretti.

Küçük bir kıkırdama ağzımdan kaçmış olabilir.

Patronum kendini toparladı ve kamyonetin kaputunun üzerinden bana ters ters baktı. "Gül bakalım, Darling. Bu kedi bir baş belası."

"Sanırım seni seviyor. Nedenini bilmiyorum."

Omuzları düştü. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?
Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

"Hafızan iki saatte bir siliniyor mu? Kahve dükkânına dalıp insanların önünden geçip sıraya girmediğini hatırlamıyor musun?"

"Burası benim! Her sabah beni bekleyeceklerini biliyorlar!"

"Umurumda değil!"

O, yüzünün önünde beyaz bir bulut halinde hava üfleyerek öfkelendi. Sonra dilini şaklattı. "Yeni birini işe alacak vaktim olmadığı için şanslısın."

"Sen de benim işe ihtiyacım olduğu ve bakmam gereken iki küçük çocuğum olduğu için şanslısın."

Gülümsemesi bir yüz buruşturmaydı. "Sanırım ikimiz de birbirimize ihtiyacımız var, değil mi?"

"Şimdilik."

Kedi, sevdiği insanın kendisine ilgi göstermediğine açıkça kızmış bir şekilde miyavladı. Rhett, patronumun ayaklarının dibinde en iyi hayatını yaşıyan, hiç rahatsız görünmeyen kediye gözlerini kısarak baktı. "Hayvan kontrolünü arayacağım."

"Yani kediye gerçekten burada bırakacak mısınız?"

Neredeyse siyah olan gözleri yine bana doğru çevrildi. "Onunla başka ne yapmam gerekiyor?"

"*Yaralı*. Topallıyor. Onu veterinere götürmelisin." "Bu sokak kedisini veterinere götürmemi mi istiyorsun? yoluma sürekli ölü şeyler bırakan bir hayvan mı?"

O da bana göz kırptı. Ben de avuçlarımı açtım. "Evet!"

"Kesinlikle olmaz. Onu cesaretlendirmek istemiyorum." "Ne yapması için cesaretlendirmek?"

"*Kalması* için." Bu kelime, beni geriye doğru savuran bir sertlikle ağzından çıktı.

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. "Demek bütün kasabanın sandığı gibi bir kahraman değilsin."

Çenesi sıkıldı ve bakışlarında neredeyse panik gibi bir şey belirdi. Sonra ifadesi kapandı. "Görünüşe göre değilim."

"Yaralı bir pençesi olan çaresiz bir hayvanı gerçekten burada kendi başına bırakır mısın?"

"Yaralı pençesi onu hiçbir şey yapmaktan alıkoymuyor gibi görünüyor." Kamyonun onun tarafında yüksek bir mırıldanma sesi duyuldu ve Rhett, tüm öfkesini içeren bir iç çekişle nefes verdi.

"Veteriner, çip taraması yapacak. Belki de kedinin onu arayan sevgi dolu sahipleri vardır," dedim.

"Bunu pek olası bulmuyorum." Rhett ellerini beline koydu ve yere baktı. Sanırım kedi ona yeşil gözleriyle bakıyordu.

Bu, hayatımın en güzel günüydü. Patronum, bugün sabahleyin kasabanın en önemli adamı olarak çok kontrolcü ve kibirli davranıyordu, ama şimdi bir kedi onu dize getirmişti. Turuncu bir kedi. *Yaralı* turuncu bir kedi.

"Belki *de* kediye veterinerine götürmelisin," diye önerdi, sonunda bakışlarını hayvandan ayırıp bana baktı. "Ve sonra, sevgi dolu, kalbi kırık sahipleri yoksa, kediye eve götürebilirsin."

"Kira sözleşmem evcil hayvanlara izin vermiyor," dedim. "Aksi takdirde, alırdım. Oğullarım buna bayılırdı."

Rhett yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. Kapısını açtı, kediye aldı ve turuncu tekir kediye taksinin arka koltuğuna, dikkatsiz gibi görünen ama yine de kedinin yaralı patisini koruyan bir hareketle bıraktı.

Onu izledim ve Rhett Baldwin'in tam olarak nasıl bir adam olduğunu merak ettim. Bölgeye yeni bir endüstri getirmek için geri dönen kasabanın kahramanı mıydı? Uzun kuyrukların önüne geçip hakkını talep eden kalpsiz, kaba adam mıydı?

Yoksa, bir sokak kedisi tarafından isteksizce evlat edinilmiş huysuz bir adam mıydı?

?

Rhett'in çevresindeki insanlardan gerçek kişiliğini sakladığını anlayabiliyordum.

Artık bu konuda altıncı hissim vardı — Jacob bana, karizma ve çekicilikle dolu yakışıklı bir erkekle karşı karşıya kalsam bile içgüdülerimi dinlememi öğretmişti. Ama neden? Rhett ne saklıyordu?

Hayvanlar insanlar hakkındaki gerçeği anlayabilirlerdi, değil mi? Bu kedi Rhett'te benim göremediğim neyi görüyordu?

Kamyonete bindik ve Rhett arka koltuğa baktı. Kedi kıvrılmış yatıyordu, ama Rhett'in yüzünü görünce bir gözünü açtı ve başını kaldırdı.

"Orada kal ve dönüş yolunda kaza yapmama neden olma," diye emretti. "Duydun mu?"

Kedi başını eğdi ve gözlerini kapattı.

Rhett, aracı çalıştırırken homurdandı, ama ben onun giderken olduğundan biraz daha yavaş sürdüğünü fark ettim. Ve belki de gerekenden biraz daha fazla arka aynaya bakmıştı.

Sessiz kaldım, bu yeni işte kendimi neye bulaştırdığımı ve tam olarak kimin için çalıştığımı merak ederek.

BEŞ RHETT

KEDİ İYİYDİ. Onu kamyonetten veterinerine taşıdım ve sonra tamamen yaralanmamış bir pençesini gösterdi, ardından kafasını kaldırıp karnıma vurdu. Veteriner kedinin sağlıklı ve zinde olduğunu söylediğinde, kedinin kendini beğenmiş bir ifadeyle baktığına yemin edebilirim.

"Mikroçipi yok," dedi veteriner Erin, "yani onu eve götürebilirsiniz."

"Onu eve götürmüyorum," diye cevap verdim, kesin bir şekilde.

Erin büyük kahverengi gözleriyle bana baktı. Kalın kaşları endişeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Almayacak mısınız?"

"Onu evlatlık verin."

Bana, sonra da kediye baktı. "Ama..."

"Kedi istemiyorum," diye ısrar ettim. "Ben kedi seven biri değilim."

En son ihtiyacım olan şey, benden daha iyi bildiğini sanan bir evcil hayvandı. Paslanmaz çelik masanın üzerinde uzanmış, dişlerini sayabileceğim kadar büyük bir esneme yapan kediye somurtarak baktım. İyi bir avcı olmadığımı mı düşünüyordu? Kendimi besleyemeyeceğimi mi düşünüyordu? Kedi biraz ukala bir hayvandı.

Erin yutkundu ve başını salladı. "Tamam. Ama sana çabucak bir şey gösterebilir miyim?"

"Gerçekten işe dönmem gerek," dedim. "Onu sosyal medyaya koyup başkası evlat edinmesine izin veremez misin?"

"Evet," dedi. "Tabii. Ama bak." Kediye kucağına aldı ve boynunun arkasını kaşıdı. Kedi kollarında kaldı ve başını ona doğru eğdi.

"Kediye okşuyorsun," dedim, zihnimde kontrol ederek. İşe geri dönmem gerekiyordu. Ofise geri dönüp Piper'a tüm bu saçmalığın büyük bir zaman kaybı olduğunu söylemem gerekiyordu. Kedi bir dolandırıcıydı.

"Doğru," diye cevapladı Erin. "Al."

Kediyi göğsüme attı ve hayvanı yakalamak için kollarımı kaldırmaya zar zor zaman buldum. Veterinerin kollarında olduğu gibi sessizce oturmak yerine, kedi ön kollarımın üzerine yığıldı ve mırlamaya başladı. Kollarımda tamamen gevşeyince soluk karnı bana doğru yuvarlandı.

Kaşlarımı çattım. "Nesi var ki?"

Erin gülümsedi. "Onun bir sorunu yok," dedi. "Seni seviyor, hepsi bu."

Geri çekildim ve kediyi masanın üzerine bırakmak için vücudumu eğdim. Ama o başını kaldırdı ve bana hafifçe vurdu, yeşil gözleri kırıştıktan sonra geriye uzanarak karnını gösterdi. "O beni sevmiyor. O bir kedi."

"Seni seçti." Erin bana gülümsedi. "Bu bir iltifattır." "Her yere ölü hamamböceği ve fare bırakıyor." "Aww," dedi, gülümsemesi genişledi. "Bu çok tatlı."

Kafam patlayacak gibi hissettim. Erin uzanıp onu bir kez daha kaşdı, sonra odanın kenarına koştu. "Eviniz için ihtiyacınız olan temel eşyaların listesini içeren bir broşürümüz var. Size küçük bir torba kedi maması verebilirim ve evcil hayvan dükkanındaki Jed'i arayıp yolda olduğunuzu haber vereceğim."

"Ne?"

"Meşgul olduğumu biliyorum," diye açıkladı Erin. "Jed her şeyi hazırlayacak, sen sadece gidip alman gerekecek."

"Neyi almaya?" Kedi tekrar mırlamaya başladı ve titreşimlerin ön kollarımdan geçtiğini hissedebiliyordum. Kendime engel olamadan parmaklarım kedinin tüylerine dolandı ve yumuşaklığını okşamaktan kendimi alamadım.

"Kedi kumu, daha fazla mama, muhtemelen birkaç oyuncak. Kedi ağacı için yerin var mı? Mountainview Drive'da oturuyorsun, değil mi?" Erin telefonu eline aldı. "Merhaba Jed. Ben Erin. Güzel, güzel! Rhett Baldwin bir kedi tarafından evlat edinildi." Bana gülümsedi. "Biliyorum. Aralarında gerçekten bir bağ oluştu. Çok tatlılar."

"Sevimli mi?" diye tekrarladım, ateşim yükseliyordu. "Bağlandılar mı?"

"Her şeyiyle," dedi Jed'e. "Hiç evcil hayvanı yok, bu yüzden her şeye ihtiyacı olacak. Tamamdır! Hemen geliyor." Erin telefonu kapattı ve bana döndü, melek gibi yanakları pembeye dönmüş, gülümsemesi daha da genişlemişti.

"Her şey halloldu," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, gelip bana haber ver. Senin adına çok mutluyum, Rhett. O kızıl kedi sana çok mutluluk getirecek. Ve biliyorsun, hayvanların birine nasıl tepki verdiklerine bakarak o kişi hakkında çok şey öğrenebilirsin. Artık senin iyi insanlardan biri olduğunu biliyoruz."

"Bunu daha önce bilmiyor muydun?"

Göz kırptı. "Teşhis konması iyi oldu. Birkaç hafta sonra bir sonraki aşılardan için görüşürüz!"

Kediye baktım ve kaşlarımı çattım. *Seni istemiyorum*, diye içimden söyledim. Ama o anda kediyi geri vermek sosyal intihar olurdu. Bu kasabada itibarımı kazanmak, Baldwin isminin buradaki anlamını değiştirmek için çok çalışmışım. Bu, kendime bir maske takmak, insanların görmek istediğim şeyi görmelerini sağlamak anlamına geliyordu. Evet, para kazanmışım. Evet, işimi önemsiyordum, ama karşılığını da veriyordum. Cömertçe bağışlar yapıyordum. Yeni projeler önerirken bu kasabanın insanlarını dinlemeye özen gösteriyordum.

Tam olarak *sahte* değildi, sadece öncesinde olan her şeyi silmek istemişim. Bugünün Rhett Baldwin'inin, en çok ona değer vermesi gereken insanlar tarafından incitilen ve ezilen genç Rhett Baldwin'i tamamen silmesini istedim. Ben, başını belaya sokan, evden kaçan, morluklarını ve gözlerindeki çürükleri açıklamaktan bıkmış, karısını ve çocuğunu dövmekten çekinmeyen yaşlı adama karşı çıkan öfkeli genç bir ergen değildim.

O kişi artık yoktu. Artık farklı bir insandım ve kimsenin benimle babamı aynı cümlede anmasını bile istemiyordum.

Yetişkin hayatım boyunca sosyal sermayemi oluşturmuştum. Bir imaj yaratmışım — sahte değil, ama tamamen gerçek de değil — ve işleri halletmek için bu imaja güveniyordum. Maske *uyuyordu*, bazen tam olarak gerçekçi gelmese de. Kayak merkezinin yenilenmesi konusunda ortaya çıkan az sayıdaki muhalefet bu yüzden çabucak bastırılmıştı ve benim adımın geçtiği projeler genellikle kabul görmüştü.

Kediyi burada bırakırsam, o maske yırtılıp atılır mıydı? İnsanlar saklamak istediğim her şeyi görür müydü?

Belki de bu sabah kahve dükkanındaki tartışmadan sonra tam da hak ettiğim şey buydu. Piper'ın çekiliş bileti almayı reddettiğinde gözlerinde parlayan farkındalığı çok sevmiştim. Bu kasabada toplumu önemsemediğimizi belirterek onu rahatsız etmeyi çok sevmiştim. Sadece itibarım ve kasaba halkının baskısını kullanarak onu itip kakmayı sevmiştim.

Şimdi durum tersine dönmüştü. Ve kedi kollarımdaydı.

"Sanırım benimle eve geliyorsun, kedi," dedim ve Erin gülümsedi. Yüzüme bir gülümseme kondurmak için tüm gücümü kullandım, dünyaya her zaman gösterdiğim gülümsemeyi. Erin'in gözleri kırıştı; bu oyunu sürdürmenin benim için ne kadar zor olduğunu anlayamıyordu.

"Adı ne?" diye sordu, beni takip ederek ofisin önüne çıktı.

Kedi miyavladı. Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum."

"Evraklar için bir şey yazmam lazım," dedi. "Sadece 'kedi' yaz."

"Kedine 'Kedi' mi adını vereceksin?" Parıldayan gülümsemesi biraz soldu.

"Ben..." Durdum. Daha önce hiçbir şeye isim vermemiştim. "Şu anda bir isim bulmam mı gerekiyor?"

Gülümsedi. "Tabii ki hayır! Senin adını yazacağım, bir sonraki aşı için geldiğinde güncelleyebiliriz. Hoşça kal, yakışıklı!"

"Sen de ona veda etmelisin," diye şaka yaptım, kediyi kaldırırken göz kırptım. Maskem tekrar yerine oturmuştu.

Erin gülerek başını salladı ve sevgiyle gözlerini devirdi. "Ah, Rhett," dedi. "Sen başka birisin! Görüşürüz!"

Yine gülümsedim, hala göğsüme yaslanmış, mırıldanan yaratığı kucağımda tutuyordum. Sonra veterinerin muayenehanesinden çıktım. Soğuk bir rüzgar esti ve kendimi turuncu kediyi rüzgardan korumak için ona dönmüş buldum. Kafasını bana yasladı ve çabalarım için bana teşekkür bile etmedi.

İç çekerek onu yolcu koltuğuna bıraktım ve direksiyona geçtim. Bir an tereddüt ettikten sonra yolcu koltuğu ısıtıcısını açtım. "Bunu kimseye anlatırsan, evlatlık verileceksin," diye mırıldandım.

Cevap gelmedi. Kedi uykuya dalmıştı. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, kamyoneti vitesine taktım ve Jed'in tüm yeni malzemelerimle beklediği evcil hayvan dükkânına doğru yola çıktım.

Kediyi, Jed'in ihtiyacım olduğunu ısrarla söylediği tüm eşyalarla birlikte evimdeki bir odada bıraktım. Erin ve Jed'in düşündüklerinin aksine, kedinin kalmayacağını, kendini fazla rahat hissetmemesi gerektiğini söyledim. Onunla ne yapacağıma karar verir vermez, kediyi gönderecektim.

Yeşil gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sonra odayı keşfetmek için uzaklaştı.

İşe dönerken, direksiyona ellerimle vurarak, kamyonetimin kabininde Piper'in parfümünün kokusunu hala alamıyormuş gibi davrandım. Gözleri bana kedininkini hatırlattı; çok fazla şey görüyorlardı. Dışlerimi gıcırdatarak, onun yarattığı sorunu düşündüm.

Benim büyük emeklerle oluşturduğum itibarımı yerle bir edebilir miydi? Bunu ne kadar kolay yapabiliirdi? Bir konuda haklıydı: Lodge'u açmak için onun işini yapmasına ihtiyacım vardı. Önceki firmanın bize verdiği tasarım dosyalarına dayanarak işi halledebilirdik, ama tasarımcının gözünün nasıl yönetileceğini bileceği, ekibin geri kalanının ise bilemeyeceği binlerce küçük karar vardı. Ve eğer tesise adımı yazdırıyorsam, o zaman mükemmel olmalıydı. Kalitesiz işler yaparak mükemmel bir itibar kazanamazsınız.

Piper'dan kurtulamadım, ama onun uzun süre kalmasına da izin veremezdim. O, benim için neredeyse rahat hale gelmiş olan iyi adam imajını sürdürmemi zorlaştırıyordu ve bu imaj bozulursa, tüm dünyam yıkılacaktı. Sayısız toplumsal girişime zaman ve para bağışladığım için beni öven herkes

başlarını sallayıp benim parçalanmış bir aileden gelen parçalanmış bir çocuk olduğumu hatırlayacaklardı ve benim parçalanmış bir adam haline gelmem gerçekten şaşırtıcı mıydı?

Piper bunu çoktan görmüştü. Ondan bir an önce kurtulmam gerekiyordu.

İyi iş çıkardığı için onu kovamazdım ve bu, benim acımasız, kalpsiz bir pislik olduğumu ortaya çıkaracağı için kesinlikle yapamazdım. Zor bir projeyi zamanında bitirmek için çok çalışan bekar bir anneyi kovmak, kasaba halkı benim hakkımda ne kadar iyi düşünürse düşünsün, pek hoş karşılanmazdı.

Ama onu tutmak da aynı derecede tehlikeliydi. Beni kızdırıyor, bana karşı çıkıyor, o büyük ceylan gözlerini yavaşça kırpmasıyla beni çökertmek üzereymişim gibi hissettiriyordu. Tüm emeklerimi boşa çıkarma potansiyeli vardı. İşime ve itibarıma harcadığım onca saat, o cömert kalçalarını sallayarak bir anda yok edebilirdi.

Ofisin önüne park ettim ve ikinci kattaki pencerelere baktım. O da orada bir yerdeydi, ekibi büyüleyerek benim kadar acımasız olmadığını iddia ediyordu.

Ve başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Takımda kalmasını ona dayanılmaz hale getirmeliydim. İş bittiğinde ayrılmayı seçmesini sağlamalıydim. Böylelikle itibarım zarar görmeyecek ve onun çok keskin gözlerinden korunacaktı.

Ön kapıya doğru yürürken kamyonetin kapısı arkamda çarptı.

Çocukluğumdan beri minnettar olduğum birkaç şeyden biri, kavgadan asla kaçınmamış olmamdı. Ve şimdi de kaçmayacaktım.

ALT PIPER

"MİLA!" Rhett'in sesi küçük ofiste yankılandı. Mila'nın bana takıma katılmak için doldurmam gereken tüm evrakları hazırladığı konferans masasından başımı kaldırdım ve açık kapı aralığından Rhett'in uzun boylu, geniş omuzlu silüetini gördüm. Mila'nın masasına parmak eklemleriyle vurdu. "Darling'e benim yanımdaki ofisi ver," diye emretti.

Kapıya yaklaşıp köşeyi gözetledim. Mila'nın yüzü göründü, ifadesinde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Senin yanındaki ofis mi?"

"Her yerde her türlü numune ve ıvır zıvır olacak. Ekibin dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

"Şey..."

"Benimkinin yanındaki oda boş olan tek oda," diye devam etti Rhett. "Hemen hallet. On dakika sonra bir görüşme için konferans odasına ihtiyacım var."

"Tabii ki, Rhett," dedi Mila.

Konferans odasının duvarına yaslandım ve Rhett yanımdan geçip giderken kapı aralığından onu izledim. Omuzları gergindi, adımları ağırdı. Ne yapmaya çalıştığını merak ederek sırtına gözlerimi dikip baktım.

"Piper?"

Sıçrayarak, yanaklarım kızardı.

"Eşyalarını toplar mısın?" diye sordu Mila. "Senin için bir oda ayarladık."

"Emin değilsin gibi konuşuyorsun."

Gülümsemesi parladı, ama biraz zoraki görünüyordu. "Eminim. Eşyalarını getir, sana evinden uzaktaki yeni evini göstereyim."

Bu yeni gelişmeden şüphelenmeme rağmen itiraz edemedim ve evraklarımı, çantamı, boş kahve fincanımı ve yarısı yenmiş muffinimi topladım. Fincanı geri dönüşüm kutusuna attım, çantamı omzuma astım ve konferans odasının kapısında Mila ile buluştum. "Yolu göster."

"Beni takip et!" Ofisi oluşturan ana odadan geçerken saçları bir yandan diğer yana sallanıyordu. Oda, alçak bölmelerle bölünmüş, odanın uzak ucunda birkaç masa bulunan ortak çalışma alanına ayrılmıştı. Uzak duvardaki masanın üzerinde büyük mühendislik çizimleri seriliydi ve odada sessiz bir çalışma havası hakimdi. Klavyeler tıkırdadı, telefonlar çaldı ve odanın çeşitli köşelerinden düşük sesli konuşmalar duyuldu.

Odayı çapraz olarak geçtik ve köşede Rhett'in ofisi olduğunu tahmin ettiğim bir ofis gördüm, çünkü Mila beni yanındaki kısa bir koridora götürdü.

Ve orada, Rhett'in ofisinin arka duvarı ile ofis tuvaletleri arasında, işaretli bir kapı vardı.

"İşte geldik!" diye neşeyle bağırdı Mila. Kapı kolunu denedi ve kilitli olduğunu gördü, sonra büyük bir anahtarlık çıkardı. "Eski anahtarlardan biri," diye açıkladı ve uygun anahtarı bulmak için birkaç yıpranmış anahtarı karıştırdı.

Kapı içeri doğru açılırken menteşeler gıcırdadı ve karşımda çıplak beton bloklar ve tavanın ortasında bir telden sarkan tek bir ampul vardı. Köşelerde toz birikmişti ve eski bir metal raf duvarın büyük bir bölümünü kaplıyordu.

Ve odası küçüktü. Minicikti. Odanın ortasından kollarımı uzatırsam parmak uçlarım duvarlara değecekti. Arka duvarın üst kısmında küçük bir parmaklıklı pencere vardı ve içinden hüzünlü bir ışık sızıyordu.

Mila boğazını temizledi. "Rhett burada daha rahat olacağını düşünüyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım, gözlerimin lazer ışınlarıyla donatılmış olmasını dileyerek, böylece ortak duvarımızı delip geçebilirdim. Sözde ofise bir adım attım ve nemli, kapalı alanların kokusunu içime çektim. Yavaşça döndüm, beton blokların arasından dışarı çıkıntı yapan harcı, metal rafların üzerindeki santim kalınlığındaki tozu, çıplak ampülü ve önü yanık izleriyle lekelenmiş prizi gözlemledim.

, metal rafların üzerinde bir santim kalınlığında toz, çıplak ampul ve ön tarafında yanık izleri olan priz.

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda, Mila bana özür dilercesine gülümsedi. Ellerini ovuşturdu. "Temizlemeye yardım edeceğim. Sana yeni bir masa ve lamba alacağız. Duvarlara istediğin fotoğrafları asabilirsin. Her şey eskisi gibi olacak."

"Yeni olduğunda bile iyi olduğundan emin değilim," diye cevap verdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Aslında, burası bir malzeme dolabıydı." Metal rafı salladım ve gevşek bir vida yere düştü. Dudaklarımı büzdüm, sonra omuzlarımı dikleştirdim ve Mila'ya tekrar baktım. Dudaklarıma geniş bir gülümseme yayıldı ve Mila şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

Rhett Baldwin gibi bir adam için çalışmak için fazla iyi biriydi. İnsanların en iyi yanlarını görürdü ve şu anda, Rhett gibi iyi bir adamın neden beni karanlık bir dolaba tıkıp işimi yapmaya zorladığını açıklamak için beyninin bir açıklama bulmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Ama ben o kadar saf değildim. Boşanmışım, yani Rhett gibi bir adam tarafından bir kez dolandırılmışım ve bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim. Pes edip onun beni küçük düşürmesine izin vermeyecektim. Beni zorlayarak istediğini yaptırmasına izin vermeyecektim.

Hayatı kendi şartlarımla yaşıyordum.

"Mükemmel," dedim ve bu sefer gülümsemem biraz daha samimi geldi. "Rhett'e bu kadar düşünceli olduğu için teşekkür etmeliyim."

"Um," dedi Mila. "Evet!"

"Buraya sığacak bir masa var mı? Yerdeki masalar çok geniş görünüyor."

Mila dudağını ısırды. "Haklısın. Rhett'le konuşabilirim..."

"Zahmet etme. Sözleşmemde masrafların geri ödenmesi ile ilgili bir madde var. Şartları gözden geçirip ihtiyacım olanı sipariş edeceğim."

"Oh." Mila gözlerini kırptı. "Doğru. Tanrım, her şeyi kontrolün altında tutuyorsun."

"Bu arada, evrak işlerini halledeceğim. Şuradaki masalardan birini kullanmamın sakıncası var mı?" Ana ofisi işaret ederek başımı salladım.

"Tabii ki!"

"Teşekkürler, Mila."

Büyük ortak çalışma masasına oturdum ve şirket kültürü, güvenlik ve diğer gerekli oryantasyon konularını özetleyen sıkıcı belgeleri okudum. Rhett'in ofis kapısının açıldığını anladım ve bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi tenimde hissettim. Bana doğru yürümeye karar verdiğini anladım ve onun varlığının etkisine kendimi hazırladım.

"Hayatım. Yeni ofisini beğenmedin mi?"

Ona bakarak, Jacob'ın iş arkadaşları ve patronları için benimsediğim türden yumuşak, kibar bir gülümseme attım. Mütevazı bir gülümsemeydi ve içimdeki düşünceleri gizlemede işe yaradığını biliyordum.

Belki de maske takmaya alışkın olan tek kişi Rhett değildi.

"Çok beğendim," dedim. "Bana kendi alanımı ayırdığın için çok teşekkür ederim. Dikkatim dağılmadan çok daha verimli çalışabileceğim."

Gözleri hafifçe kısıldı, dolgun dudakları büzüldü. "İyi," dedi, sanki bu tek kelimeyi söylemek ona acı veriyormuş gibi.

Daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Burada çalışmanın harika olacağını hissedebiliyorum. Ekibi bir araya getirerek harika bir iş çıkarmışsınız. Bu ekibin bir parçası olmaktan onur duyuyorum. Aramızda uzun ve verimli bir iş ilişkisi olmasını diliyorum."

Gözlerinde şüphe belirdi. "Ne yapıyorsun?" "Ben mi?"

Düşmanca davranan oydu.

Öne eğildi ve parmak eklemlerini yanımdaki beyaz masaya bastırdı. Baharatlı kolonyasının kokusunu alabiliyor ve cildinin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Bir şeyler çeviriyorsun."

"İşe giriş evraklarımı dolduruyorum, efendim."

"Bana 'efendim' deme, Darling."

"Peki. İşe giriş evraklarımı hazırlıyorum, Rhett." Sıkıcı gülümsemem hala yüzümdeydi. "Kedi nasıl? Pençesi iyi mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu başkasına verdim," diye tersledi ve şokumu tam olarak gizleyemediğimde yüzünde bir anlık zafer ifadesi belirdi. "Burada çok uzun süre kalma. Sana o ofisi bir sebepten dolayı verdim."

"Oraya uygun bir masa ve sandalye getirilir getirilmez hemen oraya taşınırım," dedim, nazik ve

hoş bir tavır sergilemeye çalıştım.

O eğildi ve sesini alçaltarak, "Burada ne kadar dayanabileceğini göreceğiz" dedi. Sırtı dik bir şekilde uzaklaştı. Finans departmanında çalışan kadınlardan biri ona gülümseyerek selam verdi ve ben de onun da kadına gülümsediğini ve masasında durup biraz sohbet ettiğini izledim. Kızgınlık ve ince bir şekilde gizlenmiş nefret ortadan kalkmıştı. Kadının söylediği bir şeye güldü, sonra sanki benim bakışlarımı hissetmiş gibi, gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. Bir süre sonra finans departmanındaki kadına dönüp son birkaç kelime söyledi ve uzaklaştı. Kadın gülümseyerek işine geri döndü, bu kasabadaki herkes gibi onun büyüüne kapılmıştı.

Ama ben gerçeği biliyordum.

Rhett Baldwin bir sahtekardı. Onun vücudunda tek bir iyi kemik bile yoktu.

En son bir erkek beni kendi iradesine boyun eğdirmeye çalıştığında, kendimi pes ettirmiştim. Çalışmak istediğimde evde kalmıştım. Ondan istediği her şeyi yapmıştım, ama yine de yetmemişti. Evliliğimiz parçalanmıştı ve yine de sonunda onu bitirmek zorunda kalan bendim.

Burada aynı şeyin olmasını izin vermeyecektim.

Rhett benden kurtulmak istiyorsa, pis işini kendisi yapmalıydı. Ben de ona karşı koymaya çalışıp, kasabada yaydığı imajın biraz baskıya dayanıp dayanamayacağını görebilirdim.

YEDİ RHETT

GARİP BİR SIRTİŞIĞI SES beni bilgisayarımdan başımı kaldırmaya zorladı. Kaşlarımı çatarak birkaç saniye dinledim, sonra ses kesilince başımı salladım. Bu çok sinir bozucuydu.

Sonra delme sesi başladı.

Ofisimin arka duvarına dönüp bakarken, matkabın vınlamasını, gürültüsünü ve durmasını dinledim. Sonra bir çekiç çalışmaya başladı, o kadar sert vuruyordu ki masamın arkasındaki resimlerin titrediğini görebildiğime yemin edebilirim.

O kadın.

Pazartesi günü üstünlük sağladığımı düşünmüştüm, özellikle de dün onu neredeyse hiç görmediğim için, ama görünüşe göre bana huzur içinde çalışmam için verdiği süre o kadarmış. Çarşamba günüydü ve hayatımı cehenneme çevirmek için geri dönmüştü.

Dişlerimi sıkarak masamdan kalktım, ofisten çıkıp köşeyi döndüm. Açık kapıdan bir toz bulutu çıktı ve ben de kapının önüne geçip ellerimi sallayarak tozu dağıtmaya çalıştım.

Piper duvarın yanında duruyordu, elinde büyük sarı bir matkap, yüzünde koruyucu gözlük vardı. Eski, çiziklerle dolu, minik bir masa köşeye itilmişti, üstünde bir çekiç ve çok eğrilmiş bir duvar dübeli duruyordu, ama o önündeki duvarı düşünürken bunu görmezden geliyordu. Ayaklarının yanında yerde büyük, yaldızlı bir çerçeve duruyordu.

Gölgem, onun incelediği duvar bölümünü kararttığında, o da başını çevirip baktı. Yüzünde bir anlık bir rahatsızlık belirdi, sonra yine o aptal gülümsemeyi takındı. "Merhaba patron."

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sadece ofise taşıyorum," diye cevapladı, gözlerinde tehlikeli bir ışıltı vardı. "Oliver matkabını ödünç verdi. Daha önce hiç beton delmedim

"Onu bana ver."

"Oh-ho! Hayatta olmaz! Ollie onu güvende tutmamı söyledi ve şu anda yüzündeki ifadeyi pek sevdiğimi söyleyemem."

"Ollie benim için çalışıyor, Piper. Ve sana hatırlatayım, sen de öyle."

Kafasını hafifçe eğdi ve sıkıcı bir şekilde gözlerini kırptı. "Senin için çalışmak, tüm mülklerimizi sana kaptırmak anlamına mı geliyor?"

"Duvarın tamamını yıkmadan önce matkabı bana ver."

Neye ihtiyacın var? Neden deliyorsun ki?"

Aletini göğsüne dayadı, parmağı tetiğin üzerindeydi. Çenesi sertleşti. Birdenbire onu silahla görmek istemediğimi fark ettim. "Duvara delik açmak benim için hiç sorun değil, Bay Baldwin. Çok teşekkür ederim."

Küstah kadın. İçimde sinir ve eğlence arasında bir savaş vardı ama o hala matkabı tutuyordu, bu yüzden ona karşı hissettiklerimden daha önemli şeyler vardı.

"Ben sizin için yaparım."

"Eminim daha önemli işleriniz vardır." Duvara geri döndü ve matkabı biraz denedi. Matkap ucu havada dönerek, başımızın üzerindeki ampulün ışığında parıldadı. Matkap ucunu önceden açtığı küçük çentiğe yerleştirdi, hizaladı ve delmeye başladı.

Matkap ucu dönüp durdu ve Piper'ın yüzünden bir damla ter süzüldü. Nefessiz kalarak geri çekildi ve matkabı durdurdu. Göğsü şişti ve kaşlarını çattı. "Ne oluyor böyle!"

Bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu, ama yine de ona bir cevap verdim. "Bu bir duvar delme ucu mu?"

"Tabii ki duvar delme ucu!"

"Çekiç hareketini mi kullanıyorsun?" Omzumu kapı pervazına dayadım ve onun biraz çözülmesini izlemekten keyif aldım.

Gözleri kısıldı, içindeki düşmanlık açıkça görülüyordu, sonra matkabına baktı. "Çekiç hareketi," diye düşündü, aleti bir o yana bir bu yana eğerek. "Bu ne işe yarar?"

"Ollie sana o şeyi vermeden önce bir şey açıkladı mı?"

"Ollie'yi bu işe karıştırma," dedi, hala matkabı inceleyerek. "Bana karşı çok iyi. Bu kasabada tanıştığım *diğer insanlar* gibi değil."

Kuzenimi savunmasını duyunca içimde bir rahatsızlık hissettim. Sinirli bir nefesle bunu gizledim ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki adım attım. "Al," dedim ve bir düğmeyi çevirerek çekiç hareketini etkinleştirdim.

"Harika," dedi Piper ve matkabı tekrar kaldırdı.

"Bunu benim yapmamı istemediğinden emin misin?"

"Teşekkürler, gerek yok," dedi. "Güvenlik gözlüklerini takan benim." Bu sefer, delmeye başladığında, bir çarpma sesi duyuldu ve büyük beton parçaları dökülmeye başladı. Piper dişlerini sıkarak çığlık attı ve matkap ileri doğru sıçrayana kadar itti. Beton bloğun ön duvarını delmeyi başarmıştı.

Ama çok fazla bastırmıştı ya da bu kadar çabuk geçeceğini beklemiyordu, çünkü matkap ucundaki direnç aniden sona erdiğinde Piper buna hazırlıklı değildi. Parmakları hala matkabın tetiğine basılıyken öne doğru düştü ve kararlılık dolu çığlığı paniğe dönüştü.

Öne atladım, matkabı yakaladım, bir saniye içinde delikten çıkardım ve kenara koydum. Sonra döndüm ve Piper'ın omuzlarını tuttum. "İyi misin?"

Yanakları pembeydi ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Boynundaki nabzının atışını görebiliyordum. Kendini yaralayabilirdi ve bunun beni bu kadar korkutması hoşuma gitmedi.

"Çekiçle vurmak kazanır," dedi, yüzündeki bir tutam saçı üfleyerek.

Sinirden homurdandım. Kendi kalbim de istediğimden biraz daha hızlı atıyordu. Eğer ayağı takılsaydı, matkap sıçrasaydı ya da üzerine düşürseydi...

Neden bu tür şeyler düşünüyordum ki? Neden umursuyordum ki, onun benim için çalıştığı ve zaten kısıtlı olan bütçemden işçi tazminatı ödemek zorunda kalmaktan nefret ettiğim gerçeği dışında? Ama o anda içimde yükselen endişe, şirketin finansal tahminleriyle ilgili değildi.

Deliğe döndüm ve içine yerleşmiş beton tozunu üfleyerek temizledim. "Genellikle çekiçle başlarım

, sonra yarıya geldiğimde normal delmeye geri dönerim."

O dikleştı ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Bunu söyleyebilirdin!"

"Kendi bildiğin gibi yapmakta çok kararlı görünüyordun." Duvardaki yepyeni deliğin etrafından kopan bir beton parçasını tekmeledim.

"Evet, şey," dedi, sonra sözünü kesip sustu. Sinirli bir şekilde, duvar dübelleri kutusunu açtı ve daha önce kenara koyduğu çekiçe birlikte yeni bir tane aldı. Hafifçe vurarak dübeli deliğe yerleştirdi, sonra tekrar matkabı aldı.

Tek bir uyarıcı bakışla, onun yardımımı istemediğini anladım, ama yine de yakınında bekledim. Bu kadın en azından kendisi için, en kötü ihtimalle ise toplum için bir tehlike oluştıuruyordu. Kollarımı kavuşturup kapının yanındaki duvara yaslandım ve onun duvar delici ucu Phillips başlı uçla değıştirdiğini, ardından da ankrajın içine vidayı dikkatlice yarıya kadar vidaladığını izledim.

Matkap bir elinde sıkıca tutarken, Piper diğır eliyle vidayı çekti. Vida yerinden kıpırdamayınca bana döndü ve şimdiye kadar yüzünde gördüğüm en büyük, en samimi gülümsemeyi gösterdi. Sadece bir saniye sürdü ve hemen şüpheli bir bakışla yerini aldı, ama ben gördüm ve muhteşemdi.

Bir an için, Piper'ın güvendiğı insanlara nasıl davrandığını merak ettim. Maskemin arkasındaki gerçek beni bu kadar kolay görmesinden korkmak, gerçekten harika bir kadını tanımamı engelliyor mu diye düşündüm.

Sonra, "Artık gidebilirsin" dedi. "Sana yardım ettiğim için tek teşekkürün bu mu?"

Bir an beni düşündü, sonra büyük, parlak, samimi gülümsemesini neredeyse aynı derecede sevdiğim keskin gülümsemesini gösterdi. "Evet!"

Sinirlenerek, topuklarımı döndürdüm ve ofise geri döndüm.

Delme sesi bir süre devam etti, sonra mobilya taşıma sesleri ile yerini aldı ve sonunda ofisteki ışıklar titremeye başladı, ardından "Oops! Üzgünüm millet!" sesi geldi.

Piper'a şakalaşmayı bırakıp işe koyulmasını söylemeye kararlıydım ki, tam sandalyemden kalkmak üzereydim ki, dizüstü bilgisayarım yeni bir e-posta geldiğini bildiren bir ses çıkardı.

yeni bir e-posta geldi. Alışkanlık gereği ekrana baktım ve şaşkınlıkla tekrar oturdum. E-posta, satın alma ve finans departmanının başkanı Nora'dan gelmişti ve konu başlığı şöyleydi: "Ofis donanımı gider raporu, Piper Darling."

E-postayı tıkladım ve Nora'nın her zamanki verimli tarzında, sadece "Bilginize, ekte bulabilirsiniz" yazıyordu, sonra eki tıkladım.

"O küçük..."

O kadar hızlı kalktım ki sandalyem arka duvara çarptı ve saniyeler içinde ofisimden çıktım. Nora'yı masasında, çok renkli, çok sayfalı bir hesap tablosunu incelerken buldum ve sadece "Benimle gel" demek için durakladım, sonra ofisin diğer ucuna, Piper Darling'in küstahlığının tüm gün boyunca gürültü, çizik ve delik sesleriyle dolu olduğu yere doğru yürüdüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Nora.

"Darling'in ofisini yenilemek için gereken masrafları asla onaylamadım," diye karşılık verdim ve ses tonum çok sert çıkmıştı. Piper söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyordum. "Orada bazı şeylere ihtiyacı olduğunu biliyorum," diye düzelttim ve sesimi biraz yumuşattım, "ama bu binaya taşındığımızda ofis malzemeleri almak için bir servet harcadık. Ofisteki eşyaları kullanamaz mıydı?"

"Hiçbiri uymadı. Oda çok küçük, Rhett, bu yüzden uyan şeyler almamız gerekiyordu."

Elbette. Ama neden bu Piper'dan gelen çok keskin bir mesaj gibi geldi? Neden birdenbire üstünlük onun elindeymiş gibi hissettim?

Piper'ın kapısının önünde durdum, elimi kaldırıp kapıyı çalmak için kaldırdım ama fikrimi değiştirdim. Bunun yerine, kapı kolunu çevirip içeri girdim.

Sadece kapının içinde bir adım durmak için. Ne gördüğümü anlamadan gözlerimi kırptım. Başka bir evrene adım atmıştım. Ofisin tamamını kaplayan aynı sıkıcı, gri, dayanıklı halı vardı ve duvarlar hala beton bloktu, ama Piper bir şekilde bu alanı rahat bir sığınağa dönüştürmüştü. Sağındaki duvar, Piper'ın üzerine kumaş örnekleri, tasarım çizimleri ve ilham verici fotoğraflar astığı devasa bir mantar panosuyla kaplıydı. Solumdaki duvarda ise, gözüm birinden diğerine atlayarak bakabileceğim şekilde düzenlenmiş birkaç çerçeve vardı.

Lovers Peak'in tarihi bir fotoğrafı vardı. Ardından, kasabaya adını veren dağın yılın farklı dönemlerinde, farklı açılardan çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı. Bu civarda yetişen kurutulmuş yabani çiçekler — mavi çan çiçekleri, larkspur ve ateş otu — eski bir çerçeveye sanatsal bir şekilde yerleştirilmişti.

Çıplak ampul kaldırılmış ve heykelsi bir abajurla örtülmüştü. Odaya ilk girdiğimde gördüğüm küçük masa duvardan biraz geriye çekilmişti ve üzerinde parlak bir şirket dizüstü bilgisayar, bir telefon şarj cihazı, tek bir çiçek bulunan küçük bir vazo ve Piper'ın oğulları olduğu belli olan iki çocuğun fotoğrafı vardı.

Ve sonra Piper vardı, orada durmuş, krallığının kraliçesi gibi, kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Etkisi şaşırtıcıydı. Burası, en yeni ve en sorunlu çalışanımı sürgün ettiğim küflü, tozlu bir depo odası değildi. Burası, ev gibi ama profesyonel hissettiren sıcak ve rahat bir alandı. Açıkçası, bu kadar kısa sürede ve çok mütevazı bir bütçeyle tüm bunları başarması inanılmazdı.

Ah. Bütçe. Bu yüzden buraya gelmiştim.

"Bütün bu saçmalıkları şirkete yazdın," diye suçladım, elimi sallayarak. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Piper?"

Çenesini hafifçe kaldırdı, sonra dönüp masasının çekmecelerinden birini açtı. Bir deste kağıt çıkardı, birkaç sayfayı çevirdi ve bana uzattı, yardımsever bir şekilde önceden işaretlediği bir bölümü gösterdi.

"Bu nedir?" diye sordum.

"İş sözleşmem. Özellikle, masrafların geri ödenmesi ile ilgili bölüm."

"Çiçekler ve dağ resimleri için sana geri ödeme yapmayacağım," dedim, sözleşmeyi ona doğru sallayarak. "Burada 'gerekli ofis malzemeleri' yazıyor."

Piper sabırlı bir ses tonuyla, sanki ben aptalmışım gibi konuştu. "Bu yüzden fotoğraflara ilişkin masrafları geri ödemeni istemedim. Masa, sandalye, mantar pano ve lambayı talep ettim. Buraya dalmadan önce kontrol etseydin bunu görürdün."

Dönüp baktığımda Nora kapının hemen dışında durmuş, beni tanımıyor gibi bana bakıyordu. İşte bu yüzden Piper burada kalamazdı. Çünkü onun yanında olmak bana her şeyi parçalamak istememi sağlıyordu. İçimi kaşındırıyordu, sanki birdenbire cildim bana uymamış gibi.

Onun neyi olduğunu ve neden beni bu kadar kötü etkilediğini bilmiyordum. Ama onunla ne kadar uzun süre etkileşimde kalırsam, görünüşümü korumak o kadar zorlaşıyordu.

Nora'nın ve diğer tüm çalışanlarımla beni her zamanki gibi görmelerini istedim: cömert, şefkatli, adil ve çalışkan. Bunlar *doğruyd*u, lanet olsun. İyi şeyler yaptım. İnsanların benim iyi bir insan olduğumu düşünmeye devam etmelerini istedim.

Ama Piper beni çileden çıkardı. Nora omuz silkti ve "O haklı. Sadece gerçek ofis malzemelerinin masraflarını yaptı" dediğinde, bu savaşı kaybettiğimi anladım.

Piper'ın bakışlarına dönerek, gözlerindeki ışıltıdan onun da bunu bildiğini anlayabildim.

"Bunu yapmadan önce sormalıydın," dedim, elimi onun yaptığı işe doğru sallayarak.

"Neden?"

"Çünkü bu benim şirketim, Piper, işte bu yüzden."

"Mila her yeni bitki getirdiğinde, masasının arkasındaki pencere kenarına oturmanı mı istedi?"

"O farklı." "Uh-

huh."

"Sormalıydın," diye ısrar ettim.

"Senin önemli işleri olan büyük, önemli bir adam olduğunu sanıyordum. Duvardaki birkaç fotoğrafı ne önemin var ki?"

Nora'nın bakışları başımın arkasına, Piper'ınki ise önüme saplandı. Ellerimi havaya kaldırdım. "Boş ver. Zaten seni buraya çağırmamın sebebi buydu. Bütün bunlar geri kalanımızın dikkatini dağıtıyor."

"Peki, hapisane gibi hissettirmeyen bir yerde çalışmak istediğim için özür dilerim."

"Gerçekten bir iş yaptın mı?"

"Aslında, dün masa alırken, fırsatı değerlendirip yerel bir döşemeciyi ziyaret ettim. Büyük Rhett Baldwin için acil bir iş yapma ihtimalinden çok heyecanlanmıştı.

büyük Rhett Baldwin için acil bir iş yapma ihtimalinden çok heyecanlandı. Sedir merdiven korkuluğu sorunumuzda bize yardımcı olabilecek bir tanıdığı olduğunu söyledi. Kayınbiraderi yeni bir ahşap işleri işi kuruyor ve bize yardım etmek isteyebilir.” Telefonu çaldı ve masanın üstünden aldı. “Arayan o.” Gülümsemesi keskin ve hiç de dostça değildi. “İzninizle, duvarımdaki güzel, anlamsız resimlere bakıp bir adamla ahşap hakkında konuşacağım.”

Nora'ya — ya da başka kimseye — hiçbir şey söylemeden binadan çıkıp kamyonetime binerken, o bana bakarak durdu. Şantiyeyi ziyaret etmek beni sakinleştirecekti ve günün sonunda ofise döndüğümde Piper umarım gitmiş olacaktı.

SEKİZ PIPER

İşteki ilk haftamın geri kalanı ilk üç günden daha sorunsuz geçti. Mila'ya kahve ikram ederek affını diledim, işe alım müdürü Todd ile tanıştım ve bilgisayar ekranlarının üzerinden başlarını kaldırıp bana selam veren yarım düzine mühendise kendimi tanıttım. Ayrıca, satın alma ve finans departmanını oluşturan üç keskin gözlü kadınla el sıkıştım ve Nora ile garip bir gülümseme alışverişinde bulundum. Arada sırada, floresan ceketler ve çelik burunlu botlar giyen birkaç yaşlı adam ofisten geçiyordu ve bana işin çeşitli bölümlerinin şantiye şefleri olarak tanıtıldılar. Ollie genellikle sabahın ilk saatlerinde gelirdi ve ofis mutfağında atıştırmalıklar ararken tüm bayanları etkilerdi.

Cuma günü, özellikle benim ofisime uğrayıp kapı çerçevesine vurdu. "Alışabildin mi?"

Yerel bir ikinci el dükkanında bir yığın ıvır zıvırın altında bulduğum muhteşem orta yüzyıl modern masamdan kalkıp ona baktım. "Herkes çok nazik," diye gülümseyerek cevap verdim.

O da gülümsedi. "Çünkü sana ihtiyacımız var." Odaya girdi ve ilham panomu gözden geçirdi, sonra masamda duran birkaç kumaş örneğini aldı ve uzun, becerikli parmaklarıyla aralarında gezindi. "Bu projeyi sen kurtaracaksın."

"Uh-huh," diye gülerek cevap verdim ve yeni kadife döşemeli ofis koltuğuma yaslandım. Onu yerel bir döşemeci dükkanında bulmuştum; bir müşteri satın almamaya karar vermiş ve onu ucuza satmaktan memnuniyet duymuştu. "Belki işi kurtarırım. Belki de iş kendini kurtarır."

Bana göz kırptı, sonra boğazını temizleyen bir ses duyduğumuzda doğruldu. Ollie döndü.

Omzumun üzerinden bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Rhett," diye selamladım.

Gözlerini benden, masamın üzerinde duran parlak turuncu renkli iş kıyafeti giymiş adama çevirdi. "Burada ne yapıyorsun? Bugün açık terasın dökümü yapılmıyor mu?"

"Beton kamyonları yolda," diye onayladı Ollie, kemerine takılı telsizi tıklatarak. "Onları buradan şantiyeye kadar eşlik edeceğim." Rhett hiçbir şey söylemedi. Sadece kaşlarını kaldırdı. Ollie kumaş örneklerini masama geri attı, ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Görüşürüz Piper. Ekip genellikle cuma Cuma öğleden sonraları içki içerler. Bu hafta sen de gelmelisin."

Ollie'nin telsizi cızırdadı ve hoparlörden anlaşılabilir bir ses geldi. "İlk kamyon geldi," dedi Rhett, diğer adamın çıkabilmesi için geri çekildi.

Ollie bana gülümsemek için yeterince uzun süre döndü. "Görüşürüz."

"Hoşça kal, Ollie," dedim, sonra Rhett onun yerini alırken kendimi hazırladım. Masamın kenarında dikilen geniş omuzları, tavandaki lambanın ışığını engelliyordu.

Benim mantar panosundan çıkarıp masamın üzerine dizdiğim örnekleri parmağıyla çevirdi. "Bunlar ne?"

"Çarşamba günü bahsettiğim yerel bir döşemeciye ait numuneler."

"Evet, ama bu renkler ne?" Her kelimesinde tiksinti vardı.

Geriye doğru eğildim. "Pas kırmızısı ve sade beyaz dikişler. Zengin krem ve sıcak boz kahverengi. Lacivert vurgular. Lüks hissi veren, aynı zamanda rahat olan zengin ve sıcak bir renk paleti." Her iki dünyanın da en iyisi.

Rhett, açıklamamın ortasında başını sallamaya başlamıştı ve ben bitirene kadar durmadı. "Hayır. Sana bunun zarif olmasını istediğimizi söyledim. Büyükbabamın kulübesini ziyaret ediyormuşuz gibi değil."

Boynumun arkasına sıcaklık yayıldı. Kimsenin onun eleştirisini ne kadar nefret ettiğimi görememesi için malzeme dolabında saklandığım için mutluydum. "Anlıyorum," dedim, sesimin tonunu sabit tutmaya çalışarak. "Belki de istediğin renk paletini belirtmeliydin."

"Şık ve zarif bir şey istiyorum, Piper. Lüks. Minimalizm."

"Minimalist lüks mü istiyorsun?" diye tekrarladım, inanamadan. "İnsanların soğuktan kaçmak için buraya geleceğini unuttun mu? Sıcaklığa ihtiyacın var, Rhett. İnsanların kalmak, yemek yemek, içmek ve çok para harcamak istemesini sağlayacak bir şeye. Hangi dünyada minimalizm doğru seçimdir ki?"

"Burada bir sorun mu var, millet?" Mila ikimize gülümsedi, omuzlarına kadar uzanan saçları kapı çerçevesinden başını uzatırken sallanıyordu.

Bu "ofis"in bir başka özelliği de buydu. Herkes tualete giderken bir ara buradan geçiyordu. Gün boyunca birçok meraklı bakış aldım ve yaptığım her şeyin herkes tarafından fark edileceğinden emindim.

"Önceki tasarımcınızla işlerin neden yolunda gitmediğini anlamaya başlıyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Şuna bak!" Pazartesi günkü saha ziyaretinde gördüğümüz fareyi tutar gibi, parmaklarının arasında sallandırarak, muhteşem, zamansız bir ekose kumaş parçası gösterdi. "Tasarım özetini yerine getiremezsen, bunu yapabilecek başka birini bulurum."

Ah. İşte buradaydı. Şimdi neden minimalist lüks yaklaşımını zorladığını anladım. İşe girmemi sağlayan teklifi hazırlarken kullandığım orijinal tasarım özetinde bunların hiçbiri yer almıyordu, ama Rhett benden kurtulmak için her türlü bahaneyi kullanmak istiyordu.

Bir masa ve sandalye masrafını bana yükleyemediği için, şimdi de mesleki yeteneklerimi sorguluyordu. Midemin derinliklerinde kıvrılan o küçük güvensizlik solucanından nefret ediyordum.

Kaşlarını kaldırdı.

"Seni çok iyi anlıyorum." Kendimi küçük düşmüş hissederek, masamın altından çöp kutumu çıkardım ve kolumu masanın yüzeyinde gezdirerek tüm kumaş parçalarını ve örnekleri içine attım. "Daha iyi mi?"

Rhett gözlerime baktı. "Mila," diye homurdandı, diğer kadına bakmadan. "Bizi yalnız bırak."

Yönetici bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıp çekildi. Rhett geriye uzandı — bir adım bile atmasına gerek kalmadı — ve kapıyı kapattı.

Yalnız kalmıştık.

Yaklaşmamış olmasına rağmen, varlığı beni bunaltıyordu. Duvarlar daha yakın, ışık biraz daha zayıf geliyordu.

Beni korkutmak için bedeninin büyüklüğünü kullanmasından *nefret ediyordum*. Bilinçli olarak yapmıyor olabilir, ama yapıyordu. Gergin olduğumdan nefret ediyordum. Yeni işime başlayalı bir hafta bile olmamışken, her şeyin çökecekmiş gibi hissetmemden nefret ediyordum.

Ve bu Rhett'in suçuydu. Kendini iyiliksever bir tanrı gibi gösteren oydu, ama o sadece zeki bir iş adamıydı. Ona hiç güvenmiyordum.

"Pazartesi günü birbirimize ihtiyacımız olduğunu söylediğinde haklıydın," dedi Rhett, sesi küçük odanın karanlık köşelerine yayılıyordu.

Kendimi hazırlayarak çenemi kaldırdım. "Ama?"

"Ama şunu unutma sevgilim, kulübe açıldığında, sen de gideceksin."

"Beni kovacak mısın?"

O, masaya yumruklarını dayayarak yüzüme yaklaşarak öfkeyle homurdandı. "Hayatını o kadar çekilmez hale getireceğim ki, beni kovmam için yalvaracaksın."

"Sana asla yalvarmayacağım," diye tısladım. "Buna emin olabilirsin."

Gözleri kararmıştı. "Sanırım bunu göreceğiz, değil mi?"

"Hemen kov beni ve bu işi bitir," diye karşılık verdim, bu sözler midemi sıkıştırsa da. Rhett Baldwin tarafından kovulmak beni Lovers Peak'te kesinlikle istenmeyen kişi yapacaktı. Kasabayı terk etmek zorunda kalacaktım.

Ama daha kötüsünü de atlatmıştım. Onu ve bana yapacağı her şeyi atlatabilirdim.

Rhett doğruldu ve ben aramızdaki mesafenin birkaç santim artmasına içimden gelen rahatlama iç çekişini saklamaya çalıştım. Ona dik dik baktım ve o anda çenesinin gerildiğini gördüm.

Ve anladım. Gülümsayarak, "Ama beni kovamazsın, değil mi? Çünkü insanlar beni seviyor ve bu seni kötü adam yapar." "Seni kovamam çünkü bu pansiyonu açmam gerekiyor."

"Hayır," dedim kendimden emin bir şekilde, "sebebi bu değil. Beni kovamazsın çünkü arkadaşlar edindim, iyi işler yaptım, hatta

Burada ilk haftam ve iki küçük oğlum olan bekar bir anneyim. İtibarınız asla düzelmez.

"Ne dediğinin farkında değilsin, Darling." "Beni kovarsan kalpsiz bir canavar olursun, biliyorum." "Belki de kalpsiz bir canavarım."

Ben öfkeyle nefes aldım. "Böyle biriyle ilk kez uğraşmıyorum."

O anda Rhett'in yüzünde bir değişiklik oldu, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir değişiklik. Belki de benim abarttığımı düşündü, ve muhtemelen öyleydim. Jacob bir canavar değildi. Yanımda olduğu zamanlarda iyi bir babaydı. Ama aynı zamanda o kadar bencil biriydi ki, bununla başa çıkmak zordu, onun beni gerçekten önemseydiğini düşünerek hayatımın ne kadarını boşa harcadığımı düşünmek zordu.

"Pazartesi sabahı tüm personel toplantımız var," dedi Rhett sonunda, kapıya doğru dönerek. "Lodge'ın tasarımının durum raporunu sunacaksın."

"Az önce çöpe attığın tasarımlar mı?" "Onları çöpe sen attın, sevgilim."

Dudaklarının kıvrımında ve gözlerinin karanlığında gerçek Rhett'i gördüm. İşi biter bitmez beni buradan göndermek için hayatımı cehenneme çevirmekten çekinmeyecek olan adam. Bunu kesinlikle kasten yapıyordu. Kötü adam olarak görünmeden beni gönderebilmek için tökezleyip yüzüstü düşmemi istiyordu. Ve Rhett, kötü adam gibi görünmemek için her şeyi yapardı. Koruması gereken değerli bir itibarı vardı.

Ona istediğini vermekten daha çok istediğim bir şey yoktu, ama bu işe ihtiyacım vardı ve karşımdaki adam tüm gücü elinde tutuyordu. Derin bir nefes aldım, nefesimi verdim ve başımı salladım. "Şık, minimalist lüks," dedim. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Rhett gözlerini kısarak, başka bir şey söylemeden ofisimden çıkıp gözden kayboldu.

ÖĞLEDEN SONRA, Mila gülümseyerek masama uğradı. "Cuma günü takımla içki içmeye geliyor musun?"

Bu, Rhett'in yanında daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyordu, ki bu mümkün değildi. Hafta sonu öncesinde zaten bir sunumu bana bırakmıştı. Daha fazla zamanımı almayacaktı. Görünüşe göre bu ofiste cuma günleri saat 14:00 civarında bitiyordu, bu da çocuklar eve gelmeden önce kendime yaklaşık bir saatim olacağı anlamına geliyordu. Banyo yapabilir, bir kadeh şarap içebilir ya da kanepede oturup boşluğa bakabilirdim ve kimse bana ihtiyaç duymazdı. Harika.

Rhett Baldwin gibi kendini beğenmiş bir sahtekar, iş arkadaşlarımla takım oluşturma içkisini kaçırmam gerekse bile, bunun önüne geçemezdi.

"Çocukları okuldan almam lazım," dedim Mila'ya, ki bu doğrudu — sadece arada kendime biraz zaman ayırabileceğim gerçeği hariç.

Anlayışla başını eğdi. "Belki gelecek hafta. Hafta sonu için planın var mı?"

"Çoğunlukla yeni bir kiralık ev arıyoruz," dedim.

"Oh!" diye haykırdı. "Senin evin iyi değil mi?"

"Harika," diye cevap verdim ve çantamı alıp eşyalarımı toplamaya başladım. İşten bu kadar erken çıkmak yanlış geliyordu ama telefonumu çantama koyup Mila'ya gülümsedim. "Ev sahibim sadece üç aylık kira sözleşmesi yapabiliyor ve biz zaten bir aydır burada kalıyoruz. Kış için kısa süreli kiralamar yapıyor."

Mila burnunu kırıstırarak mırıldandı. "Onu suçlayamam, kayak ve snowboard yapmak için gelen turistler sayesinde para akıyor. Ama yine de, insanların yerel halkın yaşayacak bir yeri olması konusunda endişelenmesini beklerdin."

"Henüz yerli sayılabileceğimi sanmıyorum," dedim, şarj kablosunu sarıp çantamın küçük dış cebine koyarken parmaklarımın ucunda kağıt hışırtısı hissettim.

"Burada kalacaksın, değil mi?" diye sordu Mila neşeyle. "Bu da seni benim gözümde en azından yarı yerli yapar."

Gülümsedim, içimde aynı anda hem sıcaklık hem de hüznü hissettim. Patronum benden ne kadar nefret etse de, tanıştığım diğer herkesin harika olduğunu inkar edemezdim. Oğullarım çok iyidiler.

Kasaba muhteşemdi. Rhett'i denklemden çıkarırsam, burayı seviyordum.

Ama Rhett ile ilk tanıştığımızda onu kendi tarafımda tutma şansımı mahvetmiştim. Şimdi elimde çok küçük bir koz vardı: onun itibarı ve kulübeyi açma ihtiyacı. Ona karşı zayıf görünemezdim, yoksa bu durumda sahip olduğum azıcık gücü de kaybederdim.

Mila, Todd, ev sahibim Bayan Diane... Hepsi de tanımak istediğim iyi insanlardı. Buraya yerleşmek isterdim, ama sanki başımın üzerinde bir saat tik tak ediyor ve burayı tekrar terk etmem gereken anı geri sayıyor gibi hissediyordum.

Melankolimi bir gülümsemenin arkasına sakladım. Çantamın yan cebinden çıkardığım kağıda baktım, çıkarken atabileceğim eski bir fiş olduğunu düşünüyordum. Ama bunun yerine buruşuk bir piyango bileti buldum. Mila hala kapımda bekliyordu ve onun yorumunun beni ne kadar üzdüğünü görmesini istemedim. Bileti kaldırdım. "Belki de bu benim kazanan biletimdir," dedim Mila'ya. "Kiralama yapmama gerek kalmayacak, çünkü bir ev kazanacağım."

"Ben kazanırsam olmaz," dedi kaşlarını oynatarak, sonra el salladı ve kapıdan çıktı.

CUMARTESİ SABAHIMI çocuklarla üç daireyi gezerek geçirdim. İkisi tamamen yaşanmaz durumdaydı, üçüncüsü ise bütçemin çok üzerindeydi. Moralim bozuktu ama bunu belli etmemeye çalışarak neşeli bir yüz takındım ve çocukları arabaya bindirip asla kiralayamayacağım bu güzel evden ayrıldık.

"Yolda gördüğümüz markete uğrasak nasıl olur?" diye sordum, arka aynadan ikisine bakarak.

"Funnel cake alabilir miyim?" diye sordu Nate.

"Onlarda var mı bilmiyorum," diye cevap verdim ve arabayı çalıştırdım.

"Hot Wheels satıyorlar mı?" Oğullarım oyuncak arabalara takıntılıydılar.

"Muhtemelen yok" diye mırıldandım.

Çocuklar, Hot Wheels'sız ve funnel cake'siz bir çiftçi pazarı fikrine pek de heyecanlanmadıkları için homurdandılar. Ancak alternatif, eve dönüp arka bahçesi olmayan, çok küçük kiralık evimizde iki küçük çocuğu eğlendirmeye çalışmaktı, bu yüzden çiftçi pazarına gitmek zorundaydık. En azından başka bir çözüm bulana kadar.

Sokaktaki boş bir park yerine arabamı park ettim ve onları markete doğru yönlendirdim, girişin yanında oturmuş, yürüteçle dinlenen yaşlı kadına gülümsedim. Bir tarafta uzun bir kuyruk olan bir kahve kamyonu, diğer tarafta oturmak için bir yığın saman balyası vardı. Birkaç dekoratif balkabağı sonbahar dekoruna katkıda bulunuyordu, her şey devasa bir ağacın değişen yapraklarıyla çerçevelenmişti. Sonbaharın kokusunu içime çektim ve omuzlarımı indirdim. Etrafımızda birkaç kar tanesi uçuşuyor, yere düşüyor ve hemen eriyordu.

"Vay canına!" dedi Nate. "Bak! Kurutulmuş et!"

Onun işaret ettiği parmağını takip ettim ve onun coşkusuna gülerek tepki verdim. Sadece kurutulmuş et satan bir pazar tezgahı vardı ve beyaz sakallı bir adam tezgahın başında duruyordu. Nate kurutulmuş eti çok severdi. "Biraz almak ister misin?"

"Alabilir miyiz?" En büyük oğlum bana kocaman gözlerle baktı.

Rüşvet vermekten çekinmedim, bu yüzden biraz para çıkardım ve her çocuğa birer banknot verdim. "Her biriniz bir paket seçebilirsiniz."

Hızla yanımıza geldiler. Nate, gördüğü ilk kurutulmuş et paketini alıp ödemeyi yaptı. Alec ise acele etmedi, seçimini yapmadan önce masanın üzerinde dizili olan tüm lezzetleri bana sormayı tercih etti. Yaşlı adama teşekkür ettim ve oğullarımı tezgahın uzaklaştırdım, omuzlarım biraz daha rahatladı. Yukarıda ve çevremizde, dağlar gökyüzünü pürüzlü çizgilerle oyuyordu. Varlıkları rahatlatıcıydı. Zirveler devasa ve hareketsizdi ve onların gölgesinde olmak, dünyayı ayaklarımın altında biraz daha sağlam hissetmemi sağladı.

Yaşayabileceğimiz bir yer bulurdum. İşimde başarılı olurdum. Oğullarım için bir yuva kurardım, ister burada ister başka bir yerde olsun. Kimse beni bir daha küçük ve değersiz hissettiremezdi.

Kurutulmuş etin birkaç tezgah ilerisinde, büyük mavi bir tabelada kalın siyah harflerle "LOVERS PEAK CHARITY HOME RAFFLE" yazıyordu. Tabelanın harflerinin altına kırmızı bir şerit yapıştırılmıştı ve üzerinde beyaz harflerle "ZATEN %80 SATILDI" yazıyordu.

Standın arkasındaki kadın, artan soğuğa karşı korunmak için tüylü bir şapka ve kabarık bir ceket giymişti. Bana gülümserken yanakları elma kırmızısıydı. "Lovers Peak Charity Home Raffle için bir bilet ister misiniz? Bir ev kazanabilirsiniz ve biletler sadece beş dolar!"

Çantamı okşadım. "Benimki hazır."

"O zaman gelecek cumartesi görüşürüz!" diye seslendi. "Gelecek cumartesi mi?"

"Çekiliş için," diye cevapladı, kaşları arasında hafif bir kırıksıklık oluşarak. Neon sarısı bir broşür aldı ve bana uzattı. Broşür, bir fotokopinin fotokopisi gibi görünüyordu ve üzerinde toplum merkezinin yerini ve çekiliş tarihini gösteren küçük bir harita vardı. Bugünden bir hafta sonra.

"Kaçırmamalısın. Yemekler, bir sürü karnaval oyunu ve tabii ki çekiliş var," dedi kadın. Yaka kartında "Rita" yazıyordu ve ben de onun, kasabanın ana caddesinde bulunan popüler bar ve restoranın sahibi Rita olup olmadığını merak ettim. "Herkes gelir. Bilet alıp gelmemek olmaz. Ya senin numaran çekilirse?"

Ben gülerek, içimi bir heyecan dalgası kapladı. Ya benim numaram çekilirse?

Ama bu saçmalıktı. Bu kasabadaki herkes bu çekiliş için bilet almıştı. Kazanan ben olmayacaktım.

"Sınıftan Ryan gideceğini söyledi," diye Nate araya girdi. "Gücünü test edebileceğin bir boks torbası olduğunu söyledi."

"Gidiyoruz, değil mi anne?" diye sordu Alec, gözleri umutla parlayarak. "Belki kazanırız! O zaman hafta sonu başka evlere bakmaya gitmek zorunda kalmayız ve bunun yerine eğlenceli şeyler yapabiliriz."

Boğazım birden sıkıştı, Rita'ya veda etmek için zayıf bir baş sallama yapabildim ve kollarımı oğullarımın omuzlarına doladım. "İkiniz ödevlerinizi ve ev işlerinizi bitirdiğiniz sürece gidebilirsiniz," dedim.

Çocuklar heyecanla birbirlerine baktılar. Nate, kurutulmuş et paketini çoktan açmıştı ve elini içine sokup bir parça çıkardı. Bir parça ısırdı ve heyecanla bir ayağından diğerine atladı. Doğduğundan beri hep küçük bir enerji topu olmuştu.

Onların başlarını okşadım ve kendimi başarısız hissettim. Eski eşimden boşanmak, velayet için mücadele etmek ve bir iş bulmak için tüm cesaretimi toplamıştım. Şimdi ise işsizlik bir yana, evsizlik de başıma bela olmuştu. Patronum, pansiyonu açmak için kesinlikle gerekli olan süreden daha fazla kalmamı istemediğini açıkça belirtmişti.

Belki de tüm bunlar bir hataydı. Belki de evli kalmalı ve yerimde kalmalıydım.

Yaşlı bir çift arkamızda sürünerek çekiliş standına doğru ilerliyordu. Gözlerim standda ve yaşlı çiftte takıldı ve ilk kez değil, doğru olanı savunmaya çalıştığım ve sonunda kendimi rezil ettiğim o ilk sabahı hatırladım.

Bu çekilişin bu kasabada ne kadar popüler olduğunu ciddi şekilde yanlış değerlendirmiştim. Görünüşe göre herkes bir ya da üç bilet satın almıştı ve katılmayı reddetmek gerçekten büyük bir gaf olmuştu.

Bunun için Rhett Baldwin'i suçladım ve öfkemi, korkumu ve şüphelerimi kendimden başka birine yöneltmek o kadar iyi geliyordu ki, bunu bırakamazdım. O sabah sıraya kaynaması ve karanlık gözleriyle beni kızdırmasaydı, bu kadar telaşlanmazdım. Aklımda bir an için beliren görüntüsü bile dişlerimi gıcırdatmam için yeterliydi. O olmasaydı burası mükemmel bir yer olurdu.

Derin bir nefes alarak zihnimi boşaltıp, bir gözüm çocuklarda, diğer gözüm her iki tarafta bulunan çeşitli tezgahlarda, yoluma devam ettim. Her türlü chutney satan bir tezgahın önünde durduk. Krakerin üzerine biraz acı mango chutney sürdüm ve tatlı ve baharatlı tadına hayranlıkla mırıldandım. "Çok lezzetli!" dedim masanın arkasındaki kadına.

Kadın gururla gülümsedi. "Bir kavanoz ister misiniz?"

"Neden olmasın?" dedim. Biraz pahalıydı ama yerel ekonomiyi desteklemeyen cimri bir yeni gelen olarak tanınmak istemedim. Ayrıca chutney çok lezzetliydi.

Ama kadın masasının üzerine eğilip kavanozları inceledikten sonra kaşlarını çatı. Arkasını dönüp arkasındaki kutulardan birini karıştırdı ve yüzünde özür diler bir ifadeyle bir kavanoz chutney ile geri geldi.

"Çok üzgünüm," dedi. "Sadece bir tane kaldı."

"Bu harika! Ben de sadece bir tane istiyorum." Bir şeylerin eksik olduğunu hissetmeme rağmen zorla gülümsedim.

"Haftaya daha fazla yapacağım," diye söz verdi. "Bu zaten satıldı."

Küçük bir uyarı sinyali, yakınlarda bir avcının olduğunu söyledi. Gözlerimi kısarak baktım. "Sözü verildi mi? Kim tarafından?"

Bir omuz omzuma değdi ve Rhett Baldwin'in gölgesi üzerime düştü. "Günaydın Florence. Elinde tuttuğun benim chutney'im mi?"

"Rhett!" tezgahın arkasındaki kadın haykırdı, ağzı geniş bir gülümsemeyle açıldı. "Günaydın! Elbette o, her zamanki gibi hazır ve bekliyor."

Rhett ona biraz para verdi ve kavanozu aldı, sonra sonunda dönüp benimle göz göze geldi. Gözleri zafer ve eğlenceyle parılıyordu. Keyif alıyordu ve bu benim kanımı kaynatıyordu. Başını eğdi. "Piper." Bakışları oğullarıma kaydı. "Çocuklar."

"Rhett," diye homurdandım, kollarımı Alec ve Nate'in etrafına doladım.

Kavanozu havada döndürerek attı ve aynı eliyle ustaca yakaladı. "Bu şey en iyisi. Her hafta bir kavanoz alıyorum. Teşekkürler, Florence! Bir dahaki sefere görüşürüz."

"Hoşça kalın!" diye seslendi, el sallayarak. İkimiz de onun arkasından baktık, ben somurtarak, o ise yumuşak bir gülümsemeyle, ta ki gözlerimiz tekrar buluşana kadar. Florence başını salladı. "Rhett Baldwin bu işi başlatmamın sebebidir, biliyor musun? O kadar çok chutney satın aldı ki, çiftçi pazarına gelmeye devam edebilecek ve hatta yerel marketlere stoklayabilecek kadar yeterince ürünüm oldu."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Evet!" Florence neşeyle cevap verdi. "O en iyisi değil mi?"

Gülümsemem bir grimasa benziyordu ve kahkaham keskin bir nefes vermekten biraz daha fazlasıydı. "Kesinlikle öyle," diye cevap verdim. "Kesinlikle en iyisi."

DOKUZ RHETT

KONFERANS ODASI kapısı bir anlığına karardı ve bu an biraz fazla uzadı. Kafamı kaldırmadan bile, kapıda kimin durduğunu biliyordum.

"Hayatım," diye seslendim, gözlerim önümdeki toplantı tutanaklarına odaklanmış, kalemimle kenara ritim tutuyordum. "Sonunda bize katıldığın için teşekkürler."

Uzun bir nefes aldıktan sonra keskin bir nefes verdi. "Bu sabah okula bırakmak çok telaşlıydı," dedi hafif bir sesle. "Aldığım takvim davetiyesi saat dokuz buçuk içindi. Daha erken olduğunu bilseydim, çocuk bakımı ayarlardım."

Mila bana bir bakış attı ve göz ucuyla kaşlarını çatıldığını gördüm. Darling geldiğinde onu şaşırtmak için herkesi erken saatte toplantıya çağırılmışım.

Ama şimdi o da aynısını bana yapmıştı ve odadaki çoğu kişinin ona sempati duyacağı hissine kapıldım.

Piper'ın bakışlarıyla karşılaştım ve gözlerinin kısıldığını gördüm. Uzun masanın karşı ucuna, benden olabildiğince uzağa oturdu. Deri klasörünün fermuarını açtı, bir kalem çıkardı ve tıklattı. Sonra bana gülümsedi, keskin hatları ve ince bir düşmanlıkla. Dün onu görmeyi özlediğimi fark ettim. Onun düşmanlığından doyamıyordum ve onu sadece bir haftadır tanıyordum. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, gülümsemesi genişledi. "Neyi kaçırdım?"

"Sadece önümüzdeki sekiz haftanın programını gözden geçiriyorduk," diye cevap verdim. "Buradan devralıp bize tasarımın ne durumda olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Yeni işe alınan birini zorlu bir göreve atmak gibisi yoktur. Arkama yaslandım ve sandalyem hafifçe gıcırdadı. Dirseklerimi koltuk kollarına dayadım

, avuç içlerimi ona doğru açarak başlaması için davet ettim. O ayakta dururken, parmaklarımı birleştirip onu izledim.

Sandalyesini geri ittiğinde yanaklarında kırmızı lekeler belirdi, narin parmaklarıyla klasörünün kenarını kendine doğru çekti. Omuzlarını dikleştirdi, bana uzun, sert bir bakış attı, sonra parlak bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı.

Bu etki beni bir tren gibi vurdu ve yere serdi. O ana kadar onun ne kadar güzel olduğunu tam olarak fark etmemiştim, inatçılığı, ısrarı ve kararlılığı o gülümsemenin her çizgisinde yazılıydı.

"Bir dakika," dedi.

Herkes kısa bir mola sırasında yer değiştirip kıpırdanırken, kumaş, sandalyeler ve kağıtların fısıltı sesleri bir anlığına odayı doldurdu. Piper kapıdan dışarı çıktı ve kapının hemen dışında bıraktığı bir şeyi aldı. Sonra ofisinden mantar panosunu getirerek geri döndü. Panoda, cuma günü çöp kutusuna attığı tüm numuneler ve kumaş örnekleri asılıydı. Bana doğru yürüyüp yanımdan geçerken, parfümünün narin kokusu beni sardı.

Tüm kaslarım gerildi ve bu kadına karşı tam olarak ne hissettiğimi merak ettim.

Sinir bozucu, kibirli ve inatçıydı. Ve ben bundan hoşlanıyordum?

Piper beni görmezden gelerek panosunu beyaz tahtaya dayadı ve üzerinde kalemler ve silgi bulunan kenarı kullanarak çalışmasını tuttu. Mantar pano hafifçe sallandı ve o bize dönerek üst köşesine elini koydu.

"Sanırım odadaki herkesle tanıştım, ama bir iki yeni yüz görüyorum. Ben Piper Darling," dedi, tüm zarafeti ve çekiciliğiyle. "İşte daha önce hazırladığım bir şey." Serbest kolunu tahtaya doğru uzattı ve ben masanın etrafına bakındım, odadaki gülümseyen yüzlerde artan ilgiyi gördüm.

Bu kadın benim kendi oyunumda beni yeniyordu. Bu insanları kendine hayran bırakıyordu!

İçimde öfke kaynıyordu, her an patlamak üzereydi. "Konsept rahat zarafet," dedi, ki bu hiç de

konuştuğumuz şey. "Önümüzdeki yıllarda büyümesini umduğumuz küçük, yerel bir tatil köyü inşa ediyoruz. Bunu başarmanın yolu,

insanlara evlerinden uzakta evlerindeymiş gibi hissettirmektir. Zengin kumaşlar, tanıdık renkler ve ilgi çekici dokularla, lüks bir tesise kabin havası katmak istiyorum." O berbat ekose kumaş parçasını tahtadan çıkarıp, masanın en ucunda, Piper'a en yakın yerde, karşımda oturan Todd'a uzattı. "Şöminenin yanında büyükbabamın en sevdiği koltuk var." Mavi gözleri bana doğru bir bakış attı. Dudaklarını büzüştürdü.

Koyu lacivert renkli başka bir kumaş parçasını da tahtadan çıkarıp etrafta dolaştırdı. "Kayak botları ve kar kıyafetlerinin yıpratmasına dayanacak sağlam, dayanıklı döşeme." Üçüncü bir kumaş parçası aldı, krem rengi bir kumaştı ve bana uzattığında, uzaktan görüldüğünden çok daha sağlamdı. "İnsanların dinlenebileceği, bir şeyler içebileceği, sevdiklerini ateşin başında sıcak elma şarabı içmeye gelmelerini bekleyerek günlerini geçirebilecekleri bir yer."

Odadaki enerji değişmişti. Toplantının ilk kısmı, çoğu kişinin esnemesine neden olan inşaat güncellemeleriyle geçmişti. Ama şimdi ekip öne eğilmiş, kumaş örneklerine dokunuyor, onları ters çeviriyor ve Piper'a sanki onları kurtuluşa götürecekmış gibi bakıyordu.

Ve Piper bunu, geçen hafta değiştirmesini söylediğim tasarımla yapıyordu.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtım, ama Nora önce konuştu. "Bayıldım," dedi. Başımı finans müdürünün yönüne çevirdim ve Nora'nın Piper'a bakarken gözlerindeki hayranlığı gördüm. "Bu, önceki ekibin ortaya koyduğu ruhsuz, kurumsal, aşırı cilalı tasarımdan çok daha iyi. Yerel halk tatil köyünde vakit geçirmek isteyecek. Böylelikle tatil köyü, topluluğun bir parçası haline gelecek. Projenin onaylanması için topluluğa sunduğumuz şey buydu."

"Orada etkinlikler bile düzenleyebiliriz," diye düşündü Mila. "Hayırseverlik amaçlı ev çekilişi gibi. Gelecek yıl tüm kasabayı kutlamaya davet edebilseydik ne güzel olurdu!"

Piper gülümsedi. "Evden uzakta evim" diye tekrarladı.

Onun gülümsemesi öfkemi yatıştırdı. İşiyi gurur duyuyordu ve tasarımının arkasında duruyordu. Ben de ona saygı duymaktan başka bir şey yapamazdım

Bunu saygıyla karşılamaktan başka bir şey yapamazdım. Ve odada yükselen mırıldanmalara bakılırsa, belki de haklıydı. Belki de ben asıl noktayı kaçırmıştım.

Önemli olan, kasabaya hayat vermek ve bunu yaparken para kazanmaktı. Kasabada kimsenin ziyaret etmek istemeyeceği bir şey inşa edersem, bu kimseye ne fayda sağlayacaktı?

Zorlu bir şekilde inşa ettiğim itibarım parçalanmaya ve dökölmeye başlayacak ve insanlar gerçek beni görecekti. Kıskanç, öfkeli, açęözlü, dünyaya gösterilmek istemedikleri yanlarını saklamak için iyi biri gibi davranan adam.

Piper'ın kahve dükkanında beni gördüğü anda fark ettiği yanlarım.

"Patron?" diye sordu Ollie. İş kıyafetlerini giymişti, saçları bu sabah kulübedeyken taktığı baret yüzünden dağınıktı.

Boğazımı temizledim ve Piper'a baktım. O da dikleşti, gözleri sertleşti, sanki kendini kesilmeye hazırlamak zorundaymış gibi.

Benim tarafımdan.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, çünkü bu güzel, çekici, inatçı kadının her konuştuğumda kendini hazırlamasını istemiyordum. Bir yanımda onun gerçek beni görmesini *istiyordu*. Sadece ondan nefret etmesini istemiyordum.

Bu yüzden öfkemle birlikte ortaya çıkan tüm sert eleştiriler birdenbire yok oldu. Piper'ın ışığını söndüremezdim. O, benim ve diğer herkesin önünde kendini savunmuştu. Tasarım konusunda ve kayak merkezinin kasaba için ne anlama gelebileceği konusunda haklıydı.

Lovers Peak'te bir ay yaşamış, bir hafta benim için çalışmış ve benim ve diğer herkesin gözden kaçırdığı şeyi tam olarak görmüştü. Kayak merkezi kasabaya ait olmalıydı, yoksa kasaba ona sırtını dönecekti. Bana.

O, tüm güröltüyü kesip, sorunun özünü görmüştü. Tıpkı benimle yaptığı gibi, özenle oluşturduğum imajımı soyup, saklamak istediğim şeyi görmüştü.

Boğazımı temizledim. "Geçen hafta yerel bir döşemeci ve merdivenlerde çalışacak birinden bahsetmiştin."

Piper, sanki sorunun bir tuzak olmadığından emin olmak için sınırlarını yoklamak istercesine bir an durakladı. Sonunda başını salladı. "Eric Nash. Babasından döşeme işini devraldı. Ona ön tasarımı verdim ve işi istediğimiz zamanda bitirebileceğinden emin görünüyordu. Detaylı bir fiyat teklifi bekliyorum. Kayınbiraderi gelecek hafta merdivenlere başlayabilir, ancak malzemeleri temin edip nihai tasarımı hazırlaması için gün sonuna kadar ona cevap vermemiz gerekiyor. Bana kesin bir zaman çizelgesi vermedi, ancak malzemeleri temin edebildiği sürece yıl sonuna kadar işi bitirebileceğini düşünüyor gibi görünüyordu."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Mila başını sallayarak yanımda durdu. "Eski tasarım ekibi önerdikleri her şeyden pay alıyordu, ama sen bu işe girip yerel işletmelere iş veriyorsun." Omzuma hafifçe vurdu. "Onu nereden buldun? O harika!"

Piper, boynuna yayılan kızarıklığı gizlemek için yüzünü çevirdi. "Bu kasaba gerçekten çok özel," dedi. "Bence bunu vurgulamalıyız."

Şah mat, sevgilim. Bu sözle, onu eleştirmemi imkansız hale getirdi — ki zaten eleştirmek istemiyordum. İçimde bir hayranlık uyandı, ta ki birkaç dakika önce ona neden bu kadar kızgın olduğumu hatırlayamayacak hale gelene kadar. Tasarımını sallanan beyaz tahta rafından indirip yanımdan geçerken gözlerime bakmadı, ama otururken bakışları yukarı kalktı. Çenesini kaldırıp, meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Benim büyük emeklerle oluşturduğum imajı mahvetme gücü olmasaydı, onu gerçekten sevebilirdim. Şimdilik başımı eğdim ve bunun bir ateşkes olarak kabul etmesini umdum.

Şimdilik.

ON PIPER

"KAZANACAK MIYIZ, ANNE?"

Eski toplum merkezinin otoparkının son boş yerine park ettim ve dikiz aynasına baktım. Oğullarımın gözleri parlıyordu ve umut doluydu. "Muhtemelen olmaz," diye cevapladım ve oğullarımın yüzlerinin düştüğünü görünce içim sızladı. Ama onlara gerçeği söylemenin doğru olduğuna inanıyordum. "Çok fazla bilet var, bu yüzden şansımız çok düşük."

Nate cevabıma kaşlarını çatdı. "Ama *olabilir*, değil mi? Biletimiz var."

"Evet," diye geçiştirdim, "ama bu gece sadece eğlenmeye odaklanmak daha iyi. Oyunlar, yemekler ve yeni arkadaşlarınız olacak."

Lovers Peak'te bir hafta daha geçmişti ve yeni işime ve yeni kasabama daha fazla alışmıştım. Çekiliş gecesine katılan kalabalığa katıldığımda, bilet almayı reddetme hatam daha mantıklı gelmeye başladı. Bu, kazanma ihtimalimin düşük olduğu bir piyango değildi. Tüm kasaba halkının bir araya gelip kazananı kutladığı yıllık bir gelenektir. Mila, bunun birkaç on yıl önce mütevazı bir hediye sepetiyle başladığını ve ödüllerin giderek büyüdüğünü söyledi. Çekilişten elde edilen gelir, parkların, oyun alanlarının, kütüphanenin ve kasabanın yenilenmesi gereken diğer alanların bakımına harcanıyordu. Bu yıl, toplum merkezi nakit enjeksiyonu alacaktı.

Sıkıcı kahverengi tuğla binaya, önündeki büyümüş çim şeritlerine, cılız ağaçlara ve üzücü, paslı oyun parkındaki eski moda, çok dik metal kaydırağa baktığımda, buranın oldukça iyi bir aday olduğunu düşündüm.

Ve şanslı bir kazanan bir ev kazanacaktı. İçimi bir ürperti kapladı; ya kazanırsak? Ben de erkekler kadar kötüydüm.

"Ruth, amcasının jakuzi kazandığını söyledi," diye Alec söze karıştı.

"Sınıfındaki Ruth mu?"

"Evet."

"Ruth'un amcası çok şanslıymış," diye gülümseyerek cevap verdim. "Jakuzili havuz eğlenceli olmaz mıydı?"

"Ben bir ev almayı tercih ederim," dedi Nate.

"Ben de," diye onayladım. Çocukların hayallerini yıkmak istemedim, ama aynı zamanda onların gerçek dışı beklentiler içine girmelerini de istemedim. Muhtemelen ev çekilişini kazanamayacaktım. Ama bu, eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. "İçeri girelim mi?"

Çocuklar heyecanla bağırdı ve hepimiz arabadan indik. Georgia'nın Heart's Cove'dan on iki yıllık hatchback arabamı getirmesini beklerken kiralık bir araba kullanıyordum ve arabamın Colorado'nun dağlık kışını atlatıp atlatamayacağını merak ediyordum. Buralarda araba kullanmak, devasa kamyonetler, römorklar ve bunları süren çiftçiler ve çiftlik sahipleriyle çevrili Clare'de araba kullanmaya benziyordu. Arabam çok küçüktü ve birkaç dereceden daha keskin bir eğimde zorlanıyordu. Ama bu başka bir günün sorunu idi.

Belki katılabileceğim bir araba çekilişi olur, diye düşündüm alaycı bir gülümsemeyle.

Çocukları takip ederek toplum merkezi girişine doğru ilerlerken, çantama uzandım ve biletimin hala orada olduğundan emin oldum. Kalın, karton gibi kağıdın kenarları, çantamda uzun süre kaldığı için biraz yıpranmıştı, ama bu gecedен sonra nihayet onu atabilecektim. Parmağım bilete dokunduğunda, kolumda bir karıncalanma hissettim. Kendimi aptal hissederek, bu hissi silkeledim.

Bir ev kazanmayacaktım. Benim gibi insanlar çekilişleri kazanmazdı ve kesinlikle bütün bir ev kazanmazdı. O konuda şanslı değildim. Hayatımda sahip olduğum her şey için çok çalışmıştım.

Oğullarımla olan ilişkim sahip olduğum en değerli şeydi ve bu ilişki, uykusuz geceler ve her gün yanlarında olup onlara zaman ayırarak inşa edilmişti.

Bu iş bir hediye gibiydi, ama onu almamın sebebi, iki küçük çocuğumun annesi olarak evde kalırken, eski eşimden hiçbir destek görmeden, kurslara ve sertifika programlarına katılarak kendimi geliştirmek için saatlerce çalışmış olmamdı. Sonra bu becerilerimi Georgia'nın stüdyosunda ve kayak kulübesi için hazırladığım teklifte kullanmıştım.

Hiçbir garanti olmamasına ve kendime güvenim olmamasına rağmen,
nitelikli ve çalışmaya hazır olduğumu göstermiştim. Kendime güvenim
olmamasına rağmen, kendime güvenim olmamasına rağmen, kendime
güvenim olmamasına rağmen, kendime güvenim olmamasına rağmen,
kendime güvenim olmamasına rağmen, kendime güvenim olmamasına
rağmen, kendime güvenim olmamasına rağmen, kendime güvenim
olmamasına rağmen, kendime güvenim olmamasına rağmen, kendime
güvenim olmamasına rağmen, kendime güvenim olmamasına rağmen,
kendime güvenim olmamasına rağmen, kendime güvenim olmamasına
rağmen, kendime güvenim olmamasına rağmen, kendime güvenim
olmamasına rağmen, kendime güvenim

Şu anki hayatım, uğruna mücadele ettiğim bir şeydi ve bunun bedeli, sevgi ve destekten yoksun bir evliliğin ardından acı verici bir boşanma olmuştu. Ama umudum vardı. Bir geleceğim vardı. Bir işim, çocuklarım ve yeni bir başlangıcım vardı.

Bu yeterli olacaktı. Yeterli olmazsa, yeterli olması için kendimi paralamaya hazırdım.

Şansım varsa, genellikle kötüydü. Hayalimdeki işi bulup patronumun kibirli bir pislik olduğunu keşfetmek gibi. Ya da hayatımın aşkıyla tanışıp evlenmek, ama annelik ve ev işlerinden daha fazlasını istemeye başladığımda onun beni o kadar da sevmediğini keşfetmek gibi.

Bu yüzden çekilişi kazanacağımı düşünmüyordum. Ama beynimin gizli, saklı bir köşesi sürekli fısıldıyordu: *Ya eğer, ya eğer, ya eğer...* Nate toplum merkezinin metal kapılarını itti ve biz kahverengi muşamba karolar ve su lekeli asma tavanla kaplı, küflü kokulu bir lobiye adım attım. Bir başka açık kapıdan, çekiliş gecesinin hareketliliğini duydum.

Klasik rock müziği düşük bir uğultuyla çalışıyordu, üzerine birçok konuşma, kahkaha ve oynayan çocukların mutlu çığlıkları karışıyordu. Nate ve Alec önümde hızlanarak iç kapılardan kafalarını uzatıp bana döndüler. Birkaç saniye sonra onlara ulaştım ve onlarca çocuğun oynadığı karnaval oyunlarının olduğu yere bakarken başlarının arkasını okşadım. Yetişkinler farklı stantların etrafında dolaşıyorlardı, bir grup da atıştırmalık ve içecek alanının yakınında toplanmıştı. Birkaç tanıdık yüz vardı, ama çoğu benim için yeniydi.

"Gidin hadi," dedim ve çocuklar dikkatli olmalarını hatırlatmadan yola çıktılar. Gülümsedim ve onları gözümün önünden ayırmamak için çocukların bulunduğu alana doğru yürüdüm, bir elimle çantamı sanki çok değerli bir şey taşıyormuşum gibi sıkıca tutuyordum.

Kendimi aptal hissederek, parmaklarımı çantanın sapından çektim. O küçük, yıpranmış bilet, çocuklarımın ve benim geleceğimizi güvence altına almayacaktı.

Başka birinin numarası çağrıldığında, büyük odanın etrafına yerleştirilmiş büyük metal çöp kutularından birine atılacaktı.

Ama... ya...

"Piper! Geldin!" Mila bana doğru koştu ve beni kucakladı. Sağlam iş kot pantolonunu ve şık düğmeli gömleğini kahverengi süet etek ve siyah balıkçı yaka ile değiştirmiş, kendini büyük, kalın takılarla süslemişti. Tek uyumsuz şey, boynundaki, ucunda şeffaf plastik bir kılıf sallanan bir kordondur. Kılıfın içinde iki çekiliş bileti açıkça görünüyordu. Sanki eski arkadaşlarımız gibi beni sıkıca kucakladı.

"Bu harika," dedim, kolumu odaya doğru uzatarak.

"Bu büyük bir olay haline geldi," diye onayladı.

"Gelecek yıl için onlardan bir tane almalıyım," dedim, onun boyun askısına başımı sallayarak.

Mila güldü. "Eğer içlerinden biri kazanırsa, biletlerin güvende olması için." Biletlerini okşadı. "Lovers Lane'deki o eski ev, bu kasabada her zaman en sevdiğim yerlerden biri olmuştur."

"Öyle mi?" diye sordum.

Bana göz kırptı. "Kazanabileceğin evi bile araştırmadığını söyleme!"

"Meşguldüm, Mila," diye homurdandım. İş, çocuklarla yerleşmek ve yeni bir ev aramak arasında, hayatta kalmaktan başka bir şey yapmaya vaktim olmamıştı. Kız kardeşim Georgia ile düzenli olarak yaptığım telefon görüşmeleri bile azalmıştı.

Mila, sanki bahanelerim bir duman bulutu gibi yok olmuş gibi elini salladı. "Hayal kurmak için bile çok mu meşguldün?"

Bu soru midemde rahatsızlık uyandırdı. Baldwin Consulting'e iş başvurusunda bulunduğumda ve yeni şehrim'e taşındığımda hayal kurma kotamı doldurmuştum. Tarih bana, çok büyük hayaller kurmanın sadece hayal kırıklığına yol açtığını öğretmişti.

Omuz silkiyerek, Nate'in bana seslendiğini duyunca döndüm. "Anne!" diye bağırdı ve bacaklarıma çarptı. "Oyun oynamak için bilet almamız lazım. Alabilir miyiz? Lütfen? Basketbol potasını denemek istiyorum! Bak, aksiyon figürü kazanabilirsin!"

Alec de çok geride değildi, yanakları kızarıırken ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu. İçimi sevgi kapladı ve çantama uzandım. "Cüzdanımı alayım," dedim ve çocuklar birbirlerine bakıp gülümsediler, yüzlerinde heyecan doluydu.

Ama çantanın içine elimi uzattığımda, parmaklarım sanki doğaüstü bir güç tarafından oraya çekilmiş gibi yine çekiliş biletini buldu. Kendime kızarak, elimi çantanın dibinde duran cüzdanımın olduğu yere uzattım, Mila'dan izin isteyerek karnaval oyunlarının yanındaki bilet gişesine doğru yürüdüm.

"Anne! Anne! Bak!"

Nate'in işaret ettiği parmağını takip ettim ve şekerle dolu dev bir kavanoz gördüm. Güzel bir el yazısıyla yazılmış bir tabela, herkesi kavanozdaki şekerlerin sayısını tahmin etmeye ve tümünü kazanma şansını denemeye davet ediyordu.

Alec tabelayı yüksek sesle okudu — bağımsız olarak okumada gerçekten çok iyi hale gelmişti — sonra başını bana doğru çevirdi. "Bence yüz tane var!" dedi.

Sırada beklerken ona gülümsedim. "Biletlerimizi aldıktan sonra tahminlerimizi teslim edeceğiz."

"Yüzden çok daha fazla var," dedi Nate, başını sallayarak.

Alec zıplamaya başladı. "Bir milyon!"

"Vay canına, bir milyon! Sence?" diye sordum gülümseyerek. Daha önce kendime verdiğim tavsiyeyi dinlemeli ve bu gece eğlenmeye odaklanmalıydım, bir ev kazanma ihtimalimin çok düşük olduğunu düşünmemeliydim.

Üçümüz de baktık ve Nate parmağını kaldırıp fısıldayarak saymaya başladı. Kendime engel olamadan, ben de şekerlerin sayısını tahmin etmeye başladım. Kavanoz yaklaşık 60 cm yüksekliğinde ve silindir şeklindeydi, fasulyeler ise yaklaşık 1,3 cm uzunluğundaydı... Bir dairenin alanını nasıl hesaplardık? Çapı bilmem gerekiyordu, ama buradan tahmin etmek zordu. Hayır, durun. Silindirin hacmiydi, yani yükseklik de hesaba katılmalıydı...

"Ne alırsınız çocuklar?" diye derin bir ses sordu ve başım yine öne doğru fırladı. Sıranın önüne gelmiştik ve

büyük bilet ruloları ve bir kasa bulunan plastik katlanır masanın arkasında, patronumun bize o tanıdık "ne kadar iyi bir adamım, değil mi?" gülümsemesiyle baktığını gördüm. Göğsünde Lovers Peak Charity Home Raffle logosu bulunan lacivert bir tişört giyiyordu, basit bir evin arkasında dağın beyaz bir silueti vardı. Tişört ona tam oturuyordu, geniş göğsünü kaplayıp ince kalçalarına kadar uzanıyordu. Bize bakarken ellerini beline koymuştu.

Bakışlarım logodan Rhett'in yüzüne kaydı. Kaşlarını kaldırdı, gözleri parladı ve midemde tanıdık bir rahatsızlık hissetmeye başladım.

Rhett Baldwin'i sevmiyordum ve bu kasabada sahip olduğu etkiyi hor görüyordum. Bu bana, Wilson ailesinin kasabadaki çoğu işletmenin sahibi olduğu Clare'i hatırlattı. Eski kocam onlar için çalışmaya başlamış ve onlara kendini sevdirmişti. Boşandığımızda, tüm güç onun elindeydi, benimse hiçbir şeyim yoktu.

Ama pes etmeyecektim. Geri adım atmayacaktım. Kendimi küçük düşürmekten bıktım.

"Rhett," dedim, başımı sallayarak. "On bilet alalım lütfen."

"Sadece on mu?" diye sordu Nate, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yalvarır bir ifadeyle. "Şeker kavanozu tahmin etmek bir bilet, basketbol potası ise iki bilet ediyor. İkimiz de yaparsak" — parmaklarıyla saydı — "sadece dört biletimiz kalır!"

Biletler birer dolar idi. Daha fazlasını alabilirdim, ama bu akşam yemek de almayı planlamıştım ve iki hafta daha maaş almayacaktım. Tamamen parasız değildim, ama bütçeme dikkat etmem gerekiyordu. Taşınma, tüm eşyalarımızın nakliyesi, hasar depozitosu, okul ücretleri, sigorta... Her şey birikmişti ve birikimlerim tükenmişti.

Onun bakışlarını köprücük kemiklerimde bir kaşıntı gibi hissederek, başımı kaldırıp patronumun beni incelediğini gördüm. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, ama yine de beni yargıladığını anlayabiliyordum.

Buna kızdım, *ona* kızdım. Kimdi o ki benim ebeveynliğimi yargılıyordu?

"Tamam. Her birine on bilet," dedim, "ama bu kadar, yani bütün akşam yetmesi lazım."

Alec için bu kolay olacaktı, biliyordum, çünkü harçlığını ve tatil veya doğum günlerinde aldığı parayı biriktirir, seçtiği oyuncak veya aktivite olmadan yaşayamayacağından emin olduğunda harcardı. Nate muhtemelen on biletini birkaç dakika içinde harcayacak, sonra Alec ile takas yapıp onun biletlerinin yarısını satın alacaktı.

Ben yirmi dolarlık banknotu çıkarıp Rhett'e uzattığımda, çocuklar bana gülümsedi. O parayı alırken parmak uçlarımız birbirine değdi ve kolumdan yine bir elektrik akımı geçti. Yanmışım gibi elimi çekip uzaklaştırdım.

Rhett gözlerini kısarak bakışlarını çocuklarıma çevirdi. "Bu gece uslu duracak mısınız çocuklar?"

"Evet," diye cevap verdiler hep bir ağızdan, ona büyük gözlerle bakarak. "Annenizin evi kazanacağını düşünüyor musunuz?"

"EVET!" diye bağıldılar.

Sinirlendim. Onları olası bir yenilgiye hazırlamak için daha önce özenle seçtiğim sözlerim bir anda boşa gitti. Tabii ki, Rhett Baldwin bunlarla hiç ilgilenmezdi. İki küçük çocuğun, kazanamadığımızda ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşünmezdi. O sadece onları heyecanlandırmak için oradaydı, böylece herkesi ikna ettiği gibi eğlenceli ve cömert bir hayırsever gibi görünebilirdi.

Her zamanki gibi parçaları toplamak zorunda kalacaktım. Başka biri kazandığında çocukları eve götürüp onları teselli etmek ve onlara dünyanın işleyişini açıklamak zorunda kalacaktım. Onların yatak odasında, başlarını okşayarak, birbirimize sahip olduğumuzu ve hayatın güzel olduğunu hatırlatan kişi ben olacaktım.

Ama şimdilik, Nate ve Alec zıplıyor ve karşı duvardaki, kazanamayacağımız evi gösteren dev afişi gösteriyorlardı.

"Kendi yatak odalarımız olacak!" diye bağırды Nate.

"Gerçekten mi?" diye sordu Alec, başını bana doğru çevirerek. "Kendi yatak odam, evdeki gibi mi?"

Göğsüme saplanan bir hançer bile bu kadar acıtmazdı. Şehrin merkezine yakın iki yatak odalı bir şehir evi kiraladık, çocuklar ranzayı paylaşıyordu. Jacob'ın geniş Teksas malikanesinden çok uzaktı.

satın almamızda ısrar etmişti ve boşanma sırasında satmak zorunda kalmıştık. Uzun süren velayet davası sırasında gelirimın çoğu avukatlık ücretlerine gitmişti, ama Jacob, ben zorlanırken çocuklara yetecek büyüklükte bir ev bulmayı başarmıştı.

Alec buraya "eve dönüş" demişti, bu da bana onun taşınmayı ne kadar önemsedini gösterdi. Belki de çocuklar benim düşündüğüm kadar iyi uyum sağlayamıyorlardı.

Tırnaklarımın ucuyla özgürlüğüme, hayatıma tutunuyordum, ayaklarım aşağıdaki uçuruma sarkmıştı. Alec'in sözleri beni kaydırıp düşürmekle tehdit ediyordu.

Onun elinden yirmi mavi bileti kaptım ve ona kızgın bir bakış attım. "Teşekkürler," dedim ve onun, çocuklara dağıttığım kağıt parçalarından bahsetmediğimi anladığını fark ettim. Omzumun üzerinden son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, çocukları bilet gişesinden uzaklaştırıp karnaval oyunlarına doğru yönlendirdim ve çantama uzanıp lanetli çekiliş biletine dokunma gibi aptalca ve anlamsız bir dürtüye direndim.

ON BİR RHETT

Bende bir sorun olmalıydı. Yoksa Piper'ın bakışları neden beni sanki elektrikli bir çiti iki elimle tutmuşum gibi hissettiriyordu? Her iki elini de oğullarına koymuş olarak uzaklaşmasını izledim ve kendimi tam olarak neye bulaştırdığımı merak ettim.

Çünkü lodge açıldıktan sonra onu istifa etmeye zorlamak istemedim. Kalmasını istedim. Onu her gün görmek ve o parlaklığının bir parçasını benimle paylaşmasını istedim.

O, dünyayı kesip atarak gerçekten önemli olanı görebilme yeteneğine sahipti. Bu yüzden tasarımına sadık kalmış ve onu ekibe mükemmel bir şekilde sunmuştu. Bu yüzden, o benim için büyük emek harcayarak yarattığım maskeyi görebiliyormuş gibi bana her baktığında kendimi lanet bir sahtekar gibi hissediyordum.

"Vardiya bitti! Senin yerine ben geçiyorum," dedi Rita Campbell. Bana gülümsedi, gönüllü gömleğinin eteğini çekerek beni kenara itti.

Bilet rulosunu ona vererek, kabinin arkasındaki yerimi ona bıraktım. "Bu yıl katılım çok fazla."

"Harika bir konumda, büyük bir arsada bulunan şirin bir ev," diye cevapladı Rita, her zamanki gibi lafını esirgemedi. "Biletler satışa çıktığı ilk gün aldım."

Kalabalığa göz gezdirdik ve gözlerim kahverengi saçları ve tehlikeli kıvrımları olan birine takıldı. Piper, Mila ile konuşuyordu ve benimle olduğundan daha neşeli görünüyordu. Mila'nın söylediği bir şeye güldü, başını sallarken gözlerinin köşeleri kırıştı.

Çok güzeldi. Odanın içinde herkesten daha parlak bir şekilde ışıldadığını görünce bu düşünce tekrar aklıma geldi. Onun ışığından biraz olsun yararlanmak için yanında durmak istedim.

"Yeni çalışan nasıl?"

Rita'nın sorusuna gözlerimi kırptım, bakışlarımı takip ettiğini fark ettim. Gözlerinde bir parıltı vardı, ben de omuz silkerek bunu görmezden geldim. "İşin gidişatı konusunda benim fikirlerime karşı çıkıyor."

"Oh-ho!" Rita güldü. "Rhett Baldwin, öyle bir kadın tarafından meydan okunuyor! Eminim bu seni çok sinirlendiriyordur."

"Hoş geldin," diye cevap verdim, gülen bar sahibine yan gözle bakarak. "Uh-huh." Çocukları için bir deste maç bileti almaya gelen bir babaya gülümsedi.

O takas yaparken, bakışlarım tekrar Piper'a kaydı.

İki çocuğunu da yanına alarak tek başına yeni bir şehre taşınmıştı. Benim asla sahip olamadığım bir cesarete sahipti. Ben ise her şeyin tanıdık olduğu şehre geri dönmeyi seçmiştim, bu tanıdıklık kötü bir şekilde olsa bile. Paramı alıp istediğim yere taşınabilirdim. O ise bunu yapma cesaretini gösterdi, yeniden başlama cesaretini. Ben ise kendimi saklayıp, olmadığım biri gibi davranmaktan başka bir şey yapmadım.

Evliliğinde ne olduğunu merak ettim. Acaba incinmiş miydi? Ya da belki de evlendiği adam, onun kadar inatçı ve cesur bir kadını idare edememişti.

"Seni rahat bırakayım," dedim Rita'ya, onun bakışlarına tekrar karşılık verdiğimde dudaklarının bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmasından hoşlanmadığım için.

"Tamam," diye cevapladı. "İyi şanslar! Gerçi ihtiyacın yok," diye ekledi yarı gülümseyerek. "Zaten şanslı bir hayatın var."

"Ha," diye cevap verdim, boğazımdaki düğümü çözmek için boğazımı temizledim. Başından beri böyle bir hayat yaşamış olsaydı, ona şanslı bir hayat demezdi.

Odanın içinden geçerken tanıdık kişilere selam verdim, yerel bir müteahhitle sohbet etmek için durdum ve sonra içecek almak için sıraya girdim. Bir şişe suyu yudumlarken, sunucu David büyük odanın uzak ucundaki küçük sahneye doğru ilerlemeye başladığında kenara çekildim.

David kasabanın Noel Baba'sıydı ve işini ciddiye alıyordu. Büyük yuvarlak bir göbek, kalın beyaz sakal ve bıyık ve her zaman neşeli bir mizaçla doğru görünümü yakalamaya özen gösteriyordu. Bir nakliye şirketi vardı ve tüm hayatı boyunca bu kasabada yaşamıştı. O büyük kalpli iyi bir adamdı, ben ise sadece rol yapıyordum.

"Rhett!"

Dönüp, kalabalığın içinden bana doğru gelen Ollie'ye çenemi kaldırdım. El sıkıştık, sonra odayı gözden geçirmek için döndük. Çok geçmeden Ollie, kasabadaki ikinci el kitapçıyı işleten kadınla canlı bir sohbete daldı, her zamanki flörtöz gülümsemesi yüzünde sabitlenmişti. Birkaç tanıdık uğradı ve hava durumu, kayak merkezi ve yakında bitmesi gereken inşaat hakkında konuştuk, aksi takdirde kar altında kalacaktı. Gülümsedim ve benden beklenenleri söyledim, şakalar yaptım ve hiçbir şey hissetmedim.

Kasabanın yarısının bulunduğu, her yerde tanıdık yüzlerin olduğu bir odada, ben yalnızdım.

Mikrofonun varlığını duyuran bir ciyıklama, odadaki herkesin irkilmelerine ve sahneye dönmelerine neden oldu. David orada durmuş, mikrofonu tıklatıyor ve özür dilercesine ellerini kaldırıyordu.

"Pekala millet," dedi, kırmızı yanakları gülümserken şişkinleşiyordu. "Şovu başlatalım mı?"

Kalabalıktan birkaç sevinç çığlığı yükseldi ve odadaki enerji yükseldi. Düşük bir mırıldanma uğultuya dönüştü ve herkes biletlerini hazırlamak için kıpırdanmaya başladı. Gözlerim, elinde bileti olan ve etrafında toplanan iki genç çocuğa gülümseyen Piper'a kaydı. Onlara biletini gösterdi ve numaraları işaret ederek, onların heyecanına gülümsedi.

Ama ayağa kalktığı anda gülümsemesi kayboldu ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Sadece bir an sürdü, ama beni irkitti. Onun inatçılığı ve gücünün ne kadarı benimki gibi bir maske olduğunu merak ettim.

David, projektörün üzerinde yanıp sönmeye başlamasıyla birlikte "İkinci sıradaki yarışmacıyla başlayacağız" dedi. Ekranı bir video geldi, kamera bir an sallandı, çünkü görsel-işitsel uzman olarak görevlendirdikleri lise mezunu Meredith Merchant, bilet koçanlarıyla dolu geleneksel dev akvaryumu göstermek için görüntüyü ayarlıyordu. Bu akvaryum her yıl çekiliş için kullanılıyordu, başka hiçbir şey için değil.

"Bu onuru yerine getirecek kişi, Lovers Peak Ortaokulu yetenek yarışmasının galibi Becky Tallow'dan başkası değil!"

Uzun bacaklı küçük bir kız sahneye çıkan merdivenleri tırmandı ve sanki doğuştan sahneye çıkmak için yaratılmış gibi seyircilere gülümsedi. Akvaryuma doğru yürüdü, David'in sözlerini dinledi

'nin sözlerini dinledi, sonra gözlerine siyah bir maske takılırken uslu uslu durdu.

Yıllar içinde, yardım amaçlı çekiliş ritüeli genişlemişti. Her anı tanıdıktı ve coşkulu bir yönetmen her şeyi ortaya koymaya karar verdiğinde lise tiyatro prodüksiyonlarında olduğu gibi biraz abartılıydı. Ama geçen yıl ve ondan önceki yıl olduğu gibi, içimi heyecanla titreme kapladı.

Becky kolunu balık kasesine daldırdı, bilet koçanlarının yuvarlak kenarlara çarpması için kaseyi çevirdi ve bir bilet çıkardı. Balık kasesi büyük ekrana yansıtıldı ve Meredith kameramanlık görevini çok ciddiye alıyordu. Becky'nin ellerini balık kasesinden çıkarırken takip etti, sonra David'in bileti alırken kamerayı ona çevirdi.

Odadaki herkes nefesini tuttu ve biletlerini biraz daha sıkı tuttu. Ceplerimi yokladım, cüzdanımı buldum ve açtım. David numaraları okurken, ekran değişti ve David'in okuduğu numaraları gösterdi. Cüzdanımı karıştırdım ve kaşlarımı çattım. Biletlerim neredeydi?

Solumdan bir çığlık duyuldu ve gülen bir kadın ödülünü almak için koştu: yepyeni bir kablosuz elektrikli süpürge. Sahnede kutuyu kucakladı ve fotoğraf çekirmek için poz verdi, ardından arkadaşlarının yanına dönerek aleti gösterdi. Ben de herkesle birlikte güldüm, sonra sahneye döndüm.

"Tamam millet," dedi David. "Bu büyük ödül. Lovers Lane'deki ev sahiplerini bekliyor. Bilet alan herkese teşekkür ederim. Gelecek yıl bu zamanlar, sizin cömertliğinizle finanse edilen yepyeni bir toplum merkezinde duruyor olacağız. Ve aranızdan biri güzel bir yeni eve sahip olacak. Becky, hazır mısın?"

Kız ciddi bir ifadeyle başını salladı.

Bu sefer odada hiçbir hareketlilik yoktu. Sessizlik, ağır bir battaniye gibi üzerimize çöktü, tüm gözler, gövdesi kadar büyük bir akvaryumun içinde kolunu tutan kıza çevrilmişti. Elini kağıt biletlerin arasında çevirirken, konsantre olmak için alt dudağını ısırarak dişlerini gösterdi.

Sonunda, eli camdan çıktı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tek bir bilet koçanı tutuyordu.

Dramatik bir anı yakalamayı seven David, elini kızın omzuna koydu ve bileti almadan önce bir anlığına onu sıktı. Diğer elinde mikrofonu tutarken, bilete baktı. Sonra, yavaşça, çok yavaşça, sanki odadaki tüm hava yavaşça emiliyormuş gibi, mikrofonu ağzına götürdü.

"Bu yılki Lovers Peak Charity Home Raffle'ın kazanan bilet numarası. Millet, hazır mısınız?"

Bir inilti duyuldu ve biri "Bitir şunu artık!" diye bağırdı.

David bir gülümseme attı ve gözlerinin bana doğru kayduğunu hissettim.

bana baktığını

sandım. Ollie eğildi. "Biletin nerede?" "Evde unutmuş olmalıyım."

Ollie gözlerini devirerek homurdandı. "Tipik."

David derin bir nefes aldı ve toplanan kalabalığa bir bakış attı.

Herkes odada eğildi. "Dikkatle dinleyin. Kazanan numaralar..."

ON İKİ PIPER

Kendimi durduramadan dudaklarımdan bir ılık kaçtı. Titreyen ellerimle tuttuğum biletteki numaralar bulanıklaşmaya başladı. Gözlerim düzgün çalışmıyordu. Ama *alışıyordu*, çünkü sunucunun az önce söylediği numara benim numaramdı!

Kalbim deli gibi çarparken, büyük projektör ekranına bakıp, iki kez kontrol edene kadar gözlerimi kısarak baktım.

Numaralar uyuşuyordu. Numaralar *uyuşuyordu*. Kazanmıştık!

Oğullarım da benimle birlikte bağırmaya başlayınca, bileti sallayarak tekrar ılık attım. Ellerimi Nate'in yanaklarına koyup alnına kocaman bir öpücük kondurdum, sonra aynı şeyi Alec'e de yaptım.

"Anne, bu bizim numaramız mı?" diye sordu

Alec. "Evet!" diye bağırdım. "Evet!"

Sonra sunucu, "...bilet, Rhett Baldwin'e ait!" dedi.

Sözler sanki su altındaymışım gibi bana ulaştı. Sahnedeki adama kaşlarını çatarak baktım, büyük beyaz bıyığının altındaki dudaklarının hareketini izledim, anlamadım.

Çevremdeki insanlar çoktan dönüp bakmaya başlamışlardı ve yüzlerindeki şaşkınlık yerini kafa karışıklığına bırakmıştı. Mırıldanmalar artmaya başladı ve yine kahve dükkanındaki gibi bir durum yaşandı. Ben dışlanmış, parya, olay çıkaran kişiydim.

"Rhett, buraya gel ve dln al!"

Odanın diğer ucunda, Rhett'in iyi adam maskesini takmış olarak gülümsediğini gördüm. Biraz daha geniş bir gülümsemeyle, kolunu kaldırıp hayranlarına, yani kasaba halkına, sanki ziyaret eden bir rock yıldızıymış gibi el salladı.

Ve bu çok fazlaydı. Ben onun için çalışmaya başladığım andan itibaren bana zorbalık yapmıştı, ama bu sefer zorbalığına boyun eğmeyecektim. Bu her şeyi değiştirdi. Bu bana istikrar, kontrol ve kendi hayatım üzerinde küçük bir g verdi. Bir evim olsaydı, burada kalabilirdim

burada kalabilirdim. Belki uzaktan çalışabileceğim bir iş ya da maaşı çok yüksek olmayan bir iş bulabilirdim, çünkü konut masraflarım sıfır olurdu.

Rhett Baldwin bunu benden alamazdı. "Hayır!" diye bağırdım, kolumu kaldırarak. "Bu *benim!*"

Mila, şişman bir adam ve karısının etrafından hızla geçip önümde durdu. "İyi misin?" diye sordu. "Ne oluyor?"

"Bilettime bak Mila," dedim. "Rakamlar aynı. Değil mi? Kör mü oldum?" Öfke ve haklı kızgınlık şüpheye dönüştü. Ellerim hâlâ titriyordu.

"Anne?" diye sordu Nate. "Kazandık mı?"

"Bekle bebeğim," dedim ve başımı Mila'nın yanındaki bilete eğdim.

"On dört, iki, çift sıfır, altı..." Kaşlarını çattı, sonra tekrar kontrol etmek için baştan başladı. Sonra dikleşti. "Bu senin bilet numaran," diye duyurdu ve kalabalıkta bir dalgalanma daha oldu. Haberin toplanan kasaba halkı arasında yayıldığını neredeyse görebiliyordum ve bu sözlerin Rhett'e çarptığı anı gördüm. O, sahneye çıkan merdivenlerin dibindeydi, bir eli korkulukta, bir ayağı en alt basamakta durmuştu. Biri omzuna dokundu, bir şey söyledi ve benim yönümü işaret etti. Tişörtünün arkasında, omuz bıçaklarının üzerinde "GÖNÜLLÜ" yazısı vardı, Rhett döndüğünde yazı gözden kayboldu.

Bakışlarımız çarpıştı. Dişlerimi gösterdim. Rhett gözlerini kısarak baktı. Kalabalık aramızdan ayrıldı ve bizi birbirimize bağlayan dar bir koridor kaldı.

Mila biletimi tekrar bana uzattı, ben de bir elimle bileti tutarken diğer elimle Alec'in elini tuttum. Nate kemerimin halkasına tutundu ve üçümüz sahneye doğru yürüdük.

Rhett yüzüne açık, şaşkın bir ifade takındı ve bunun yalan olduğunu biliyordum. Gözlerinde parıldayan ateşi, yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi görebiliyordum. Ona tekrar meydan okumaya cesaret etmişim — bu sefer, yardımsever tavırlarıyla aldatmaya çalıştığı herkesin önünde. O tişörtü ondan söküp atmak istedim, ama bunun nedeni tişörtün altındaki göğüsleri değil, onu sanki buraya aitmiş gibi, topluma gönüllü olarak hizmet eden iyi bir adammış gibi gösteren

buraya aitmiş gibi, topluma gönüllü olarak hizmet eden iyi bir adammış gibi görünmesini engellemek içindi. O buraya aitti, ben ise sadece kirli bir davetsiz misafirdim.

Ama o bir zorba ve pislikti. Yaralı kedileri bile umursamıyordu! Tek umursadığı şey para kazanmak ve değerli itibarını korumaktı.

Evet, onun gibileri tanıyordum. Onun gibi bir adamla evliydim.

Ve küçük bir hayat yaşamaktan *bıktım*. Parası bol olsun ya da olmasın, bu adam beni kasabadan kovamayacaktı. Az önce bir ev kazanmıştım. Bir *yuva* kazanmıştım. Kendim ve çocuklarım için istikrar kazanmıştım ve bundan vazgeçmeyecektim.

Bıyıklı sunucu kısa merdivenin tepesine çıktı ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Hanımefendi? Sorun nedir?"

"Sorun, benim numaramı onun adıyla çağırmış olmanız," dedim ve bileti Rhett'in geniş göğsüne doğru uzattım.

Sunucunun bıyığı titredi. "Peki, hadi bunu çözelim. Rhett, evlat, buraya gel de kayıtları kontrol edelim..." "Şu bilete bakın," dedim, bileti adama uzattım. "Üzerinde

Üzerinde benim bilgilerim var ve numara ekrandaki numara ile aynı." Vurgulamak için büyük projektör ekranını işaret ettim.

"Öyle olabilir," dedi adam, "ama elimizdeki bilet koçanında Rhett'in adı yazıyor."

"Peki, bilet koçanınız yanlış," diye ısrar ettim.

"Hayatım," dedi Rhett, "biraz sakinleşelim..." "Bana sakinleşmemi söylemeye cüret etme," diye bağırdım.

Olay çıkarıyordum. Herkesin gözlerinin sırtımda ve ensemde binlerce iğne batıyormuş gibi hissedebiliyordum. Bundan *nefret ediyordum*. Bir kez daha çılgın, mantıksız, histerik bir kadın gibi görünmekten nefret ediyordum.

Kendimi küçültme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. Son on yılımı ve daha fazlasını, eski kocamın hayatına uyum sağlamak için kendimi küçültmeye harcamıştım. Kariyerimi ve hırslarımı bırakmıştım. İki zorlu hamilelikle bedenimi tehlikeye atmıştım. Bir aile ve bir hayat kurmak için beni *ben* yapan her şeyi bir kenara bırakmıştım.

Sonunda bana çok yararı dokundu.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Bağımsızlığım ve özgürlüğüm benim için her şeydi. Sadece biraz arkadaş baskısı yüzünden onlardan vazgeçemezdim. Bu kasabadaki herkes benim deli olduğumu düşünsün. Beni yargılasınlar. Beni Kral Rhett ile karşılaştırsınlar ve başlarını sallayıp *tsk tsk* desinler.

Bir erkek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim. Bir daha asla. Asla. Bir daha.

Ayrıca, Mila bunu doğrulamıştı. O benim numaramdı! O benim evimdi!

Rhett Baldwin bu kasabanın yarısına sahipti, tıpkı Wilsonların Clare'in yarısına sahip olduğu gibi. Başka bir eve ihtiyacı yoktu. Ve iki çocuğu olan, eve daha çok ihtiyacı olan bekar bir anne varken, hangi erkek bedava bir ev almakta ısrar ederdi? Kazanan bilete sahip bekar bir anne ve iki çocuk!

Gürültülü sahne merdivenlerini tırmanıp sunucuyu podyuma kadar takip ettim, çocuklarım da arkamdan geliyordu. Rhett arkada kalmıştı, kaşları zararsız bir endişeyle çatılmıştı. Yalancı. Gözlerimiz her buluştuğunda, öfkeye varan bir kızgınlıkla parlıyordu. Suçlanmaktan nefret ediyordu.

Bu bir tür komplo muydu? Bu kasabada kimse onunla karşı karşıya gelmek istemeyeceğini mi düşünüyordu? Parasını bu şekilde mi kazanıyordu?

Yerine geçtiğim tasarımcılara *gerçekte* ne olmuştu? Bu adamı hiç tanıımıyordum ve onun bir boksörün kırık burnu kadar sahtekar olması ihtimali de yok değildi.

"Şimdi hepimiz derin bir nefes alalım ve bu konuyu halledelim," dedi sunucu. Sahnenin arkasındaki masaya doğru yürüdü, orada bir genç bilgisayarın başında oturuyordu. İkisi ekrana, sonra bilete, sonra tekrar ekrana baktılar. Sunucu, kalın beyaz kaşlarının altından bana baktı, sonra tekrar bilgisayara döndü. Sonra komik derecede büyük akvaryumdan çıkardıkları bilet koçanına baktı ve dudaklarını büzdü.

"Ne oyun oynuyorsun, Darling?" diye sordu Rhett sessizce, yüzünde yine aynı sahte ifadeyle.

İçimde öfke alevlendi ve ona döndüm. "Ne oyunu *oynuyorum* oynuyorsun? *Sen* ne oyunu oynuyorsun?"

"Biletim var," dedi, omuz silkerek. "O zaman biletinizi gösterin," dedim. "Numaraları gösterin." Ekrana işaret ettim. numaraları göster." Ekranı işaret ettim.

Rhett'in gözleri hafifçe kısıldı ve o sahte endişe kayboldu. "Biletler bende değil. Çekilişi yapmak için üzerinde bilgilerimizin yazılı olduğu koçanları kullanıyorlar."

"Biletin arkasındaki küçük yazıda, ödülünü almak için biletinizi göstermeniz ve ardından beceri testi sorusu cevaplamanız gerektiği yazıyor."

Rhett hiçbir şey söylemedi. Küçük yazıları okuduğunu sanmıyordum. Bu muhtemelen bir dolandırıcılıktı ve o kazanacağından o kadar emindi ki, küçük yazılar onun için önemsizdi.

Eh, benim için önemsiz değildi.

Karşı karşıya geldik. Oğullarımın beni bu halde görmelerinden nefret ediyordum, ama annelerinin itilip kakılmayacağını bilmeleri gerekiyordu. Alec yumruğunu gömleğime geçirmiş, şimdi de korkmuş bir köpek yavrusu gibi bana yapışmıştı. Nate, Rhett'e kaşlarını çatmış, ara sıra sunucuya ve bilgisayara bakıyordu.

Toplanan kalabalık mırıldanıyordu, konuşmalarının, meraklarının ve yargılarının dalgaları beton bir duvar gibi üzerime baskı yapıyordu.

Patlamak istiyordum. Rhett Baldwin'in çekip gitmesini ve onun yaptıklarını ortaya çıkardığımı bilmesini istiyordum.

Birisi boğazını temizledi ve ikimiz de dönüp sunucuyu gördük. Bizi sakinleştirmek istercesine avuçlarını kaldırdı, bir elinde benim biletim, diğerinde kazanan bilet vardı.

"Pekala, siz ikiniz, burada bir sorunumuz var," dedi. "Bunu ofise götürelim ve halledelim." Merdivenleri işaret etti ve ben ona döndüğümde, Rhett'e "Kusura bakma" dediğini duydum.

Rhett uzlaştıracı bir cevap verdi, ama öfkem onu engelledi. Sunucu *benden* özür dilememişti, değil mi? Sadece kasabanın imparatoruna, sorumlu kişiye, meydan okunmaya alışkın olmayan kibirli pisliğe özür dilemişti.

Peki. İkisi de, benim param ya da itibarım olmayabilir, ama geri adım atmayacağımı öğrenmek üzereydiler.

Rhett için değil. Bu kasabada paramparça olan itibarım için değil. Ve kesinlikle çocuklarımın istikrarı söz konusu olduğunda değil.

ON ÜÇ RHETT

DAVID, Piper ve çocuklarını merdivenlerden aşağı takip ettim, meraklı kasaba halkının tanıdık yüzlerine gülümsedim. "Ne oluyor?" Beş çocuğu olan ve dedikoduyu seven bir PTA annesi olan Patricia MacLeary, kalabalık bir grubun içinden seslendi. Mavi çerçeveli gözlükleri göründü, keskin gözleri meraklı bir şekilde bizim küçük grubumuza bakıyordu.

"Akşam için biraz daha heyecan olsun diye," diye cevap verdim ve ona kazançlı bir gülümseme attım. Bu, bu tür etkinliklerde sık sık kullandığım tanıdık bir ifadedi. İçimde ise öfke kaynıyordu.

Ve tek öfkeli olan ben değildim.

Piper omzunun üzerinden bana baktı ve bana sert bir bakış attı. Elleri, sanki beni onlardan korumak istercesine oğullarının sırtlarına gitti. Çenesi sert bir çizgi halindeydi ve gözleri akuamarin rengindeydi. Çok kızgındı ve onun öfkesini görünce ben de ona aynı şekilde cevap vermek istedim. Elektrikli çiti tutuyordum ve bu, içimde var olduğunu bilmediğim bir öfke haznesinin kapağını açmıştı.

Benim bir eve ihtiyacım yoktu, ama onun ihtiyacı olduğunu biliyordum. Eğer görüldüğüm kadar iyi bir adam olsaydım, bu çatışmadan çekilip onun Lovers Lane'deki eve taşınmasına izin verirdim.

Ama ben iyi bir adam değildim.

Ben gençliğim boyunca sürekli dayak yiyen bir adamdım. Babamın kapıyı çarpma sesinden onun ruh halini anlamaya çalışan bir adamdım. Annemin korkuyla sinip, sonra öfkesini ve kızgınlığını bana yönelttiğini izleyen bir adamdım. Daha sonra, eski sevgilim Sarah ile, insanların umursamadığını öğrendim. Gerçekten umursamadıklarını. Benden istediğini aldı ve gitti, ve bunun benim hatam olduğunu bana iyice anlattı. Ben değersiz ve acınası bir adamdım ve başıma gelen her şeyi hak etmiştim.

Başka bir kadının, benim cömertliğimi hak ettiğini düşündüğü için beni ezmesine izin vermeyecektim.

Dersimi almıştım.

Piper'ın en ufak bir fırsatını bulsa itibarımı paramparça edeceğinden hiç şüphem yoktu. Ona bu fırsatı vermeyecektim. Bugünkü konumuma gelmek için çok çalışmıştım.

"Buradan geçin, millet," dedi David, Piper ve oğulları kapıdan geçtikten sonra bana sempatik bir gülümsemeyle. "Ofise inip bu konuyu halledeceğiz." Omzuma hafifçe vurdu ve ben de ona minnetle başımı salladım.

Maya Luis koridorda koşarak bize doğru geldi. O, kasabada avukatlık yapıyordu ve David'e başını sallama şekli, bizim sohbetimize katılacak olduğunu gösteriyordu.

İkisinin de vücudumun her santimetresine yavaşça yayılan öfkeyi ya da bakışlarımın sürekli Piper'ın dik duran omurgasına, boynunun arkasındaki kızarıklığa, oğullarının vücutlarını koruyucu bir şekilde saran kollarından aşağıya doğru uzanan omuzlarındaki gerginliğe kaymasını görmemelerini umuyordum.

Koridorun sonunda, küçük ve dağınık bir ofisi gösteren penceresi olan kahverengi kapıya ulaştığımızda, Piper birkaç adım daha ilerleyip yakındaki bir yığından birkaç sandalye çekti. Ben kapıdan geçip küçük ofisteki sandalyeye oturduğumda, o sandalyeleri kapının önüne yerleştirdi. Sırtımı duvara dayadım, böylece açık kapıdan onu izleyebilirdim.

"Ofisteki bu insanlarla konuşmaya gidiyorum, siz ikiniz burada kalın. Sandalyelerinize oturun, anladınız mı?" Sesi sert çıkmıştı ve omuzlarımın arasında bir kaşıntı hissettim.

Annemin bana böyle konuştuğunu hatırladım, tam da parmaklarımı tokatlamadan ya da aptal olduğumu ve hak ettiğimi söylediğinden hemen önce. Ama nedense, onun hakaretleri beni tamamen görmezden gelmesinden daha iyiydi ve bazen, acısını benden çıkaracağını bilsem de kendimi yaramazlık yaparken bulurdum.

Piper, kimse görmediğinde öfkesini oğullarına mı çıkarıyordu acaba? Onlara hakaret ediyor ve sevgisini esirgiliyor muydu? Onları küçük, korkmuş ve değersiz hissettiriyor muydu?

Çocuklar itaatkar bir şekilde sandalyelere tırmandılar ve uzun boylu olanı, "Telefonunda oyun oynayabilir miyiz?" diye sordu.

Piper bir saniye tereddüt etti, sonra çantasından telefonunu çıkardı ve onlara uzattı. Çocukların yüzleri aydınlandı ve sanırım normalde yasak olan bir şeyi yapma izni almışlardı. Piper her çocuğun başına yumuşak bir öpücük kondururken yüzündeki öfke eridi.

"Uzun sürmez," diye söz verdi ve doğruldu.

Onun hareketlerinin hassasiyeti beni rahatsız etti. Oğullarına benim gördüğüm muameleyi yaptığını hayal etmekte zorlanıyordum ama bu neden beni rahatsız ediyordu? Onu anlayamıyordum ve bu beni savunmasız hissettiriyordu. Yeni bir şehirde yeniden başlamak için gereken gücü ve cesarete sahip, inatçı ve zeki bir kadın mıydı? Annem gibi öfkesini çocuklarından çıkaran çok katı bir anne miydi? Yoksa görüldüğü gibi şefkatli ve sevgi dolu bir kadın mıydı?

Gözleri benimkilere dikildi ve gerginlik bir kez daha yüzüne hakim oldu.

"Anne?" diye sordu küçük olan. O

da döndü. "Evet?"

"Gerçekten evi kazandık mı?" Gözleri umutla parlıyordu ve kardeşi ona dirsek attığında bunu görmezden geldi. Piper'ın telefonu kucağında unutulmuş duruyordu.

O benim önümde yan durdu, başı çocuklarına doğru dönük. Yutkunduğunda boğazı sıkıştı; yumruğunu sıkıp gevşettiğini görebiliyordum. "Öğreneceğim."

"Ama yaşayacak bir yer bulmamız lazım, değil mi? Bayan White bizi evden atıyor."

"Bizi kovmuyor," dedi Piper. "Kira sözleşmemiz sona eriyor. Endişelenmene gerek yok Alec. Her şey yoluna girecek."

Koyu saçlı çocuk ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bakışları annesinden bana kaydı, gözleri kısıldı ve sertleşti.

İçimde bir tür suçluluk duygusu filizlenmeye başladı.

Gerçekten iki küçük oğlu olan bekar bir annenin istikrarlı bir yer bulmasını engelleyecek miydim?

Sonra Piper döndü, tekrar gözlerime baktı ve alaycı bir şekilde sırtıttı. Ofise girdi ve kapıyı kapattı. Çenesini sıkarak, tek boş sandalyenin arkasına elini koydu, onu benden olabildiğince uzağa çekti ve sırtını bir çubuk gibi dik tutarak sandalyenin ucuna oturdu. Çenesini kaldırdı ve soğuk, sert gözlerle bakışlarımı karşıladı.

Onun bakışlarındaki meydan okuma, savunmasız küçük çocukları ve daha iyi bir insan olma arzusunu tamamen unutturdu bana.

Karşımda, beni ezebileceğini düşünen bir kadın vardı. Sadece yapabileceğini bildiği için, görünüşünü ve tavırlarını kullanarak erkekleri başından savıyordu. Sarah gibi. Kendisine ait olmasa bile, alabileceği her şeyi almaya hazırdı. Beni aptal yerine koyup kendimi kötü hissettirirdi, çünkü manipölasyon yapmayı biliyordu. Hepsi öyle yapıyordu.

Ama çekilişte okunan benim adımdı. Bilet koçanında yazan benim adımdı. Lovers Lane'de sahiplenilmeyi bekleyen benim evimdi. Kimse beni ezmesine izin vermeyecektim, ne kadar acıklı bir hikaye anlatmaya hazır olursa olsun. Duygusal manipölasyondan ve dengesiz kadınlardan bıkmıştım. Kendimi tekrar o yola sürüklemeyecektim.

Piper'dan uzaklaşıp, eski laminat ahşap görünümlü masanın arkasına oturan David'e baktım. Masanın kenarları yıpranmıştı ve üzerinde evraklarla ve çeşitli eşyalarla dolu plastik kutular vardı. Elleri bir evrak yığınının üzerinde kavuşturulmuş, dudaklarında düz, sıkı bir gülümseme vardı.

"Pekala millet, hadi bunu çözelim."

ON DÖRT PIPER

"KÜÇÜK BİR KARIŞIKLIK OLDU," yürüyüş sırasında kendini David olarak tanıtan sunucu, samimiyetsiz bir neşeyle söyledi. Gözlerime bakarken zoraki bir gülümseme takındı. "Bunun nedenini bulacağız. Maya?"

Maya kısa bir süre başını salladı. Koyu kahverengi saçları basit bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve Rhett'in giydiğine benzer mavi kot pantolon ve gönüllü tişörtü giymişti. Normal kıyafet giyen tek kişi bendim. Dışarıda kalan tek kişi.

"Maya Luis," diye kendini tanıttı ve önce bana, sonra Rhett'e elini uzattı. El sıkıştıklarında yüzü yumuşadı ve gülümsedi; belli ki birbirlerini tanıyorlardı.

Sessiz kalıp yolumdan çekilmem gerekirken, dalga yaratmakta ısrar eden izinsiz giren bendim. Eskiden öyle yapardım, ama o Piper çoktan gitmişti. Boşanma anlaşmasını müzakere etmek, çocuklarının velayetini almak için mücadele etmek ve on yıllık bir aradan sonra iş aramaya başlamak arasında yıpranmış ve bitkin düşmüştü.

Bu deneyimler beni değiştirmişti.

Artık istediğim şey için mücadele ediyordum. Yerimi aldım. Zengin adamların beni itip kakmasına izin vermedim, ellerini kirletmemek için tüm küçük uşaklarını kullanarak bunu yapmaya çalıştıklarında bile.

"Ben Lovers Peak Charity Home Raffle'ın hukuk danışmanıyım," diye açıkladı, koyu kahverengi gözleri benimkilere bakarak. "Biletlerde tutarsızlıklar var gibi görünüyor."

David boğazını temizledi ve çantamda sakladığım bileti, kahve dükkanındaki Violet'in bileti yırttıktan sonra doldurmamızı istediği bilet koçanıyla birlikte çıkardı.

"Bayan Darling," diye devam etti Maya, "size Bay Baldwin'in kuponuna karşılık gelen bilet verilmiş gibi görünüyor. Ne yazık ki, bu, ödül talebinizin geçerli olmadığı anlamına geliyor, çünkü kuponları çekiyoruz ve *onun* bilgileri..."

"Bir dakika," diye sözünü kestim, bu durumdan hoşlanmadığım için. "Bay Baldwin'in bilgilerinin yanlışlıkla *benim* biletimin koçanına yazıldığını mı demek istiyorsunuz?"

Maya gözlerini kırptı. David koltuğunda kıpırdadı, kalın parmaklarıyla beyaz bıyığını düzeltti. Rhett beni yakıcı gözlerle izliyordu. Ben de sırayla her birinin bakışlarına karşılık verdim, geri adım atmadım.

Beni korkutabileceklerini mi sandılar?

Eski kocası ve pahalı avukatı onun adını karalamaya çalışırken mahkemede durup çocukları için savaşılan kadın mı? Yetişkin hayatının çoğunda değersizleştirilen, görmezden gelinen ve kendini küçük hissettirilen kadın mı? İki küçük oğluna bakarken yeniden başlamak zorunda kalan kadın mı?

Kiminle uğraştıklarını bilmiyorlardı. Boyun eğip, üzerime basmalarına izin vermeyecektim. Kocamı, ailesini, patronlarını ve onsuz başaramayacağımı düşünen tüm insanları memnun etmeye çalışırken dersimi almıştım.

Bu iş bittiğinde beni sevecekler miydi?

Hayır.

Umurumda mı olurdu?

Şey, biraz. Ama istikrar kazanma fırsatını geri çevirecek kadar değil. Beni kasabadan kovabilirler. Tutumumu beğenmezlerse beni buradaki topluluktan dışlayabilirler, ama en azından bir evim olur. Satabilirim. İçinde yaşayabilirim. Kiralayabilirim.

Seçeneklerim olurdu.

Eski kocasından ayrılmak için yeterli birikim yapabilmek için yıllarca burada burada para biriktirmek zorunda kalan bir kadın için seçenekler altın değerindeydi.

Bu evi savaşmadan bırakmayacaktım. Ve Rhett Baldwin, ne kadar kirli savaşmaya hazır olduğumu öğrenmek üzereydi.

Ayağa kalktım, sandalyemle masayı ayıran iki adımı attım, ahşap yüzeye uzandım ve biletimi çevirdim.

parmağımı küçük yazıları işaret ederek. "Kurallara göre, ödülünüzü almak için kazanan bileti ibraz etmeniz gerekiyor. Bay Baldwin," diye sordum, ona dönüp sert bir bakış attım. "Bileti ibraz edebilir misiniz?"

Umursamaz bir şekilde elini salladı. Kendi alanındaki bir kral, gücünden emin. Alaycı bir şekilde yavaşça konuştu, kaşlarını da alaycı bir şekilde kaldırdı. "Bunun cevabını biliyorsun, Darling."

"Teşekkür ederim." Ona, öfkemi yansıtan keskin bir gülümsemeyle karşılık verdim. Avukata dönerek, tırnağımla bilete hafifçe vurdum. "Kendi kurallarınıza göre, belgenin önemli kısmı biletin kendisidir." Adımın yazılı olduğu kağıt parçasını aldım. "Ödülü almak için ibraz edilmesi gereken belge budur. Bilet koçanı değil."

Maya kaşlarını çatı. "Şey..."

"Ben işlemleri başlatmışken o bileti Violet'in elinden aldığını hatırlıyorum," diye araya girdi Rhett. "Ve en az bir düzine tanık var."

"Ve kimse büyük Rhett Baldwin'in sözüne karşı çıkmaya cesaret edemez, değil mi?" diye karşılık verdim.

"Bu senin sözüne karşı benim sözüm değil, sevgilim, olan biten bu."

"Yine de kazanan bilette benim adım yazıyor."

"Benimki de fişin üzerinde."

Öfke, kızgın arılar sürüsü gibi içimi kaplarken ona dişlerimi gösterdim. Gözleri parladı, öfkeyle doldu. İyi. Onun öfkelenmesini istiyordum. Bu insanlara *gerçek* yüzünü göstermesini istiyordum. Kasabayı kurtarmaya gelen iyiliksever kahramanı değil. Yaralı bir kediye bile kurtarmaya gönlü yetmeyen öfkeli, acımasız, küçük adamı.

Benim savaştığım Rhett Baldwin buydu. Diz ameliyatının parasını ödeyen ve her hafta mango chutney satın alan adam değil.

Masadan uzaklaştım ve sandalyeme oturdum. "Peki.

Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Üçü birbirlerine baktı, sonra bana. David boğazını temizledi.

"Maya?"

Dudaklarını büzdü, kaşları çatıldı. "Bu çok sıra dışı bir durum."

Rhett sandalyesine yaslandı, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamayan, dinlenen bir kral gibi. Gözlerini bana çevirdi ve kaşlarını kaldırdı

kaşlarını kaldırdı.

Ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, sesi biraz eğleniyor gibiydi. Yüzündeki öfke azalmıştı, ama ben onun orada olduğunu, yüzeyin altında gizlendiğini biliyordum. İnsanların onun iyi adam rolüne kanmasına inanamıyordum. O tam bir yalancıydı.

Kendi haklı öfkeme dayanarak gözlerimi ona dikip baktım. "Haklı olduğumu bildiğim için geri adım atmayacağım," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Bu çok tanıdık geliyor," dedi ve aynı alaycı tonu dilinde dans etti ve gözlerini neşeyle aydınlattı. Bana gülüyordu.

İnsanların önüme geçmesine ya da ödülleri benden çalmasına izin vermediğim için gülüyordu. Onun huzurunda küçük ya da zayıf olmayı reddeden, üzgün, zayıf bir kadın olduğum için gülüyordu.

Ondan nefret ediyordum. Beni küçük düşürmeye çalıştığı, gücünü kullanarak beni tekrar geri adım atmaya zorladığı için ondan çok nefret ediyordum. "Bu sefer mavi yaban mersini kekinden daha önemli şeyler söz konusu,"

diye mırıldandım. Çenem o kadar sıkıydı ki, şakaklarımda baş ağrısının başladığını hissedebiliyordum.

"Öyle görünüyor."

"Senin gibi zengin bir milyarderin neden iki genç çocuk ve annelerinin evini çalmak zorunda olduğunu bilmek istiyorum," dedim. "Bu ilginç bir haber olmaz mı?"

Gözlerinde yeniden bir ışıltı belirdi. Çenesini sıktı ve gergin bir şekilde yutkunduğunu gördüm. "Herkes karşı çok nazik davranıyormuş gibi yapman beni şaşırtıyor, sevgilim."

"Bunu *bana* söylemen komik."

"Arkadaşlar, durum biraz çirkinleşiyor," diye araya girdi David, garip bir kahkaha atarak odadaki gerginliği yatıştırmaya çalıştı. "Biraz nefes alalım, olur mu?"

"Ben gayet iyi nefes alıyorum," diye cevap verdim, gözlerim patronumun üzerindeydi.

"Ciğerlerim burada tam olarak çalışıyor," diye cevapladı Rhett, gözlerini benimkilere dikerek.

O anda, bu kasabada kalmayacağımı anladım. Beni yanında çalıştırmaya devam etmesi imkansızdı. Yeni bir başlangıç yapmamı sağlayacak işi zaten kaybetmişim ve yeni evim olması gereken kasabada itibarımı yerle bir etmek üzereydim.

Önemli değildi.

Evi alıp satacak ve yeni bir yerde baştan başlayacaktım. Hayatım zaten bir kez kül olmuştu, onu yeniden inşa etmek beni rahatsız etmiyordu. Doğru olduğunu bildiğim şey için mücadele etmek buna değdi.

Kazanmıştım. O bilet üzerinde benim adım yazıyordu. O ev *benimdi*.

Bu kasabada emlak sektörü patlama yaşıyordu ve kayak sezonu boyunca gelen turist akını sayesinde, iyi bir satış fiyatı elde etmek için yazın gelmesini beklememe bile gerek kalmayacaktı. Georgia'nın yanına taşınmak için Heart's Cove'a taşınabilir, bir iş bulabilir, çocukların üniversite fonuna biraz para yatırabilir ve sonunda biraz istikrar kazanabilirdim. Hatta, ne kadar para alabileceğime bağlı olarak, kendi işimi kurmam için bile yeterli olabilir. Georgia bunu yeni başarmıştı; bana yardım edebilirdi. Hayat ve özgürlük artık ulaşılabilir bir mesafedeydi.

Tek yapmam gereken doğru olan şey için mücadele etmektir. Benim ve çocuklarımın hayatı buna bağlıydı.

Kibirli bir pislik beni durduramazdı. Bir daha asla.

Kaslarım gerildi ve tüm vücudum bir yay gibi gerginleşti. Kulaklarımda kan dolaşmaya başladı ve bacaklarım titremeye başladı. Adrenalin kan dolaşımına karıştığında, bu mesafeyi aşp Rhett'in yüzündeki siyah gözlerini pençelemek ne kadar iyi hissettirir diye düşünmeye başladım.

Uzun, güçlü bacaklarının üzerinde duran elleri yumruk haline geldi. Gözlerini dikip bakarken, gözümün ucuyla bu hareketi gördüm, yanağındaki kasların seğirdiğini ve omuzlarında hafif bir gerginlik olduğunu fark ettim.

İkimiz de aynı anda harekete geçtik. Ona saldırmak yerine, masaya doğru atladım. Düz avucum, onun avucundan bir saniye önce benim adımın yazılı olduğu biletin üzerine kondu. Onun büyük avucunun benim avucumun üzerinde hissettiğim sıcaklık, onun nefesinin ve vücudundan yayılan sıcaklığın etkisi kadar şok ediciydi.

Benim için odadaki diğer iki kişi yoktu. Farkındalığım, önümdeki vücudunun ısısına odaklanmıştı. Elimin üstüne bastırıldığı avucunun baskısı. Gözlerinde yanan ateş.

"Kişisel alanımdan uzaklaş," diye emrettim alçak sesle.

"Bileti görelim, sevgilim." "Hayatta olmaz."

"Sahte bilet almadığını nereden bileceğim?"

"Sadece dürüst olmayan bir zihin böyle saçma bir senaryo uydurur."

Çenesi sertleşti. Solumda, Maya görünür hale gelirken David boğazını temizledi. Konuşan avukattı. "Bu tür bir düşmanlığa gerek yok," dedi sert bir ses tonuyla. "İkiniz de geri çekilin."

Gerginliğin hakim olduğu uzun bir an boyunca kimse kıpırdamadı.

Sonra Rhett alaycı bir şekilde güldü ve sandalyesine geri oturdu. Eli elimden ayrıldığı anda, cildim soğudu ve kolumda tüylerim diken diken oldu. Masasının diğer tarafındaki iki kişiye alaycı ve tamamen sahte bir gülümseme attı, onlara utangaç bir şekilde kaşlarını kaldırdı. O tam bir sahtekardı.

Biletimizi masanın üzerine kaydurdum ve onu bir can simidi gibi sıkıca tuttum. Kalbim göğsümde çarparak, ciğerlerime ait olan alanı dolduruyordu. Nefes alamıyordum.

Maya masanın etrafından dolaşarak aramıza girdi. "Bunu çözmek için zamana ihtiyacımız var. Çekilişin şart ve koşullarını incelemem gerekiyor." Bir ara durup ikimize de baktı. "İkinizin de kendi avukatlarınızla görüşmenizi tavsiye ederim."

Hukuki bir mücadele. Midem düğümlendi ve tüm hayallerim ve planlarım buharlaştı. Çünkü kazansam bile, Rhett Baldwin'in ceplerinin bu mücadeleyi uzatacak ve beni iflas ettirecek kadar derin olduğundan şüphem yoktu.

Rhett'in dudaklarının ucundaki küçük, zafer dolu kıvrımdan anlaşıldığı kadarıyla, o da aynı şeyi düşünüyordu.

Ama ikimiz de konuşmadan, kapının dışında bir çarpma sesi duyuldu, ardından da tüyler ürpertici bir çığlık. Oğullarıma bir şey olmuştu.

olmuştu.

ON BEŞ RHETT

Koridordan gelen gürültüyle birlikte Piper kadar hızlı hareket eden birini daha önce hiç görmemiştim. Dışarı çıkarken kapıyı menteşelerinden koparacak gibi çekip, çocuklarının isimlerini haykırıyordu. Onun hemen arkasındaydım ve omzunun üzerinden bakınca, koridorun sonunda iki küçük kahverengi saçlı çocuk gördüm. Biri yerde yatıyordu, yüzü bembeyazdı, diğeri ise devrilmiş sandalyelerin diğer tarafından gözleri fal taşı gibi açılmış bakıyordu. Yerdeki çocuğun birkaç metre önünde, Piper'ın telefonu kayarak durdu. Çocukların arkasında, daha fazla sandalye yığını dokunulmamış halde duruyordu.

Bir bakışta ne olduğunu anladım. Sıkılmışlar ve sandalyelere tırmanmaya çalışmışlar, sonuç felaket olmuş.

Yerdeki çocuk, annesini görür görmez ağlamaya başladı. Piper koşarak yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Nate," dedi, panik ve gerginlik sesini kısıklattırmıştı.

"Anne," diye cevapladı, sesi daha önce duyduğumdan çok daha genç geliyordu. "Kolum."

"Kıpırdama. Orada kal, bebeğim."

"Telefonunu düşürdüm," dedi, gözleri cihaza kayarken.

Gerginlik beni sardı. Bu, Piper'ın çılgına döneceği andı. Bunu binlerce kez görmüştüm. Annemin dikkatini çekmek için kaç kez yaramazlık yaptığımı, pervasız davrandığımı hatırlıyorum. Sonra bana bağırır, öfkesini bana yöneltir, bunun için beni cezalandırırdı. Bana hakaretler eder, beni ne kadar önemsemediğini söylerdi.

Bir keresinde, iç mekanda beyzbol topu atmaya karar verdiğimde annemin vazolarından birini kırmıştım. Bir parçanın üzerine basmış ve ayağımın altını o kadar kötü kesmişim ki, bir düzine dikiş atılması gerekmişti ve annem haftalarca bana bağırıp çağırmıştı. Yaralanmamdan çok vazo için kızgındı. Hâlâ topuğumda bunu kanıtlayan bir yara izi var.

Bu yüzden ne olacağını biliyordum. Piper oğullarına bağırdı ve bana yöneltilen tüm öfke onlara yönelirdi. Annelerinin ilgisine ihtiyaç duyan savunmasız küçük çocuklar.

Her zaman böyle olmaz mıydı?

Benim için hep böyle olmuştu. Babamın yumrukları değilse, annemin öfkesi olurdu. Güç sahibi oldukları tek kişiyi dövmeyi severlerdi.

Piper dönüp telefonuna baktı ve kanım dondu. Vücudumdaki her kas gerildi. Onlara doğru bir adım attım ve durdum.

Çünkü Piper bağırmadı. Ona beslediğim tüm öfkeyi kusmadı. Tek yaptığı, oğluna dönüp "Telefonu dert etme. Sadece kolun mu ağrıyor?" demektir.

"Ve bileğim," dedi.

"Kıpırdama," diye tekrarladı, sonra diğer çocuğa baktı. "Alec, yaralandın mı?"

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu, ama başını salladı. "Hayır."

"Düşeceklerini düşünmemiştik," dedi Nate, yüzü daha da solgunlaşarak.

Piper, Nate'in vücudunu hızlı ama nazikçe kontrol ederek başka yaralanma olup olmadığını kontrol etti. "Hastaneye gidiyoruz," dedi. "Alec, çantamı al." Omzundan çantasını indirdi ve neredeyse son anda, içindeki çekiliş biletini de içine attı. Savaşmaya hazır olduğu bir bilet, eski bir şeker kağıdı gibi çantasına atılmıştı. Telefonu çantaya attı ve küçük çocuğa verdi.

Sonra ayağa kalktı ve çömeldi, bir kolunu büyük oğlunun sırtına doladı. "Üç deyince, ağırlığını bana ve sağlam bacağına vermeni istiyorum, tamam mı? Koridorda zıplayarak gideceğiz, sonra sen ve kardeşin girişin hemen dışındaki bankta oturacaksınız, ben arabayı getireceğim. Anladın mı?"

Çocuk başını salladı.

Yardım istemiyordu. Panik ya da duygularına kapılmıyordu. Oğullarının

güvende hissedebilecekleri bir kayaydı. Onlar için her şeyi bırakıyordu, hatta bedava bir ev vaadini bile.

Bu, beklediğim her şeyden o kadar uzaktı ki, ne yaptığımı fark etmeden harekete geçtim. Nate'i kucağıma aldığımda, Piper öfkeli bir ses çıkardı. Çocuk, sağlam koluyla omuzlarıma sarıldı, yaralı kolunu göğsüne bastırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Piper'ın gözleri hiç görmediğim kadar parlıyordu. Anne ayının pençeleri çıkmıştı.

"Hepinizi hastaneye götürüyorum," dedim. Bu düşünce ağızımdan çıkıncaya kadar henüz tam olarak şekillenmemişti. Ama artık emindim.

"Oğlumu yere indir ve geri çekil."

"Piper," dedim, sesimi sakın tutarak, "şu anda karanlıkta, tanımadığın yollarda iki çocukla araba kullanamazsın. Titriyorsun."

"Titriyorum."

"Elini uzat."

Neredeyse hayranlık duyabileceğim bir inatla çenesini dışarı çıkaran Piper, avucunu uzattı. Parmaklarının şiddetli titremesini fark edince gözleri aşağı indi ve büyüdü. Diğer elini de uzattı ve iki eli de titrediğinde nefesini tuttu.

Sesimi yumuşattım. "Seni ben götürürüm. Bu yolları biliyorum ve GPS'ini takip ederek gideceğinden daha hızlı bir şekilde seni oraya ulaştırabilirim."

Reddetmek istediğini biliyordum. Kendisiyle verdiği içsel mücadele, vücudunun her gergin çizgisinde, gözlerinde yanan her çelişkili duyguda yazılıydı.

Sonra diğer oğlu gelip kolunu onun omzuna attı ve Piper omuzlarını düşürerek pes etti. "Tamam," dedi.

Fark etmediğim gerginlik içimde azaldı. Göğsüm rahatladı ve ona kısa bir baş selamı verdikten sonra topuklarımı döndürüp kapıya doğru yöneldim. Hâlâ toplum merkezi ofisinin kapısında duran David'in yanına geldiğimde, başımı sandalyelerin yığıldığı yere doğru çevirdim. "Bunları temizlemen için burada bırakabilir miyiz?"

"Gidin," dedi, kabul ederek.

"Teşekkürler," dedi Piper diğer adama sessizce ve dördümüz koridordan çıkışa doğru ilerledik. Yanımda Piper'ın gerginliğini hissedebiliyordum, ama o hızını korudu ve iki oğlunu da dokunabileceği mesafede tuttu. Benim geçebilmem için kapıyı açtı, Nate'e çarpmadığımdan emin oldu, sonra bana arabasına doğru eliyle işaret etti ve arka kapıyı açtı.

"Alec," dedi, "kemerini takabilir misin?"

"Evet," diye cevapladı ve arka koltuğa bağlanmış yükseltici koltuğun bulunduğu diğer tarafa geçti.

Yaralı çocuğu koltuğun yanındaki boş alana kaydardım, sonra Piper'ın onu emniyet kemeriyle bağlayabilmesi için kenara çekildim. Ona dikkatlice dokundu, sonra sonunda yanağını okşadı ve başına bir öpücük kondurdu, duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Ama ses tonunu duydum — çocukluğumda nadiren duyduğum o rahatlatıcı, şefkatli ses tonunu. Göğsüm sıkıştı ve Piper doğrulup Alec'ten geri aldığı çantasını karıştırırken, ifademi nötr tutmak için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Al," dedi, araba anahtarlarını bana uzatarak, birdenbire yorgun görünmeye başladı.

Parmaklarım anahtarları kavradı ve yolcu kapısının yanında olduğum için Piper için kapıyı açtım ve o içeri girdikten sonra kapattım. Sonra sürücü tarafına geçtim, arabaya bindim, koltuğu ayarladım ve arabayı çalıştırdım.

Çocuklar sessizdi ve Piper'ın gerginliği bana doğru yayılıyordu.

"Bu hafta her gece otoyolda yol çalışması var. Vadiden geçen yan yolları kullanacağım. Yirmi dakikada orada oluruz."

Çenesi aşağı indi, toplum merkezinin sokak lambalarının ışığı küpelerine ve kolyesine yansıyor. "Tamam." Ön koltukların arasına dönüp sessizce oturan oğullarına baktı. "Nate, tatlım, iyi misin?"

"Kolum ağrıyor."

"Biliyorum, bebeğim. Kontrol ettireceğiz ve doktorlar ne yapmamız gerektiğini söyleyecek."

"Tamam."

"Alec? Kemerini taktın mı?"

Ona göstermek için emniyet kemerini çekti.

Piper tekrar öne döndüğünde ve ben arabayı vitesine taktığımda diğer çocuk "Anne?" dedi.

Piper tekrar arkaya döndü. "Evet?"

"Özür dilerim."

"Benim hatamdı," diye araya girdi Alec. "Sandalyelere binmek benim fikrimdi."

"Şimdi hastaneye gidelim, kimin hatası olduğunu sonra konuşuruz, tamam mı?"

Arka aynadan, iki çocuğun da başını salladığını gördüm. Sonra park yerinden çıkıp hastaneye doğru yola koyuldum. Gergin ve sessiz geçen yirmi dakikanın ardından, bölgesel hastanenin önüne vardık ve Piper hemen harekete geçti. Oğullarını arabadan indirdi, Nate'i tekerlekli sandalyeye oturttu ve Alec'i yanında tuttu. O kapıdan içeri girerken, ben arabayı ziyaretçi park yerine park ettim ve hastanenin lobisinin parlak ışıklarına doğru yöneldim.

Piper sert plastik bir koltukta oturuyordu, iki oğlu da yanlarında, kolları ikisini de sarmış halde. Ona arabanın anahtarlarını uzattığımda bana sıkı bir gülümseme attı.

"Teşekkür ederim," dedi, sonra çantasını karıştırmaya başladı ve cüzdanını çıkardı. "Ben, şey... Çocukları burada bırakıp seni eve götüremem, ama taksiye binmen için sana para verebilirim."

"Piper," dedim, kaşlarımı çatarak elimi kaldırdım. "Senden para almayacağım. Beni hastaneye bıraktığın için bana bir şey borçlu değilsin. Tanrım."

Tereddüt ederken çenesini sıktı, başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdığı yirmi dolarlık banknot aramızda sallanıyordu. Kadın arabaya binmeyi bile kabul etmedi. İlkeleri bu kadar katı mıydı? Basit iyiliklere inanmıyor muydu? Aniden öfkelenen ben, lobiye geçip kahve makinesinin düğmelerine bastım. Her iki elimde küçük kağıt bardaklarla Piper'ın oturduğu yere geri döndüm ve birini ona uzattım.

Tereddüt edince, "Al şunu," dedim. "İçinde zehir yok. Sadece kötü kahve. İhtiyacın olacak, bu işler hep çok uzun sürer."

"Teşekkür ederim," dedi, parmaklarını bardağın etrafına kapatarak. Bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve sonra bir yudum daha aldı. Gözleri, hastanenin derinliklerine açılan büyük otomatik salıncak kapılara kaydı, belli ki adını çağıracak birinin çıkmasını umuyordu.

Ama Alec'in diğer tarafına oturduğumda, bakışları bana kaydı. "Ne yapıyorsun?"

"Burada oturup kahve içiyorum," dedim, kağıt bardağımı kaldırarak.

"Artık eve gidebilirsin, Rhett."

"Biliyorum, ama o zaman seni kim eve götürecekt?"

"Kendim sürebilirim."

"Şok geçirdin. Buradaki işin bittiğinde gece yarısı olacak ve iki yorgun çocuğun olacak. Yolda kendini öldürmene izin veremem. Bu benim vicdanım için bile fazla."

"Vicdanın ne zaman harekete geçeceğini seçiyor gibi görünüyor."

"Bu sözler Küçük Bayan İlkeler'den mi geliyor?"

Çocukların yüzleri, sanki tenis maçı izliyorlarmış gibi ikimizin arasında gidip geliyordu.

Piper sert bir ifadeyle ayağa kalktı. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Bay Baldwin," dedi ve benim onu takip edip etmediğimi beklemeden lobiye geçip gitti.

Onu takip ettim. Sanki karnıma büyük bir metal kanca saplamış ve beni çekmekten büyük zevk alıyormuş gibi hissederken, nasıl takip etmem?

Ama kahve ve atıştırmalık makinesine sırtını dönüp döndüğünde, yüzünde hiç sevinç yoktu. "Ne oyun oynuyorsun?" diye sordu. "Burada ne yapmaya çalışıyorsun? Benimle hastane bekleme odasında oturduğun için evi unutmamı mı istiyorsun?"

"İki küçük oğlu olan bir anneyi burada tek başına bırakmayacağımı düşünmek o kadar zor mu?"

"Bu seni şok edebilir, ama senin yardımın olmadan da kendime ve çocuklarıma bakabilirim."

"Buna hiç şüphe yok." "O zaman git."

"Hayır."

Nefes aldı. "Eğer o ev üzerindeki hakkımdan vazgeçeceğimi sanıyorsan..."

"Bunun evle hiçbir ilgisi yok, Piper! Buna inanmak o kadar mı zor?"

"Evet!" Dudaklarını sıkıca kapattı ve yanımdan bakındı. Onun bakışını takip etmek için döndüm ve iki küçük kahverengi saçlı başın, sandalyelerinin sert plastik arkalıklarından bize baktığını gördüm.

Piper'a döndüğümde, biraz sakinleşmişti. Ama o konuşup tekrar gitmemi söylemeden önce, ben ağzımı açıp önce konuştum. "Ya ikimiz de evi alırsak?"

Ağzını kapattı. Yumuşak pembe dudakları bir çizgiye dönüştü, kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?"

"İkimiz de buna hak sahibiyiz. Bu konuda birlikte çalışalım."

Bana deliymişim gibi baktı. Ve doğrusu, ne dediğimi ben de bilmiyordum. Sözler ağzımdan çıkıp duruyordu ve nereye varacaklarını bilmiyordum. Ama fikir şekillendikçe mantıklı gelmeye başladı.

Tek başına çocuk yetiştiren bir annenin elinden evini kapmakla ilgili olumsuz haberlerin çıkmasını istemediğimi söylediğinde haklıydı. Bu kasabada imajımı oluşturmak için çok çalışmışım ve eski hikayelerin yeniden su yüzüne çıkmasının çok da zor olmayacağını biliyordum. Ya insanlar benim gerçekte nasıl bir adam olduğumu görürlerse? Kolayca güvenmeyen, kindar, öfkeli, acımasız bir adam olduğumu?

Bir şekilde, itibarım için en iyisinin çekilip evi ona bırakmak olduğunu biliyordum. Ona ihtiyacım yoktu. Yeterince param vardı.

Ancak itibarımı ne kadar önemsesem de bunu yapamadım. Öylece pes edip ona istediğini vermektense, çünkü bu benim eski sevgilime karşı davranışlarıma çok benziyordu. O bir şey isterdi, ben de onun için her şeyi yapardım. Onu geçindirmek için kendimi neredeyse öldürecek kadar çalışırdım, tüm isteklerini, öfkesini, hiddetini, kaprislerini kabul ederdim, ama sonunda hepsi yüzüme geri dönüyordu.

Piper'ın bu gece beni şaşırttığını kabul edebilirdim. Oğullarına saygı duyduğum bir şekilde bakmıştı. İntikamcı olmak istemiyordum. Onunla kavga etmek istemiyordum. Parlak bir şekilde cilaladığım itibarımı lekelemek istemiyordum.

Ama çekici bir kadın bana göz kırptığı ve benden ayın parçasını istediği anda eski alışkanlıklarıma geri dönmek istemiyordum.

Ve başka bir şey daha vardı. Piper'la bunu paylaşmak istememe neden olan bir şey, böylece onunla vakit geçirmek için başka bir bahanem olacaktı.

Öyleyse, uzlaşma. Evi bölüşeceğiz. İkimiz de kazanacağız.

Ya da belki ikimiz de kaybedeceğiz.

"Birlikte çalışmak ister misin?" diye sordu Piper. Yüzünde ve ses tonunda şüphe belliydi.

"Bence bu en temiz çözüm." Ellerimi açtım. "Avukat ücreti yok. Karışıklık yok. Sadece ortadan ikiye bölünmüş temiz bir paylaşım. Evi devraldığımızda değer biçtirebiliriz ve sana benim payımı satın alma şansı veririm. Ya da ben senin payını satın alırım ve sen de temiz bir miktar parayla çekip gidersin."

Alt dudağını ısırdı, gözleri oğullarını kontrol etmek için geriye kaydı. "Bilmiyorum," dedi.

"Bak. Seninle kavga etmek istemiyorum. Şimdiye kadar kulübede yaptığın işi beğeniyorum ve takıma ne kadar iyi uyum sağladığını görüyorum."

Piper gözlerini kaldırıp benimkilere baktı ve bir anlığına, övgülerimin etkisini onun masmavi irislerinde gördüm. Belki de o da benim gibi, çaresizce istediği övgüyü duymaya alışkın değildi. Sonra bakışlarını kaçırdı ve ben o ifadeyi gerçekten gördüğümü sorguladım. "Tamam," dedi.

"Evden daha önemli şeyler söz konusu. Yasal bir mücadeleye girersek, seni takımda tutamam. Çıkar çatışması olur. Bu yüzden seni kovmak zorunda kalırım. Sen işsiz kalırsın, ben de bu yılki kayak sezonu bitmeden kulübeyi açma umudumu yitiririm."

"Senin bana ihtiyacın var, benim de sana ihtiyacım var. Yine."

"Bana göre, felaketi önlemenin tek yolu bu. Birlikte çalışmalıyız."

"Yani bugün olan onca şeyden sonra bile beni kovmayacak mısın?"

"Beni zorlamazsan, kovmayacağım."

Dudaklarından çıkan kahkaha tamamen acı doluydu. "İmparatorluğunu nasıl kurduğunu anlamaya başlıyorum. Acımasısın."

"Sadece pragmatik."

"Bana düşünmem için bir gün ver. Ve Rhett?" "Evet?"

"Eve git."

ON ALTI PIPER

RHETT ÖYLE BİR ŞEY YAPMADI. Evden, işimden ya da kaçınmamızı önerdiği hukuki mücadeleden bahsetmedi, ama bekleme odasındaki sandalyeye oturdu ve biz beklerken çocukları eğlendirdi. Sonra, doktorlar bizi içeri alıp Nate'i muayene ederken, o da orada kalıp en küçük çocuğuma baktı. Röntgen sonuçlarını bekledik, sonra doktorun gelip Nate'in bileğinin kırık, ayak bileğinin ise hafif burkulduğunu söylemesini bekledik, sonra da alçıya alınmasını bekledik.

O da bizimle birlikte oturdu ve ben minnettar olmaktan başka seçeneğim yoktu. Hastaneden ayrıldığımızda gözlerim kapanıyordu ve yorgunluktan ayakta durmakta zorlanıyordum. Araba hareket etmeye başlar başlamaz iki çocuk da uykuya daldı.

Rhett'in arabasını almak için toplum merkezine gitmesini ve oradan arabayı alıp birkaç dakikalık yolu eve sürmemi ısrarla istedim, ama o benim önerimi dikkate bile almadı. Arabamı küçük kiralık evimin önüne park edene kadar motoru kapatmadı ve anahtarları bana vermedi.

Anahtarları alırken, onun koyu renkli gözlerine baktım. Arabada gölgeli iç kısımda oturduk, oğullarım arkamızda hala uyuyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda.

"Sanki boğazına takılmış gibi geldi." "Çok sinir bozucusun."

Onun gülümsemesi, karanlık arabada beyaz bir çizgi gibi parladı ve damarlarımdan yıldırım gibi bir heyecan geçti. Sonra arabadan indi, çocukları içeri sokmama yardım etti ve ben kapıyı kapatıp kilitleyene kadar yanımdan ayrılmadı. Ön kapının yanındaki uzun, dar pencereden onun uzaklaşmasını izledim, koyu saçları tereyağı rengi sokak lambalarının altında altın gibi parlıyordu, sonra yorgun ve isteksizce minnettar bir şekilde yatağıma girdim.

Bunu iyilik olsun diye mi yaptı, yoksa evin yarısını bana devretmem için beni manipüle etmeye mi çalışıyordu, bilmiyordum. Her halükarda, o hastanede tek başıma oturmak zorunda kalmadığım için mutluydum.

Ertesi sabah, yorgun iki oğlan için büyük bir pazar kahvaltısı hazırlayıp su gibi kahve içtiğimde, bunun önemli olmadığını fark ettim. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bana iyi bir teklif sunuyordu. En azından şimdilik işimi koruyacak ve evin yarısını alacaktım. Tek diğer seçeneğim onunla kavga etmek ve bu süreçte işimi kaybetmekti.

Tek mantıklı olan şey, onun teklifini kabul etmektir.

Evi kazanmıştım... ama şimdi ofiste ve ofis dışında Rhett ile çalışmak zorunda kalacaktım.

Bir flaş patladı ve yarınki gazetede basılacak fotoğrafta gözlerimin kapalı ve yüzümde aptalca, zoraki bir gülümseme olacağına dair net bir izlenim edindim. Rhett ve ben, evin ön kapısının anahtarının iki ucunu tuttuk. Kasabanın en yeni mutlu son hikayesinin iki yarısıydık.

Yasal bir savaştan kaçınmış ve topluluk ruhu içinde birlikte çalışmaya karar vermiştik. Bu harika değil miydi? Rhett Baldwin çok iyi bir adamdı. Evinin yarısını şehir dışından gelen bekar bir anneye vermek. Çok büyük bir kalbi vardı, değil mi?

Gülümsememi sürdürmek için çenemi zorladığımdan yanaklarım ağrıyordu, ama sonunda eve girmemiz için yeşil ışık yakıldığında göğsümdeki heyecanı engelleyemedim. Nate ve Alec bacaklarımın etrafında dolanıyorlardı, Alec heyecanla zıplıyor, Nate ise tek koltuk değneğiyle topallıyordu. Salı sabahı, sonbaharın güzel ve berrak bir günüydü. Hava serindi ve yeni başlangıçlar gibi kokuyordu. Kar, dağlarda giderek daha alçakta birikmeye başlamıştı, ama vadi hala açıktı. Çimenler ve ağaçlar donmuş, düşen yapraklar yakındaki çalıların etrafında birikmişti.

Çocukları okuldan alıp evi ilk kez görmeye gelmiştim. Ben evrakları imzalarken sıkılmışlardı, ama şimdi heyecanları yeniden alevlenmişti.

"Çok büyük!" Alec, küçük izleyici grubumuzda bir kahkaha dalgası yaratacak kadar yüksek sesle fısıldadı. Orada yerel bir muhabir, bir fotoğrafçı, David, Maya ve çekilişin genç sosyal medya yöneticisi vardı. Rhett'i, çocukları ve beni yüzlerinde şefkatli gülümsemelerle izliyorlardı.

Bir yanımda daha fazla mücadele etmeyi diledi. Ev üzerindeki hakkım Rhett'inkinden daha güçlüydü ve ona daha çok ihtiyacım vardı. Ama boşanma ve velayet duruşmaları sırasında mahkeme savaşlarından bıkmıştım ve bütün evi kazanmam gerekse bile, yarısını kazandığım için şikayet edemezdim.

Bu, işimi koruyabileceğim ve evi satarsak, evi elimde tutamasam bile yine de ödeme alabileceğim anlamına geliyordu.

"Başlayalım mı?" diye sordu Rhett. İkimiz de hala anahtarı tutuyorduk ve ben hafifçe çekince o direndi. O da geri çekti ve ben dişlerimi sıkarak anahtarı tutmaya devam ettim. Sonra dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve anahtarı bıraktı. Benimle oynuyordu. Öfke ve tiksinti, uyuyan bir kaplanın bir gözünü açması gibi midemde kıpırdanmaya başladı. Parmaklarımla anahtarı kavradım, avucumda keskin metal kenarlarını hissettim ve ona öfkeyle baktım. Flaş tekrar patladığında gülümsemesi daha da genişledi.

"Bunu biraz fazla seviyorsun," diye mırıldandım.

"Anne, gidelim!" diye bağırdı Nate. Alec'in yanındaki veranda merdivenlerine çoktan tırmanmıştı ve ikisi de verandanın çatısını destekleyen kare ahşap sütuna asılmışlardı. Arkalarında, yeni boyanmış siyah bir kapı bizi çağırıyordu.

Evin dışına son bir kez baktım ve içimdeki heyecanı bastıramadım. Çok sevimliydi. Eğimli bir çatı, devasa bir ön pencerenin üzerinde uzanıyordu. Ev, zengin ahşapla kaplıydı ve her sütunun alt yarısı taşla kaplıydı. İki katlı bir evdi ve devasa bir baca, içinde muhteşem bir şömine olduğunu vaat ediyordu. Yarı çıplak ağaçlar manzarayı çerçevesiyordu, evin arkasından yaprak dökmeyen ağaçlar başlarını uzatıyordu ve uzakta dağlar yükseliyordu. Berrak mavi gökyüzü ve bize doğru eğimli

güneş ışığı altında ev rüya gibi görünüyordu. Bir yuva gibi görünüyordu.

Kalbim kıpır kıpır oldu. Oğullarımı böyle bir yerde büyütmek nasıl bir duygu olurdu acaba? Bu caddedeki evlerin arasında, oynamak, keşfetmek ve yaratmak için yeterli alan vardı. Tepeden aşağıya baktığımda, kasaba yüksek dağların arasındaki vadide ayaklarımın dibinde uzanıyordu. Nefes kesici bir manzaraydı.

Ama bu evin sadece yarısı benimdi ve patronumun, yani bu güzel evin artık ortak sahibinin, bana adil bir anlaşma vaat ederken beni dolandırmaması için dikkatli bir pazarlık yapmam gerekecekti. Zorlu pazarlıklarda Goliath'a karşı çıkmak zorunda kaldığım ilk sefer olmayacaktı. En azından bu sefer onunla evli değildim.

"Anne!" Alec, verandaya atlayarak bağırdı. Tahtalar gıcırdayarak protesto etti ve ben merdivenleri hızla çıktım.

"Tamam, tamam, geliyoruz!"

"Kapının önünde hepinizin bir fotoğrafını daha çekelim," dedi sosyal medya yöneticisi, yirmili yaşlarındaki genç bir kadın.

Dörtümüz, büyük mutlu bir aile gibi sıralandık. Yüz kaslarımdaki ağrıyı görmezden gelerek gülümsememi geri taktım, sonra derin bir nefes alıp kapıya döndüm. Rhett omzumun üzerinden bakarken, izleyicilerin gözleri sırtımda yanıyordu. Anahtarı kilide götürürken ellerim sabitti.

Biraz sürtündü, bu yüzden anahtarı sallayıp tekrar denemek zorunda kaldım. Sonra, biraz daha güç uygulayarak kilidi açtım. Kolu çevirip kapıyı açtım.

Büyük bir fuaye açıldı ve bizi taze boya kokusu ve başka bir koku ile karşıladı — tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, biraz daha küflü bir koku. Rhett düğmeye bastıktan sonra, yüksekte bulunan bir avize yanarak büyük, koyu renkli ahşap merdivenleri ve kalın tavan kirişlerini aydınlattı.

Kalbim güçlü bir şekilde çarptı ve ben bu yere aşık oldum. Sağda, söz verilen şömine biraz yıpranmış görünüyordu ama yine de devasa ve rahat görünüyordu. Duvarlar açıkça yeni boyanmıştı ve keşfe başladığımızda adımlarımız yankılandı. Seyircilerimiz bizi takip ederken kamera deklanşörü tıklayıp durdu.

Nate bir ılık attı ve Alec koşmaya başladı. Onları geri aırmaya çalıştım ama çabucak vazgeçip güldüm. Burada yaşamayacağımızı zaten açıklamış olsam da, keşfetmeyi hak ediyorlardı. Geçen yıl benim için olduğu kadar onlar için de zor geçmişti; biraz mutluluk ve umut onlara iyi gelirdi.

Mutfağa girdiğimde gülümsemem genişledi. Büyük, derin bir lavabo, devasa arka bahçeye bakan pencerenin altında duruyordu. Dolaplar, turuncu tonları ve fırçalanmış pirinç kulplarıyla 90'ların şıklığını yansıtıyordu, ancak modası geçmişten çok nostaljik bir hava veriyordu. Duvarların st kısımları, limonlar ve yeşil yapraklarla dolu ev sıcaklığında bir duvar kağıdı bordryle süslenmişti. Buzdolabı çalışmaya başlayınca bir gürültü duyuldu, o kadar yüksek sesliydi ki, Rhett'in yüzündeki ifadeyi görmek için başımı çevirdim.

Orayı pek sevmiş gibi görünmüyordu. Aslında, ekşi bir şey yutmuş gibi görünüyordu ve iyiymiş gibi davranmaya çalışıyordu. Mutfak musluğunun kolunu kaldırmasını izledim ve su fışkırıp sıradıktan sonra damlamaya başlayınca kaşlarını daha da çatmıştı.

Yani su basıncı pek iyi değildi. Bu sorun çözülebilirdi, değil mi?

Koca bedenini eğip lavabonun altındaki dolabı açtı.

Hafifçe küfrederek, altına uzanıp bir şeyle uğraşmaya başladı.

"Sorun ne?"

"Lavabo akıyor."

"Oh." Yaklaştım, omzunun üzerinden bakmaya çalıştım ama pek bir şey göremedim. Belki de küflü koku oradan geliyordu. "Bir tesisatçının halledemeyeceği bir şey değil," diye neşeyle cevap verdim.

"Hmm," diye cevapladı.

"şöminenin önünde son bir fotoğraf kelim," dedi sosyal medya yöneticisi. "Sonra sizi yeni evinizin keyfini çıkarmaya bırakalım!"

Çocukları geri çağırdım ve şöminenin önüne geçtik. Her iki çocuğun da omzuna birer elimi koydum.

"Biraz daha yaklaşın," dedi genç kadın, sanki hepimizi birbirimize doğru itmek istercesine ellerini hareket ettirerek.

Rhett de aynı şeyi yaparken, ben de ona yarım in daha yaklaştım.

"Biraz daha," dedi ve biz de yarım santim daha yaklaştık. Telefonundan başını kaldırıp bize gülümsedi. "Biraz daha yaklaşın Bay Baldwin. Sizi şöminenin önünde çerçevelemek istiyorum."

"Elbette," dedi Rhett derin sesiyle ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için büyük bir adım attı. Ben itiraz etmeden önce, kolunu kaldırıp omuzlarımı kavradı ve kaçmamı engelledi. Fotoğrafçı "Mükemmel! Çektik!" dediği anda boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

Çocuklar tekrar ayrıldılar ve ben de kendimi zorlayarak, çekiliş temsilcileriyle biraz daha sohbet ederken hoşgörölü davranmaya çalıştım. Rhett, kasabanın hayırsever kişiliğini sonuna kadar sergiliyordu ve herkes onun her sözünü dinliyor, her şakasına gülüyordu.

Öfkelendim ve iyiymiş gibi davrandım.

Sonunda Rhett, "Sanırım artık benimle birlikte ödölü kazanan arkadaşımın evin geri kalanını keşfetme zamanı geldi," dedi ve David sunucu rolünü üstlenerek, "Sizi yalnız bırakıyoruz!" diye bağırdı ve Rhett ile beni yalnız bırakarak odadan çıktı.

Kapı çarptı ve ben nefesimi verdim. Artık iyi davranıyormuş gibi davranmam gerekmiyordu.

"Bir ev kazanmış biri için çok üzgün görünüyorsun," dedi Rhett.

Gözlerinin başımın yan tarafında olduğunu hissedebiliyordum ve şömineyi incelemeye devam ettim. "Yarım ev," diye düzeltiltim.

"Demek sen bardağın yarısı dolu olan türden birisin," dedi ve sesinde gülümseme duyabiliyordum.

"Geri kalan kısmına da bir bakalım," dedim, ona bakıp o geniş, parlak gülümsemesini görme riskini almak istemiyordum. Bu çok kafa karıştırıcıydı ve ondan hoşlanmamayı çok daha kolay buluyordum.

Daha fazla keşfetmeye devam ederken döşeme tahtaları gıcırdadı. İki oturma odası ve alt katta bir tuvalet buldum, sonra çocuklarımla seslerini takip ederek üst kattaki üç yatak odasına ulaştım. Burası belirgin şekilde daha soğuktu ve çocukların kamp kurdukları oda, eğimli çatının altında, yüzeyinde yoğunlaşma damlacıkları olan bir pencereye sahipti.

Yani mükemmel değildi. Ama aynı zamanda, tamamen mükemmeldi. "Anne, burası bizim odamız olabilir mi?" diye sordu Alec.

Keskin bir nefes aldım. "Konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Bay Baldwin da evin sahibi, yani biz orada yaşamayacağız. Sadece evi inceleyeceğiz, sonra Bay Baldwin ve ben evle ne yapacağımıza karar vereceğiz. Yaşamak için başka bir yer bulacağız."

"Ama üç yatak odası var!" Nate şikayet etti. Kafamı eğdim. "Evet. Ne olmuş?"

"Biri senin için. Biri bizim için. Ve biri Bay Baldwin için!" Nate, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Neden burada kalamıyoruz? O zaman kimse bizi kovamaz. Evimiz olur!"

İçimdeki hüzne rağmen gülümseyerek nefes verdim. Merdivenin gıcırtısı beni arkama bakmaya zorladı ve Rhett'in yüzündeki ifadeden Nate'in haykırışını duyduğunu anlayabildim. Kalbim sıkıştı ve Rhett'in, oğullarıma bir yuva vermek istediğimi ne kadar çok istediğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. *Bu* yuvayı.

Odaya geri dönerek, Nate ve Alec'in derin pencere pervazına yaslandıkları yere gittim ve ikisinin de başına birer öpücük kondurdum.

"Birbirimize sahip olduğumuz sürece her zaman evimizde olacağız, unutma."

Alec yanıma sokuldu. Benim hassas oğlum. Nate çenesini çıkardı ve Rhett'in gizlendiğini bildiğim yatak odasının girişine doğru somurtarak baktı.

"Aşağı inelim. Öğleden sonra derslerine yetişmen için seni okula götürmemiz gerekiyor."

"Anne! Cidden mi?" Nate dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

"Okuldaki herkesin alçını imzalaması gerektiğini söylememiş miydin?"

Kolundaki mavi fiberglas alçıya somurtkan bir ifadeyle baktı, sonra tek koltuk değneğiyle odanın diğer tarafına geçti. Ayak bileği çabuk iyileşecekti, ama bileği daha uzun sürecekti. Alec onunla gitti, ben de Rhett'le konuşmak için yatak odasının dışında durdum. Kaşlarını çatmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Kandırıldık." Sesi kararmıştı. Geri çekildim.

"Anlamadım?"

"Kandırıldık, hayatım. Burası tam bir çöplük." Şaşkınlıkla etrafa baktım. "Burası çok sevimli!"

"Şuna bak." Açık bir kapıdan üst kattaki banyoyu gösterdi. Dış duvara en yakın köşede tavan siyah ve sarı lekelerle kaplıydı. Su hasarı. "Bu duvarların arkasında ne olduğunu bilemeyiz," dedi, kaşlarını çatarak.

"Biraz çalışma gerektiriyor," diye karşılık verdim. "Ne olmuş yani?"

"Biraz iş mi?" diye alaycı bir şekilde tekrarladi. "Bu bir para çukuru. Neredeyse her odada standartlara uymayan bir şey var. Sahipleri sadece üzerine biraz boya sürmüş ve satmışlar. Muhtemelen tamir etmektense, hayır kurumu vergi indirimi olarak yazmak daha ucuzdu. Ve şimdi biz bu yükün altında kaldık."

"Burası muhteşem. Manzaraya bak!" En yakın dağın tepesinden bir bulutun geçtiği küçük banyo penceresini gösterdim.

"Tavan çöktüğünde ve istemeden bir tavan penceresi açıldığında manzarayı daha iyi görebileceksin."

"Mızmızlanma, mızmızlanma. Tek duyduğum bu. Senin payını satın alacağım."

Bunu yüksek sesle söyledikten sonra, gerçekten düşünmeye başladım. Onu piyasa değerinden satın alacaktım. İyi bir işim vardı, bu yüzden ipotek alabilirdim. En kötü ihtimalle, Georgia daha büyük bir peşinat için bana biraz para ödünç verebilirdi. O zaman çocuklar çevredeki ormanları keşfedebilir, ben de bir yerlere yerleşebilir ve sonunda yeniden yaşamaya başlayabilirdik. Kendim ve çocuklarım için bir gelecek. Umut. Aniden ciğerlerim sıkıştı. Yüzümün tüm umutlarımı, hayallerimi ve arzularımı ele verdiğinden korktum.

Rhett kaşlarını kaldırdı. "Beni satın alacak mısın?"

"Öyle dedim." Gülümsemem keskin bir gülümsemeydi. "Bu bir hurda yığını, eminim bana iyi bir fiyat vereceksin."

"Bir de kazandığımız paradan ödeyeceğimiz vergiler var," dedi, gözleri yine tavana kaydı. "Belki de sana vermeliydim."

Gülümsemem kayboldu. "Vergiler mi?"

"Yanılmıyorsam, değerinin yaklaşık yüzde yirmi sekizi." Banyoya doğru ilerlemiş ve küvetin kenarındaki şüpheli görünümlü bir derz dolgusunu kurcalıyordu.

Kalbim durdu, takıldı ve tekrar atmaya başladı. Etrafıma gözlerimi kocaman açarak baktım ve Rhett'in işaret ettiği sorunları görmeye başladım. Zeminler eğri büğrüydü ve üst kattan soğuk bir rüzgar esiyordu. O küflü koku, küf ve nemden geliyordu. Yoğuşma ve banyo tavanına bakılırsa, bu yer sanki bir elek gibi inşa edilmişti.

Daha önce beni cesaretlendiren umut birdenbire söndü ve ben tekrar gerçek dünyaya döndüm. Rhett'in hisselerini satın almak ve ödemem gereken vergiyi ödemek için param yoktu, burayı tamir etmek için de param yoktu.

"Satmak zorundayız," dediğimi duydum, sesimin çatlamasından nefret ediyordum.

Rhett incelemesinden başını kaldırıp bana baktı ve yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. Yüzümü başka yöne çevirdim. Beni bu halde görmesini istemiyordum. Kendimi savunmasız ve hassas hissediyordum. Aptalca bir şekilde, evi alabileceğimi umut etmişim. Tasarruf edip ona ödeme yapacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Ama işler yolunda gitmedi, en azından benim için. Umud ettim, hayal ettim ve sonra yıkıldım. Kendimi toparladım ve sonra her şeyi yeniden yaptım.

Çok yorgundum.

Sonra, soğuktan korunmak için kavuşturduğum kollarımı sıcak eller okşadı. Rhett oradaydı, göğsü yüzüme değiyordu, her nefesimde kolonyasının yoğun kokusu burnuma geliyordu. Başparmakları ceketimi okşadı, ama yine de ellerinin ısısının cildime işlediğini hissedebiliyordum. Titrediğimi biliyordum ve titrememi durdurabilmeyi dilerdim.

"Piper," dedi sessizce.

"İyiyim," dedim, ama gözlerimden sıcak bir gözyaşı süzüldü ve yalan söylediğim belli oldu.

"Piper," diye tekrarladı. "Bu sadece bir ev. Satıştan sonra yine de bir şeyler kazanacaksın."

Ben alay ettim. Onun için orası bir evdi. Benim için ise güvenlikti. Bir fırsattı. Kapıdan içeri girene kadar kendime inanmadığım bir gelecekti.

Elleri hala kollarımdaydı, vücudu dar ve küflü banyoda benimkine yapışmıştı. Omuzlarımı düzelttim ve kendimi yukarı bakmaya zorladım. Bu, yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı ve bakışlarımı onun dudaklarına indirme isteğine karşı koyamadım.

Bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Yüzümü çevirdim ve başımı salladım. "Satacağız," dedim. "Kendimi kaptırdım. Affedersin. Çocukları okula bırakmam lazım. Ofiste görüşürüz."

Onun elinden kurtuldum ve merdivenlerden aşağı koştum, Rhett'in bakışlarını sırtımda hissederek.

ON YEDİ RHETT

O ÖĞLEDEN SONRA, yeni kayak teleferiklerinden birinde yaşanan bazı sorunları halletmek için şantiyeye çağırıldım, bu yüzden saat beşi geçene kadar ofise dönemedim. Piper çoktan gitmişti. Ofisime giderken onun ofisine bir göz attım ve göğsüm sıkıştı. Bilgisayarımın başına oturup, iş gibi kontrol edebileceğim şeylere odaklandım ve beni altüst eden mavi gözlü ateş parçası kızı unutmaya çalıştım.

Ofis halısında bir botun sürtünme sesi beni başımı kaldırmaya zorladı. Ollie kapıda duruyordu, çikolata kahverengi saçları her zamanki gibi dağınıktı. Yastıklı bir ceket, yıpranmış kot pantolon ve eski bir çift iş botu giyyordu. "Bütün o şansa rağmen hala mutlu değilsin, ha?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Orayı gördün mü?"

"Arthur Fielding'in yeri, değil mi? Huysuz yaşlı adam?"

"Öfkeyle ve yalnız başına öldü," diye mırıldandım ve başımı sallayarak, ben de aynı kaderi paylaşacak mıyım diye düşündüm. "Görünüşe göre kızı evi tamir etmekle uğraşmak istememiş, bu yüzden evi bağışlamış. Ev yıkılmak üzere."

"Yaklaşık on yıl önce taşınmış. Eski çocukluk evini görmek için kasabaya adımını bile atmak istememiş, acaba ne yapıyordur?" Ollie yaklaşıp ziyaretçi sandalyelerinden birine çöktü.

"Belki de haklıydı," diye mırıldandım ve Ollie güldü. Ona kaşlarımı çattım. "Ne?"

"O kadar da kötü değil, Rhett. Bir ev kazandın. Senin şansının onda biri bende olsaydı, hayatım boyunca rahat ederdim."

"Yarım ev kazandım," diye düzelttim, Piper'ı düşünerek, "ve dediğim gibi, görüldüğü kadar iyi değil."

"Senin gibi. Dışarıdan güzel ve hoş, ama kişiliğin gerçekten utanç verici."

"Canın cehenneme, Ollie," diye karşılık verdim, ama dudaklarım seğirdi.

Kuzenimin gözleri parladı. "Ortak sahibin de bu yer hakkında aynı şekilde mi düşünüyor?"

Piper'dan dolaylı olarak bahsedilmesi bile çenemi sıkılaştırdı. Ollie'nin içimi görmemesi için ne söyleyeceğimi düşünürken, pencereden dışarıya, kararan havaya baktım. "O bu evin mükemmel olduğunu düşünüyor. Kazandığımız paradan vergi ödememiz gerektiğini hatırlattığımda kalbini kırdığımı düşünüyorum. Hayallerini yıkmadan önce hisselerimi satın almak istedi." Midemdeki ekşi his, suçluluk duygusuna tehlikeli derecede yakındı.

Neden o evi istemiştin ki? Onun almasına izin vermeliydim. O anda onun üstünlük sağlamasına izin vermemek çok önemli görünüyordu, ama aslında neyden endişeleniyordum ki?

Ollie mırıldandı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Evi sat," diye cevapladım. "Beni satın almak, vergileri ödemek ve evi yaşanabilir hale getirmek için yeterli parası yok. Ben de bu evi kesinlikle tutmak istemiyorum, bu yüzden en iyi seçenek bu."

Kuzenimin kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?" "Neden? Bunun nesi yanlış?"

"Mila, Piper'ın kalacak yeni bir yer aradığını söyledi. Kira kontratı Kasım sonunda bitiyor. Muhtemelen tüm sorunlarının çözüleceğini düşünmüştür."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sert bir sesle cevap verdim.

Ollie ellerini kaldırdı. "Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

"Mila *sana* Piper'ın işlerini neden anlatıyor ki?"

"Sakin ol, Rhett," dedi Ollie, bu da kan basıncımı birkaç birim yükseltti. "Mila sadece Willowbark Caddesi'ndeki evimin boş olup olmadığını sordu. Piper'a kalacak bir yer bulmaya çalışıyor."

Midemdeki suçluluk duygusu zonklamaya başladı ve kusacağımı sandım. Piper'ın kira sözleşmesinin bu kadar çabuk biteceğini bilmiyordum. Kalacak bir yer bulmak için sadece Şükran Günü'ne kadar vakti vardı. Kayak sezonu başladığı için bu zor olacaktı. Kasabadaki tüm yataklar dolacak ve çoğu insan kısa süreli kiralamalardan para kazanmak isteyecekti.

"O evde kalamaz. Güvenli değil ve bunu karşılayamaz

."

"Ama sen yapabilirsin."

Gözlerimi açtım. "Bunun Piper'la ne ilgisi var?"

"O Sarah değil, Rhett." Ollie'nin sesi o kadar nazikti ki, içimde patlayan öfke daha da şiddetli hale geldi. Öfkeyi kontrol etmeye çalıştım, yüzüme yansımaması için bastırmaya çalıştım, ama Ollie beni bebekliğimizden beri tanıyordu. Anlayabilirdi.

"Bunun eski sevgilimle hiçbir ilgisi yok," diye tiz bir sesle söyledim. "Öyle mi?"

"Hayır," diye tükürdüm.

"Sarah senden faydalandı, ama herkes öyle yapmayacak. On ömür boyu yetecek kadar paran var, Rhett. Neden evi Piper'a bırakmıyorsun?"

"Evimi vermeyeceğim" dedim, ama aslında neden vermediğimi merak ediyordum.

Ama ona evi vermeme nedenimi biliyordum. Çünkü gözyaşlarıyla dolu büyük gözleri olan bir kadına boyun eğdiğinizde, o pençelerini göğsünüze geçirir ve ölmek üzereymişsiniz gibi hissedene kadar kalbinizi sıkar. Size değersiz olduğunuzu ve kimsenin sizi gerçekten sevmeyeceğini hatırlatır. Sizi gerçekten tanıdıklarında sevmezler.

Bu bana asla olmayacaktı. Bir daha asla.

Ollie daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyordu, ama ağzından çıkan tek şey derin bir iç çekişti. Ne düşündüğünü biliyordum. Sarah'dan önce farklıydım. Daha cömert. Daha güvenen. Bana biraz ilgi gösteren ilk kadın oydu ve ben sevgiye o kadar açtım ki, ona olması gerekenden daha fazla bağlandım. Ondan istediği her şeyi verdim. Onu geçindirmek için kendimi hasta edene kadar çalıştım.

Sonunda o da beni aldattı.

Artık insanların içlerinde gerçekte nasıl olduklarını biliyordum. Ailem ve Sarah istisna değildi, onlar kuraldı. İnsanlar bencil ve acımasızdı ve sizi sırtınızdan bıçaklamaktan çekinmiyorlardı. İhtiyacınız olduğunda, sırf yapabildikleri için size zarar veriyorlardı. Sizi küçük ve korkmuş hissettirmekten zevk alıyorlardı.

Kendini korumanın tek yolu, etrafındaki en güçlü kişi olmaktı. Kimsenin senin o korkunç, duygusal, savunmasız yanlarına yaklaşmasına izin vermemekti.

Kendimi para ve itibardan yapılmış bir zırhla sardım. Kimse içeri giremezdi ve ben de böyle olmasını seviyordum.

Sonunda Ollie ayağa kalktı. "Kedi nasıl?" diye sordu.

"Onu gönderdim," diye mırıldandım ve kuzenim nihayet uzaklaşana kadar bilgisayar ekranına bakakaldım. Sonra, sanki Peak'in zirvesine tırmanmışım gibi vücudum ağrıyarak ayağa kalktım ve dışarı çıktım, giderken tüm ışıkları kapatıp ofisi kilitledim.

Evim, dağ kenarında, kasabaya bakan, on dönümlük güzel bir arazinin ortasında, bakir ormanlarla çevrili, cam ve ahşaptan yapılmış bir harikaydı. Kasabaya geri döndüğümde bu evi inşa etmiştim ve içeri girdiğim andan itibaren neden bu kadar büyük bir ev yaptığımı merak ettim.

İçeri girdiğimde adımlarımın yankısı beni karşıladı. Büyük oturma odasının pencerelerinden dışarıda binlerce ağacın gölgesi belirliyordu, ama ışıkları açtığımda kayboldu. Bir an kendi yansıma baktım, sonra öfkeli bir miyavlama sesine dönüp baktım.

Turuncu renkli yaratık, boş mama kabının yanından bana bakıyordu. Dudaklarımı büzdüm. "Hâlâ buradasın, ha."

Yine miyavladı ve pençesiyle kasesine dokundu.

"O şey yemekleri belirli saatlerde veriyor, biliyorsun," dedim

Kedi umursamıyor gibiydi. Tekrar mızmozlandı, sonra gelip bacağıma küçük kafasını sürtmeye geldi.

"Tamam, tamam," diye mırıldandım ve Jed'in ihtiyacım olduğuna beni ikna ettiği ödül maması torbasını aldım. Bir şekilde, oyuncaklar, tırmalama direkleri, ödül mamaları, mama, kaseler ve kedi sahiplerinin paralarını boşa harcadıkları diğer tüm aksesuarlarla dolu bir kamyonetle dışarı çıkmıştım. Dolandırıldığımdan emindim. Jed tarafından mı, kedi tarafından mı, emin değildim.

Üç dört tane mama kaseye çarptı ve kedi, sanki birkaç saat önce onu beslememişim gibi üzerine atladı. Suyunu yeniledim, sonra buzdolabını açıp soğuk pizzadan bir dilim aldım. Sert mutfak ışıkları altında, birbirimizi görmezden gelerek yedik.

"Ee," dedim bir süre sonra. Kedi beni görmezden gelmeye devam etti. "Kuzenim benim kalpsiz olduğumu düşünüyor, ama ben sadece pragmatik davranıyorum. Ayrıca,

Piper benden bu evi asla kabul etmezdi. Tanrı aşkına, hastaneye gitmek için arabaya binmeyi bile zor kabul etmişti."

Kedi arkasına yaslandı ve kendini yalamaya başladı.

"Ona ev vermeyeceğim," dedim kediye. Soğuk, sert bir parçayı kopardım ve somurtarak çiğnedim. "Bunun hoş bir davranış olacağını ve muhtemelen kasabadaki herkesin hoşuna gideceğini biliyorum. Ama geçen sefer bir kadına istediğinden fazlasını verdiğimde, beni neredeyse mahvetti."

Kedi tımarlamayı bıraktı ve mutfak fayanslarının üzerine uzandı. Sırtı kavisli, uzun kıvılcık kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Narin patileriyle bana yaklaştı, bacaklarımın etrafını nazikçe kokladı.

"Ayrıca, o benim için çalışıyor. Patronundan bir ev aldıktan sonra işe nasıl gidebilir ki? Bu onu zayıflatır. Yani aslında, onu evi satmaya zorlayarak ona bir iyilik yapıyorum."

Kedi bana baktı, gözlerini kırptı ve arkasını dönüp kanepeye atladı ve sıkı bir top haline geldi.

"Bu pek yardımcı olmadı," dedim, ama kedi benimle ilgilenmiyordu. Bir dilim pizza daha yedim ve bir süre buzdolabımın içini inceledim, sonra içimden küfrettim, anahtarlarımı aldım ve dışarı çıktım.

ON SEKİZ PIPER

Yarısı bana ait olan evin mutfak lavabosunun önünde durmuş, çocuklarımla muhtemelen asla oynamayacağı devasa arka bahçeye bakıyordum. Çocuklar, Alec'in sınıfından bir arkadaşlarıyla birlikteydiler. Annesi, evi daha yakından görmek istediğimi söylediğimde, ikisini bakmayı teklif edecek kadar cömert davranmıştı. Onun, kasabanın en sıcak dedikodusu (ben, Rhett ve ev) hakkında ilk haberi almak için fırsat kolladığını düşündüm, ama yine de teklifine minnettar oldum.

Benim için nadir bir sükunet anıydı. Jacob ve ben boşanmaya karar verdiğimizden beri, sanki her yönden karayı göremeyen açık denizdeymişim gibi hissediyordum. Çocukları dengede tutmak için mücadele etmek, kendimi tamamen batmaktan korumak için mücadele etmek zorundaydım. Hepimizin karnını doyurmak, giydirmek ve akıl sağlığını korumak için sürekli koşturuyordum.

Ama şu anda, bir an için, lavabonun önünde durup olabilecekleri düşünerek yas tutuyordum.

Başka bir evrende, belki de ev için mücadele eder ve kazanırdım. Belki de vergi ve onarım masraflarını ödemek için evi ipotek ettirebilirdim ve bu kasabaya kök salabilirdim. Gerçek kökler, zamanın sınavından geçen türden. Dağ yamacına tutunan, sert kış rüzgârlarına ve metrelerce kalınlığındaki kar yağışına dayanan türden.

Her zamanki gibi, yine yarım adım geride kalmıştım ve benim sahip olabileceğimden çok daha fazla paraya, bağlantıya ve kaynağa sahip bir adamla karşı karşıya kalacağım bir başka mahkeme salonuna girmekten çok korkmuştum. Bu yüzden, asla benim evim olmayacak bir evin küflü, kapalı havasını soluyarak, "olabilirdi"lerin sessiz anlarına razı olmak zorunda kaldım.

Şükran duygusu bulmak zordu, denemem gerektiğini bilsem de. Yarım ev kazanmıştım. Her şey bittikten sonra bile, kazanmamış olsaydım olduğumdan

kazanmamış olsaydım olduğumdan daha ileride olacaktım.

Büyük krom lavabonun metali ellerime serin geliyordu ve ellerimi laminat tezgahın kenarına kadar kaydırdım. Tırnaklarım yüzeye vurduğunda boş bir ses çıkardı ve suyun tezgahı bozduğu soyulmuş kenarı endişeyle inceledim.

Mükemmel bir ev değildi, kesinlikle değil, ama romantik bir yanı vardı. İtiraf etmek istediğimden daha çok sevmiştim. Merdivenlerin altında, erkek çocukların kaleye dönüştürmek isteyecekleri sevimli bir küçük odacık vardı. Tuvalette, iki duvarın tam olarak dik açıyla birleşmediği komik bir köşe vardı. Oraya misafirleri güldürecek bir sanat eseri koymuştum. Veranda gıcırıyordu. Bahçe otlarla kaplıydı.

Ve ön kapı açıldığında sıkışmış domuz gibi gıcırıyordu.

Kalbim çarparken döndüm ve gıcırdayan döşeme tahtalarını geçerek uzun, dar koridordan fuayeye bakabildim.

Sırtı bana dönüktü, geniş omuzları dışarıdaki caddenin ışığının çoğunu engelliyordu, ama o dağınık, kararmış siyah saçları her yerde tanıyabilirdim. Rhett kapıyı kapatıp kilitledi, sonra döndü ve bana baktı.

"Buradasın," dedi.

Nedense kalbim hızla çarpmaya başladı. "Buradayım," diye cevap verdim ve bariz olanı ifade ettiğimiz için, "Sen de öyle," diye ekledim.

Koridorda yürürken evin her yeri gıcırdadı ve cıvıldadı, duvar apliklerinden gelen gölgeler bana doğru ilerlerken dans ediyordu. Başını eğerek alçak kapıdan mutfığa girdi ve benden sadece birkaç adım uzaklıkta durdu.

Ne zaman ayrılacak, onun ne kadar büyük olduğunu unutuyordum. Kaslı ve yakışıklı vücuduyla üzerimde dikiliyordu, o koyu renkli gözleri, vücudumun her çizgisinde yazılı sırlarımı okuyabiliyormuş gibi beni tarıyordu. Kollarımı kavuşturup kendimi kucakladım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Gözleri benden ayrıldığı anı hissettim. Güneşin önünden bir bulut geçiyormuş gibi hissettim. Mutfığın içine doğru adım attı ve

buzdolabına doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi daha da açtı.

"Lodge'daki oturma düzeni için fikirlerinizi gördüm," dedi, iş gününün sonunda ona gönderdiğim e-postaya atıfta bulunarak.

"Önceki tasarımcı, herkesin kar kıyafeti ve kayak ekipmanı giyeceğini düşünmemişti," dedim, biraz savunmacı bir tavırla. "Kağıt üzerinde, bazı koltukları kaldırmışım gibi görünüyor, ama aslında banketler eklemek daha verimli. Önceki tasarımda koltukların en az yarısı kullanılamaz hale gelirdi. Ayrıca, bu şekilde döşeme daha basit olacak ve Eric Nash'in her şeyi zamanında bitirmesine yardımcı olacak." "Biliyorum," diye cevapladı, tezgaha yaslanarak. "İyi

düşünceydi."

Yutkundum. "Oh."

"Yerel işletmeleri desteklemenin iyi bir PR olduğunu da unutmamak lazım."

O da bunu fark etmişti. Çenemi indirdim. Bu ışıktaki gözleri siyah görünüyordu ve mutfağın karşı tarafında olmasına rağmen çok yakın hissettim. Bakışlarım kaydı ve odanın dört bir yanındaki duvarların üst kısmını süsleyen duvar kağıdı bordürünü inceledim. Yeşil bordürlerin arasında limonlar ve yapraklar dans ediyordu. Duvar kağıdı artık solmuş ve rengi atmıştı, ama ilk takıldığında parlak ve neşeli olmalıydı.

Burası benim olsaydı, onu kaldırırdım — ama eski sahiplerine saygı göstererek duvarları yumuşak bir sarıya boyardım. Pencere doğruya bakıyordu ve mutfak sabahları ışıkla dolardı. Çok hafif bir sarı, ev gibi hissettirir ve dolapların sıcak tonuna uyum sağlardı. Bu düşüncüyü kafamdan silip attım, çünkü hayal ettikçe vazgeçmesi daha da zorlaşacak fantezilere kapılmak istemiyordum.

"Bu öğleden sonra bazı hesaplamalar yaptım," dedi Rhett, pencerenin yanındaki üst dolaplardan birini açmak için dönerek. Ben onu incelerken, o da dolabın içini inceledi. Hareketleriyle ceketini yukarı kalktı ve düzgün kalçaları ve yıpranmış kot pantolonu ortaya çıktı. Pencere mandalını sallamak için hareket ettiğinde, kot pantolonu sıkı ve güçlü bir popoyu sarıyordu. Yanaklarım kızardı ve başımı çevirdim.

Patronumun poposuna bakamazdım. Bir evi ortaklaşa sahibi olsak bile. Hele de o, tanıdığım en dayanılmaz adamsa, kesinlikle bakamazdım.

Bunun yerine, gözlerim koridordaki duvar apliklerine kaydı. Onları saklayacaktım. Yaşın patinasıyla matlaşmış pirinçten yapılmış, aptalca küçük kıvrımları ve pilili gölgelikleri vardı. Saçma, kadınsı ve güzeldi. "Ne hakkında rakamlar?" diye sordum onun yorumuna yanıt olarak.

"Bu yerle ilgili." Gözleri tekrar bana dönmüştü. Onları, bedenimin yan tarafında fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordum.

Tüylerim diken diken oldu ve hırkamı daha sıkı sardım. "Daha kötü haberler mi?"

"Tam olarak değil."

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun? Satmak istemiyor musun?"

"Satmak istiyorum," dedi alaycı bir şekilde. "Ama belki de daha ucuza satabiliriz."

Kalbim sıkıştı. "Burayı üzücü, gri bir kutuya çevirmeyeceğim."

"Kimse üzücü gri bir kutudan bahsetmedi."

"Bu yeri elden çıkarmak istiyorsun. Muhtemelen ucuz laminat parke döşeyecek ve bu yerin ruhunu yok edeceksin."

Ellerini açarak, "Beni bu kadar küçümsüyor musun?" dedi.

"Hayır," dedim somurtkan bir şekilde. "Senin hakkındaki düşüncem çok daha kötü."

O pislik güldü. Bir an için, onun güzelliğine kapıldım —ve o gerçekten yakışıklı bir adamdı. Öyle güldüğünde —gerçekten güldüğünde, herkese ve herkese dağıttığı kibar kıkırdamalar değil —yüzü içten aydınlanıyordu. Bu, onun sert, kaba kenarlarını yumuşatıyor, kişiliğinin gizli tuttuğu kısımları olabileceğini düşündürüyordu. Benim bilmek istediğim kısımları.

Sonra gülüşü sönüverdi ve yüzünde eğlenceli, neredeyse şefkatli bir ifade belirdi. Tekrar gardımı aldım ve onun cazibesine, geçici de olsa, kapıldığım için kendime lanet ettim. Bu adam tehlikeliydi.

Rhett, ellerini kalçalarının yanındaki tezgaha dayayarak geriye yaslandı ve başını salladı. "Birlikte çalışmayı öneriyorum, Piper. Bilirsin, ofiste yaptığımız gibi."

"Bunu yapıyorum çünkü bana para ödüyorsun."

"Bunu sattığımızda bunun için de para alacaksın. Kârı paylaşıyoruz."

"Yani, ben tasarımı yapacağım, sen işi mi yapacaksın?"

"Ben de öyle düşünüyordum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Peki para konusu nasıl olacak?" O benimkinden daha zengin biriydi. Karın çoğunu bana bırakmayacak mıydı? İyi bir adam gibi davranıyordu ama Rhett Baldwin gibi iş dünyasında başarılı olan hiç kimse, yönetim kurulu odalarının kapıları ardında bir köpekbalığı gibi davranmazdı.

"Yenileme masraflarını ben karşılayacağım," dedi Rhett. "Adil olması için ikimiz de emek vereceğiz. Ve kârı yarı yarıya paylaşacağız."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bana iyi bir teklif sunuyordu. Gerçekten iyi bir teklif. Parası olan kişi o olduğu için, kârdan daha büyük bir pay isteyebilirdi. Ama kârı yarı yarıya bölüşmek, iyi bir satış fiyatı elde edebileceğimizi varsayarsak, şehirde başka bir ev için peşinat ödeyebilecek kadar param olabileceği anlamına geliyordu.

Sonunda istikrarımı kazanabilirim.

Aklım karışmış bir halde, onun niyetini anlamaya çalıştım. Bana bu kadar cömert bir teklifte bulunması, sırf iyilikseverliğinden olamazdı... değil mi? Onun gerçekten bir kalbi olduğuna inanmıyordum ve eğer varsa da, onun iyi olduğuna inanmıyordum.

"Sessizleştin," dedi.

"Senin niyetin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Rhett iç geçirdi. "Niyetim yok, Piper. İkimiz için de en iyi çözümü bulmaya çalışıyorum. Bir ev kazandık. Bunun için mutlu olmalı, kavga etmemeliyiz."

İçimde bir huzursuzluk dalgası yayıldı; sözleri, daha önce yalnızken kendi düşüncelerimin yankısıydı. Başımı salladım, sonra başımı koridora doğru eğdim. "İçeri girip, burayı ne yapacağımıza karar versek mi?"

Rhett tezgahından kalktı ve bir kez daha üzerimde dikilmeye başladı. İri, geniş ve güçlüydü ve onun büyüklüğü bana verdiği heyecan ve gerginlikten

beni ürpertti. Topuklarımı döndürdüm ve koridordan ön kapıya doğru yürüdüm, bir kulağım arkamdaki ayak seslerinin yankısını dinliyordu.

Ön kapıyı açtım ve kapının önünde durdum. "Veranda," diye başladım.

"Yık şunu," dedi Rhett. Dönüp baktım. "Ne?"

Sanki burnumdan başka bir burun çıkmış gibi bana baktı. "Güçlü bir rüzgârla uçup gider. Bir kış daha dayanır mı emin değilim. Çatı çizgisinin çöküntüsüne bak."

"Veranda *harika*." Dışarı çıktım ve oturma odasının pencerelerinin hemen altındaki alanı işaret ettim. Tamam, *şu anda* harika değildi, ama çok büyük bir potansiyeli vardı! "Buraya küçük bir oturma alanı yapabiliriz, birkaç saksı, biraz yeşillik. Akşamları güneş batarken burada oturduğunu hayal et."

"O tahta kalasların üzerine bir saksı bitkisi koymayı dene, hemen aşağıya düşer ve verandanın altında yaşayan rakun ailesini rahatsız eder."

"Ne!"

Rhett bana donuk bir bakış attı.

"Tamam, bazı rakunları başka bir yere taşımamız gerekiyor. Ama bana bakıp bu taş işçiliğini yıkacağını söyleyemezsin." Sütunların alt yarısını saran taşlara dokundum.

"İlk olarak haşere kontrolü yaptırmamız gerekiyor. Verandaya daha sonra tekrar bakabiliriz."

Ben homurdandım. "Peki. O zaman ön kapı. Sarı olmasını düşünüyorum." "Sarı mı?" Rhett bu kelimeyi sanki tadı kötüymüş gibi tükürdü.

"Siyah çok kasvetli ve itici. İnsanların buraya aşık olmasını istiyoruz." *Benim aşık olduğum gibi*, diye düşündüm ama sesli söylemedim.

Rhett iç geçirdi. "Ön kapının rengini de erteleyeceğiz. Giriş holü gayet iyi. Muhtemelen bu muhteşem orijinal zeminlerin üzerine yüzer zemin döşeyebiliriz," dedi, elini muhteşem orijinal zeminlere doğru sallayarak.

Şimdi de benim ona inanamadan bakma sırası gelmişti. "Anlamadım? Yüzer zeminler mi?"

"Ahşap görünümlü olanları alabilirsiniz."

"Elimizde varken neden ahşap görünümlü plastik zeminler alalım ki"
—tiyatrocı gibi nefesimi tuttum ve iki elimi de zemine doğru uzattım
— "gerçek ahşap varken!"

"Çünkü bir kez daha söylüyorum sevgilim," dedi Rhett dişlerini sıkarak, "o gerçek ahşap zeminler neredeyse çürümüş durumda. Şuna bak." Eğilip parmağını bir şeye sürttü ve çok eski bir çivinin paslı, aşınmış başını çıkardı.

Kaşlarımı çattım.

"Bu oyunun amacı, burayı mümkün olduğunca iyi göstermek için mümkün olduğunca az para harcamak, böylece ikimiz de mümkün olduğunca çok para kazanmak."

Gözlerimiz bir an için buluştu ve sonra Rhett dilini şaklattı ve başka yere bakarak beni reddetti. Bu çok tipik bir davranış değil miydi? Tıpkı eski kocamın görüşünün benimkinden daha ağır bastığı evliliğim gibi. Tanıdık bir yalnızlık ve çaresizlik hissi beni sardı.

Gözlerim, güzel ahşap korkuluktan merdivenlerin üzerindeki yüksek tavanlara, oradan da oturma odasındaki muhteşem şömineye kayd. Bu yeri yıkıp parçalamak ve ardından yıkımı örtbas etmek yerine, kurtarmak istedim. "Bu kasabanın emlak piyasası hakkında biraz araştırma yapmam gerek," dedim, içimde yükselen kederi bastırmak istemediğim için. "Bu yer düzgün bir şekilde onarılırsa, bir pazarı mutlaka vardır. Kaç yaşında, elli, yetmiş mi? Öylece yıkamayız. Bu yerin bir tarihi var. Şuna bak!" Oturma odasının kapı çerçevesine oyulmuş izleri gösterdim. Bir aile, büyüyen çocuklarının boylarını oraya işaretlemişti.

"İnsanlar taşınmaya hazır tatil evleri istiyorlar, Darling. Tarih umurlarında değil. Ayrıca, burası mimari bir harikası da değil. Bazı eski binaların zamanın sınavından geçmesi gerekmez."

"Sen kalpsizsin, Rhett Baldwin."

O siyah gözler benimkilere doğru döndü. "Ben pragmatik biriyim. Ve sana para kazandırmaya çalışıyorum."

Omuzlarım çöktü. Ona unutmamasını söylemek istedim. Bu evi satıp mahvetmeyecektim, vicdanıma yük olamazdı.

Ama sadece kendimi düşünmek zorunda değildim. Bana güvenen iki küçük oğlum vardı. Elbette Jacob çocuk nafakası gönderiyordu, ama bu da bir yere kadar yetiyordu. Her an her şeyin altımdan kayıp gidebileceğini çok iyi biliyordum. Bu evi satarak elde edeceğim para, onlara bir ev sağlamak, üniversite fonlarına katkıda bulunmak, hatta şu anda erişemeyecekleri kayak derslerine veya okul dışı etkinliklere kaydettirmek anlamına gelecekti.

Burası sevimli bir yerdi ve büyük potansiyeli vardı, ama ben onu kurtaracak durumda değildim.

Ağlamak istedim. Büyük ahşap kirişleri, taş şöminesi, kışın soğuşunu dışarıda tutamayacak kadar ince ön pencereleriyle tavana baktım ve başka birinin hayatına sahip olsaydım bu yerin ne olabileceğini düşündüm. Eğer onu yeniden hayata döndürmek için param ve zamanım olsaydı.

Ama yoktu. Sadece kendim vardım ve bakmam gereken iki oğlum vardı

Bu yeri satmak zorundaydık. Şömine rafına elimi koydum , evden özür dilemek zorunda olduğumu hissettim. Duygularımı içimden geçirip Rhett'e döndüğümde, o da alnında derin bir kırışıklıkla beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum.

Omuzlarını silktili, sonra ayağıyla döşeme tahtalarına vurdu. Ses boş odada yankılandı. "Belki döşemeleri kurtarabiliriz."

Dikleştim. "Gerçekten mi?"

"Gün ışığında daha iyi bakmam gerekecek. Bu çok zahmetli olacak."

"Ama buna değecek!" Yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Döşeme tahtalarının yeniden cilalanıp parlatıldığını hayal ederken içimde umut yeşerdi. Muhteşem olacaktı.

Rhett kalın kaşlarının altından beni izledi, gözleri ağzımda takıldı. Sonra homurdandı ve bakışlarını benden ayırdı, yine dilini şaklattı. "Bu bir kabus olacak," diye mırıldandı. "Hayatımda verdiğim en kötü karar."

"Bu duvarı yıkmayı düşünebiliriz," dedim, onu görmezden gelerek. "Eminim mutfaktaki ışık sabahları muhteşemdir ve

bütün bu alanı aydınlatabilir." Vurgulamak için kollarımı açtım.

"Bir bütçe belirleyebiliriz," diye cevapladı Rhett, ama benim fikrimi değerlendirir gibi duvara bakıyordu. Ona gülümsedim ve sanki bunu hissetmiş gibi bana doğru döndü. Ev boştu ve yankılanıyordu, hala o küflü koku vardı, ama o anda içerideki hava canlı hissediliyordu. Aramızda bir gerginlik vardı ve Rhett Baldwin'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu merak ettim.

Kasabada gösterdiği gibi iyiliksever bir kral mıydı?

Para kazanmaya kararlı acımasız bir iş adamı mı? Yoksa başka biri mi? Gerçekten tanımak isteyeceğim biri mi?

ON DOKUZ RHETT

BU, HER İKİ TARAF İÇİN DE KAZANÇLI BİR DURUMDU. En azından arabayla giderken kendime böyle söylemiştim. Piper'ın hisselerini satın alıp, evi kendim satabilir ve tüm kârı kendime saklayabilirdim. Ama bunun nasıl görüneceğini biliyordum ve bu hiç de iyi değildi. Bu kasabada kimseye, zor kazanılmış itibarımı zedelemek için bir neden vermek istemedim.

Bu yüzden, birlikte halletmeye karar verdim. O benim bilgi birikimimden ve kaynaklarımdan yararlanacak ve çok daha büyük bir kâr payı alacak, ben de bundan iyi bir PR elde edecektim. Temelde bir hayırseverlik bağışıydı. Onun gururu izin vermeyeceği için, ona doğrudan sadaka vermeden, bekar bir anneye yardım eli uzatıyordum.

Ama şimdi buradaydım, Piper'ı evin içinde kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi takip ediyordum - ya da kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi - ve bu konuyu gerçekten iyi düşünmediğimi fark etmeye başladım.

"Mevcut mimari özellikleri kullanacağız. Her pencereden görünen manzara, özellikle bu kalın pervazlarla, adeta bir tablo gibi," dedi ve üçüncü yatak odasındaki küçük pencereyi elleriyle çerçeveledi. Karanlık camda sadece onun gülümsemesinin yansımasını görebiliyordum.

"Sen benim çektiğim fotoğraflardan farklı fotoğraflar çekiyorsun," dedim, karanlığı görebilmek için eğilerek.

Piper bana yan gözle baktı, açıkça etkilenmemişti, sonra odada bir o yana bir bu yana dolaştı. "Buraya çift kişilik yatak sığar. Eğimli tavana gömme dolaplar yapabiliriz." Tavan çizgisini inceledi, elini tavandan yere doğru uzanan kısmı boyunca gezdirdi. "Eminim buradaki ışık da muhteşemdir. Öğleden önce evi göstermeye başlamalıyız. Taze çiçekler, renkli aksesuarlar." Kendi kendine gülümsedi. "Burası harika görünecek."

Çıplak duvarlara gülümsedi, ama ben onun hayalini tam olarak anlayamadım. Yanımdaki duvar, küçük ana banyo ile ortak

su hasarı belirtileri gösteriyordu. Ev sahipleri evi bağışa çıkarmadan önce duvarlara sürdükleri taze boya kabarmaya başlamıştı ve ahşap süpürgelikler parmağımı geçirebileceğim kadar zayıf görünüyordu. Daha yakından bakmak için diz çöktüm.

"Genç aileleri hedef alalım diye düşünüyorum, yani... *Ne yapıyorsun?*"

Piper'ın çığlığı beni döndürdü, yumruğum alçıpanın içinde kalmış halde omzumun üzerinden arkama baktım. İşime geri döndüm, alçıpanın bir parçasını kopardım, arkasını kontrol ettim ve bir kenara attım. Tam da tahmin ettiğim gibi.

"Su hasarı," dedim, az önce ortaya çıkardığım çiviye göstererek. "Banyodaki su yalıtımı bozulmuş."

"Duvarlara delik açarak dolaşamazsın!"

"Duvarın tamamı değiştirilmeli, Piper," dedim, sabrımı kaybetmeden konuşmaya çalışarak. Bir parça daha kopardım ve onu ters çevirdim, böylece su sızıntısının alçıpanın arkasına tuhaf şekiller çizdiğini görebilsin diye.

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Daha yakından bakmak için eğildiğinde, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Bir dahaki sefere beni uyar" dedi, sesi kesik kesikti.

Alçıpanı çıplak döşeme tahtalarının üzerine attım ve omuz silktim. "Peki. Ama renkler ve boya örnekleri hakkında planlar yapmadan önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz daha iyi olur."

Başımı kaldırdığımda, Piper'ın çenesi gergindi. "Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Hiçbir şey."

"Bunu yapma. Ne oldu?" Bir kadının bana onu üzen şeyin ne olduğunu söylememesi, kan basıncımı en çok yükselten şeydi. Sarah bunu sürekli yapardı. Günlerce diken üstünde yürürdüm, sonra birkaç gün önce akşam yemeğinde restoranda ona patates kızartmamı vermediğim için onun duygularını incittiğimi anlardım. Küçük şeyleri başıma kakarak, ona kendimi tekrar tekrar kanıtlamam gerektiğini hissettirirdi.

Buna sabrım yoktu. Birisi üzgünse, bana bunu söyleyecek cesareti olmasını beklerdim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Piper derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Bu konuda birlikte çalışacaksak, bana küçümseyici bir şekilde konuşmayı bırakmalısın. Ofiste benim patronum olabilirsin, ama burada biz ortaklır." Gözlerini benden ayırmadan yere işaret etti.

Bu biraz abartılıydı, değil mi? O da Sarah gibi, durumu çarpıtarak beni en kötü şekilde göstermeye çalışıyordu. "Sana bir kez bile küçümseyici davranmadım!"

"Sen küçümseyicisin. Benim fikirlerimin önemi olmadığını düşünüyorsun."

Bunu da nereden çıkardı? "Sadece, minderlerden bahsetmeden önce yapısal, sıhhi tesisat ve elektrik sorunlarını çözmemiz gerektiğini söylüyorum, Piper."

"Gördün mü? İşte bu! Bu küçümseme! Benim minderlerim burayı satacak. Kimse içeri girip göremediği su yalıtımına aşık olmayacak."

"Yine de bunun yapılması gerekmediğini iddia edemezsin." "Öyle bir şey demedim!"

"Sanki önce yapmamız gereken milyonlarca iş yokmuş gibi dekorasyondan bahsediyorsun."

"Ben *fikirlerimden* bahsediyorum, Rhett!" Nefesi hızla dışarı çıktı ve fark ettim ki birbirimize yaklaşmıştık. Derin nefes aldıkça göğsü benimkine değiyordu. Yanakları kızarmıştı ve gözlerindeki öfkeden kıvılcıklar çıkıyordu. "Beni dinlemen ve fikirlerimin dinlenmeye değer olduğunu kabul etmen gerekiyor. Bana saygı duyman gerekiyor."

Son kelimedede sesi titredi ve bu benim içimi parçaladı. Utanç beni deldi, onu incittiğim, bana karşı böyle savaşmak zorunda hissettirdiğim için utanç. Sonra sinirlendim, çünkü ona böyle hissettirmek için ne yapmıştım ki? Ona iyilik yapıyordum!

Dişlerimi sıkarak, "Sana saygı duymasaydım bu aptalca fikri önermezdim, Piper. Ofiste birkaç hafta içinde yaptığın işleri gördüm. Neler yapabileceğini biliyorum." dedim.

"En kötü şekilde güzel şeyler söylemekte gerçekten çok iyisin, Rhett."

"Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, değil mi?"

Piper uzun ve sinirli bir homurtu çıkardı, sonra yanımdan geçip yatak odasından çıktı. Kokusu bir saniye boyunca havada kaldı ve ben de dönüp onun uzaklaşmasını izlemekten kendimi alamadım.

"Nereye gidiyorsun?" "Eve gidiyorum, Rhett."

"Hepsi bu mu? Walkthrough bitti mi?"

"Tur bitti," dedi, bana bakmadan.

Merdivenlerden inerken başı kayboldu ve ben de onu takip etmek için merdiven korkuluğunun etrafında dolaştım. "Sorunlarını genelde böyle mi çözüyorsun?" diye seslendim, kendi kulağıma bile duygusuz ve soğuk gelen bir sesle. "Sırtını dönüp kaçıyor musun?"

Aptalca davrandığımı biliyordum. Onu kızdırmaya, tepki vermesini sağlamaya çalıştığımı biliyordum. Gerçek şu ki, başka nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Bu eylem planını önerdim çünkü onu kötü hissettirdiğim için kendimi kötü hissediyordum. Onun için güzel bir şey yapmak istedim çünkü lanet olsun, o buraya yeni gelmişti, iyi iş çıkarmıştı, iki çocuğu vardı, birinin kolu kırılmıştı ve ben *tam* bir canavar değildim. Neredeyse herkesten kendimi saklamak için taktığım maske tamamen yalan değildi. Tanrı aşkına, onun *acı çekmesini* istemedim.

Biraz minnettarlık göstermek onu öldürür müydü? Onu kolayca mahkemeye sürükleyip bu evi elinden alabilirdim. Bu evi satarsak kazanabileceğimiz paranın çok küçük bir kısmıyla onun hisselerini satın alabilirdim. Onu kovabilirdim.

Ama bunların hiçbirini yapmadım. Cömert olmaya çalıştım, ama o bana böyle mi karşılık verdi?

Bu beni değersiz, görünmez ve aptal hissettirdi. Ben risk aldım, ama o, işler biraz gerginleşir gerginleşmez benden uzaklaşmakla yetindi.

Bu, ona karşı koymak istememe neden oldu, sırf bana dönüp *bir şey* versin diye. Soğuk davranışlarına tahammül edemedim.

Annem, ben öfkelenene kadar beni görmezden gelmişti, sonra da tüm acısını ve öfkesini benden çıkarmıştı. Eski sevgilim,

beni kızdırıp tepki vermemi sağlayarak kurban rolünü oynayacağını çok iyi biliyordu. Piper de tıpkı onlar gibi görünüyordu.

Ve ben de aynı hataları tekrarlamaya mahkummuşum gibi görünüyordu.

"Bu iş yürümeyecek," diye bağırdım. "Unut gitsin. Senin hisselerini satın alayım da bu iş bitsin, ne dersin?" Her kelimededen acı damlıyordu. O, kulübenin tasarımını bitirebilirdi, sonra ben ona cömert bir tazminat paketi sunardım ve yollarımızı ayırabilirdik. Bir kadını mutlu etmek için kendimi zorlamayacaktım. Tecrübelerimden bunun imkansız bir görev olduğunu biliyordum.

Sözlerim fuayede yankılanırken Piper ön kapıya ulaşmıştı. Parmakları kapı kolunda durdu, koluna asmış olduğu ceketini tuttu ve omuzlarının yavaşça inip kalkmasını izledim. Sonra döndü, gözlerinde hala öfke kaynıyordu ama yüzü sakindi.

"Bir dakika izin ver, Rhett," dedi sessizce. "Sadece birkaç gün içinde çok şey oldu ve biraz zamana ihtiyacım var. Oğlumun kolu kırık, bize kalacak bir yer arıyorum ve şimdi de büyük bir projeye girişmekten bahsediyoruz. Bunun için yeterli gücüm olduğundan emin değilim, özellikle de senin yanında olmak beni tamamen deliye çeviriyor gibi görüldüğü için."

Ağzımı açtım ama Piper elini kaldırdı. "Özür dilerim," diye ekledi. "Bunu söylememeliydim."

Eldivenleri çıkarıp ikimiz de kanlar içinde kalana ve parçalanana kadar dövüşmeye hazır olduğum bir anda böyle konuşulmak benim için şok oldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Piper, arkasındaki kapının çerçevesine sığırmış, küçük ama güçlü ve ezici bir güzelliğe sahip bir şekilde duruyordu. Saçları geriye çekilmiş, elmacık kemikleri ve köşeli çenesi ortaya çıkmıştı. Gözleri içsel bir ışıkla parlıyordu ve gücü onu tamamen sarsılmaz kılıyordu.

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadı. "Bunu düşünmem için bana bu haftanın geri kalanını verir misin? Cumartesi için bir bakıcı ayarlayacağım. Burada buluşup, bunun nasıl yürüyeceğini konuşabiliriz. İkimiz de sakın kafayla bir plan yapabiliriz."

Öfkeyle gömmek istediğim utanç, intikam almak için geri döndü. Boğazımın arkasında ekşi bir tat bırakarak, yutarken yakıcı bir his uyandırdı. Kavgaya etmek istemiştim, ama Piper bana bundan daha iyi olmanın ne demek olduğunu gösteriyordu.

"Evet," dedim. "Evet, tabii ki."

"Teşekkür ederim," dedi ve içtenlikle söylediği belliydi. "Yarın işte görüşürüz."

Kapı açıldı ve kapandı, ben yalnız kaldım. Merdivenlere ağır ağır oturdum ve başımı ellerimin arasına gömdüm. İşler istediğim gibi gitmemişti ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum.

YİRMİ PIPER

Gizlice sihirli güçleri olduğunu düşündüğüm bir elbisem vardı. Diz boyu, kesik yakalı ve bana tam uyan bir elbiseydi. Onu ilk giydiğimde, yerde yirmi dolarlık bir banknot buldum. Bu elbiseyle bir değil, iki kez bedava kahve içmiştim. Oğullarımın velayetini aldığım son duruşmada da bu elbiseyi giymiştim. Kumaşına şans ve iyi talih işlenmişti. Özel bir yeşil tonu vardı ve mavi gözlerimi neredeyse turkuaz gibi gösteriyordu. Bu elbiseyi giydiğimde kendimi zırh giymiş gibi hissediyordum. Bu elbiseyle çok güzel görüldüğümü biliyordum, özellikle de saçlarımı yumuşak dalgalar halinde şekillendirip yüzüme biraz makyaj yaptığımda.

Cumartesi günü Lovers Lane'deki evde Rhett ile buluşmak için giydiğim kıyafet buydu. Hava soğuktu, bu yüzden siyah tayt ve uzun çizme ile siyah yün ceket giydim.

Rhett'in kamyonetinin arkasına, evin önüne park ettim ve güneşlik aynasından yüzümü kontrol ettim. Dudaklarıma biraz renkli dudak kremi sürdüm ve göz altımdaki kapatıcıyı düzelttim, her ne kadar bunu yaparken zaman kaybettiğimi bilsem de. İyi görünüyordu. Tamamen profesyonel, kadınsı ve kendinden emin.

Bir kez daha derin nefes aldıktan sonra, yolcu koltuğundan büyük fermuarlı çantamı aldım ve içeri girdim.

Rhett'i oturma odasında dört ayak üzerinde, gövdesini bükerek bacaya bakarken buldum. Ön kapıyı kapattığımda, yere oturdu, kolunu bükülmüş dizine dayadı ve nefes verdi. "Bacan ciddi bir temizliğe ihtiyaç duyuyor."

"Sana da merhaba," dedim. Giriş holünün zemini, oturma odasının girişini çevreleyen kalın süslemeye yaslanmadan önce üzerinde yürürken selamlama niyetiyle gıcırdadı.

Rhett'in gözleri botlarımdan, elbisemden, yüzümden yukarı doğru kaydı. Onun bakışlarının ağırlığının beni etkilemediğini göstermeye çalışarak, onun yerine söz konusu bacaya bakmayı tercih ettim.

Söz konusu bacaya bakmayı tercih ettim. Büyük eliyle çenesini ovuşturdu ve yanağında bir is izi bıraktı. Yaklaştım ve bilinmeyen bir nedenden dolayı kalbim hızla atmaya başladı.

Bütün hafta boyunca birbirimizden kaçındık. Şey, onun benden kaçındığını düşünmüyordum, ama ben kesinlikle ondan kaçınıyordum. O ofisindeyken ben ofisimde (dolapta) saklanıyordum, sonra o saha ziyareti için ayrıldığında rahat bir nefes alıyordum. Mutfağı sadece onun orada olmadığından emin olduğumda kullanıyordum ve arabamı onun kamyonetinden mümkün olduğunca uzağa park ediyordum. Şehirde başka hiçbir yerde iyi kahve bulamamış olmama rağmen Peak Coffee'ye gitmedim.

Korkakça mı? Belki. Ama zamana ihtiyacım olduğunu söylerken şaka yapmıyordum.

Rhett'in parası, gücü ve yakışıklılığı vardı. Benim ise iki bakmakla yükümlü olduğum kişi, beş haftalık kira kontratım ve azalan banka hesabım vardı. Ona karşı çıkmak için ciddi bir hazırlık yapmam gerekiyordu.

Ve kendimi kandırmıyordum — burada birbirimize karşı mücadele ediyorduk. Bir ortaklık olabilir, ama Rhett'in hak ettiğini almadan hiçbir şey yapmadığından şüpheleniyordum. Bu yüzden tetikte olmalı ve bana bir numara çekmeye çalışmasına hazırlıklı olmalıydım. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorsam, zeki davranmam gerekiyordu.

Bu yüzden, çocuklar uyuduktan sonra akşamları bir portföy hazırlamıştım. Fermuarlı klasörü kolumun altına sıkıştırarak oturma odasına geçtim ve görünüşe göre temizlenmesi gereken bacaya çok ilgi duyuyormuş gibi yaptım.

Rhett ayağa kalktı ve boyunun bu kadar uzun olması hala beni şaşırtıyordu. Bir gün onun yanında durmaya alıştım. Botlarımın kalın 10 cm topuklu olmasına rağmen, kendimi hala küçük bir karides gibi hissediyordum.

Portföyümü aramızda bir kalkan gibi tuttum. "Bu yer hakkında düşündüm," dedim, "ve bazı fikirlerim var."

Rhett başını eğdi ve mutfağı işaret etti. Koridora dolan ışığı takip ederek, yıpranmış limon desenli duvar kağıdı ve sızdıran lavabosu olan mutfağa girdim. Tezgahın üzerinde Peak Coffee logolu iki kahve fincanı duruyordu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Zeytin dalı." Rhett fincanlardan birini alıp bana uzattı.

Kapağı açtım ve yoğun kahve kokusunu içime çektim. "Americano," dedim memnuniyetle. "Nasıl bildin?"

Rhett fincana bir göz attı, sonra başka yere baktı. "Violet hatırladı," dedi. "Al. Bunu da aldım." Tezgahın üzerinde duran kağıt torbayı itti ve ben de açtım. Torbanın içinde, yaban mersinli kekin üstüne serpilmiş kristal şeker vardı.

Hepsi bu kadardı — bir kahve ve bir yaban mersinli kek, ve tüm savunmam öğle güneşinde çikolata gibi eridi. Yanağımın içini ısırarak, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu belli etmemeye çalıştım. "Teşekkür ederim," dedim, kekin üstünden bir parça kopararak. Lezzetliydi.

Bu elbise yüzünden, dedim kendime. Bu şey sihirliydi. Üç bedava kahve ve şimdi de bir kek!

Rhett beni uzun bir süre izledi, sonra muffin'in yanında mutfak tezgahında bıraktığım klasöre başını salladı. "Bütün fikirlerin orada mı?"

Çiğnerken mırıldandım, buharlı kahvemi masaya bırakıp klasörü açtım. "Bütçemize göre birkaç konsept hazırladım. Bazı rakamlar gerçekten kaba tahminler, ama ne yapmak istediğimize karar vermemiz için yeterince yakınlar. Eğer çok yanılmışsam bana haber verin." Tekliflerimin iki kopyasını, bir dizi kumaş, boya ve döşeme örneğiyle birlikte çıkardım. Rhett'e evrakların bir kopyasını verdikten sonra, örnekleri tezgahın üzerine konseptlere göre dizerek yerleştirdim. Ellerim hızlıca hareket ederek küçük kumaş, taş, ahşap ve boya renklerini gruplandırdı. En sevdiğim konseptte perdeler için seçtiğim kumaşı parmaklarımla okşadım, dokusuna ve koyu okra rengine bayıldım.

Rhett yaklaştı ve omzuyla benim omzuma dokundu. Muffin'in bulunduğu çantayı kenara itip, aramızdaki mesafeyi biraz daha açmak için yarım adım yana doğru attım. Kalbim hızla atıyordu. Patronuma bir bakış attım ve onun şu anda patronum olmadığını, iş ortağım olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye sordu, örnekleri bir süre inceledikten sonra evrakları incelemeye başladı.

Üç konsept ve üç bütçe tahmini arasında gidip gelirken, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

"Bu hafta," diye cevap verdim, elimi sallayarak. Gerçek şu ki, her gece neredeyse gece yarısına kadar uyanık kalmış, kat planları çizmiş ve çeşitli malzemeler için fiyat teklifi almıştı. Yorgundum, ama enerji doluydu.

Bu tür işleri *çok seviyordum*. Kayak kulübesi gibi ticari tasarımlar zorlu ve kazançlıydı ve konut tasarımına kıyasla becerilerimi daha iyi bir şekilde kullanabileceğimi düşündüğüm için bu alanı kariyerim olarak seçmiştim. Ama asıl tutkum konutlardı. Rahat ve kişisel, ama aynı zamanda şık ve uyumlu, iyi tasarlanmış evler için fikirler üretmeyi çok seviyordum. Bir gün, kendi evim de bu tasarımlar gibi olacaktı. Şu anda iki küçük oğlum vardı, bu yüzden dergiye layık tasarımlardan çok işlevsel tasarımları tercih etmek zorundaydım ve maddi kısıtlamalar nedeniyle çok yavaş ve dikkatli davranmak zorundaydım. Ama bir gün, belki on ya da yirmi yıl sonra, ikinci el mağazalarından bulduğum eşyalar ve antika mağazalarından aldığım hazineler bir araya gelecek ve her odada güzellikle çevrili olacaktım.

Rhett'e baktığımda, onun bana bakmakta olduğunu fark ettim. İşimle gurur duyduğum için kendime gülümsediğimi fark ettim ve yüzümdeki ifadeyi silmeye çalıştım.

O anda bana bu kadar para harcamak istemediğini söyledi. Her şeyi en ucuza halletmek, bir sürü moda mobilya kiralamak ve satmak istiyordu. Bunun olacağını biliyordum. Bu teklifi hazırlamak için harcadığım saatler boyunca bile, bunun muhtemelen zaman ve emek kaybı olacağını biliyordum.

Ama yine de yaptım, çünkü bana mutluluk veriyordu ve ben de mümkün olan her yerde mutluluk kırıntılarını yakalamayı öğrenmiştim. Kimsenin beni mutlu edemeyeceğini öğrenmem uzun zaman almıştı. Bunu kendim için yapmalıyım.

Bazen bu, güzel ilham verici resimleri bir araya getirip başka bir evrenin nasıl olabileceğini düşünmek anlamına geliyordu. Param olsaydı, kararları ben verseydim.

"Piper," dedi Rhett, başını sallayarak. Kalbim sıkıştı. Evrakları inceledi ve ben reddedilmeye hazırlandım.

Hazırladığım tüm gerekçeleri sıralamaya hazırdım.

Bu, Jacob'la alıştığım bir şeydi. Ne zaman para harcamak istesem — ev için, kendim için, çocuklar için

—Açıklamak, gerekçelendirmek ve savunmak zorundaydım. Her yeni yastık ve çarşaf takımı, her kuaför randevusu ve yeni maskara tüpü için sağlam argümanlara ihtiyacım vardı. Her şey hakkında sürekli sorgulanmak ve şüpheyle karşılanmak çok yorucuydu.

Ama hazırdım. Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim, sonra Rhett'in karşısına çıktım. O benim patronum Rhett değildi. O benim iş ortağımdı.

Ancak ben konuşmadan, Rhett evrakları tezgahın üzerine koydu ve avuçlarını her iki yanına dayayarak bakışlarını küçük numune paketlerinden birine çevirdi. "Bu inanılmaz," dedi. "Bunu bir haftadan kısa bir sürede yaptığınıza inanmıyorum. Nereden buldunuz, nasıl..." Başını salladı ve bakışları bana kaydı. "Seni hafife almışım, Piper," diye mırıldandı ve benim çok sevdiğim o okra rengi kumaşı eline aldı. Uzun parmaklarıyla kumaşı okşadı, sonra ters çevirdi ve o tasarımın numuneleriyle birlikte masanın üzerine geri attı.

Bana getirdiği kahve fincanından bir yudum alarak dengesizliğimi gizledim. "Sana biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

"Beni gördüğün anda kafamı koparmaman için zamana ihtiyacın olduğunu kastettiğini sanmıştım," dedi.

"Evet. O da var."

Onun kıkırdaması, sistemime bir başka şok etkisi yarattı, içimde yavaşça bir zevk dalgası yükseldi. O doğrulurken ben kahveme gülümsedim. "Bana sunumunu yap," dedi.

"Anlamadım?"

"Bütün bunları" — işimi işaret etti — "bana hangi tasarımı kullanmamız gerektiğini söylemek için kullanacağını biliyorum. Hadi dinleyelim."

"Bu bir işbirliği, Rhett."

Gözleri parladı. "O zaman işbirliği yapalım."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıktım, sonra uzanıp kağıt yığınının ikinci tasarıma çevirdim — evin en ucuz yenilenmesi ya da tam kapsamlı bir tadilat değil, ikisinin ortası. Bizim çalıştığımız,

evi yeniden hayata döndürmek için. Dikkatli olursak ve duvarların arkasında kötü sürprizler saklı değilse, bu seçenek bize potansiyel olarak en fazla para kazandırabilir.

Aynı zamanda benim de en sevdiğim tasarımdı, eğer seçme şansım olsaydı kendim için bunu seçerdim. Bu evi hayalimdeki eve dönüştürmek ve sonra da başkasına satmak en çok mu yoksa en az mı acı verecekti, karar veremiyordum.

Yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum. Derin bir nefes alarak, Rhett'e hayal ettiğim şeyi anlattım.

YİRMİ BİR RHETT

Piper'ın coşkusuna kapılmamak zordu. Dokular, renkler, mobilyalar ve bunların uyandırmasını istediği duygular hakkındaki düşünce sürecini açıklarken yüzü aydınlandı. Lodge'daki çalışmalarında bu tutkuyu görmemiştim. Orada tamamen pragmatik davranmış, tasarımının sade ve dayanıklı olmasını sağlamıştı.

Bu seferki farklıydı.

"Bu şekilde yapmanın avantajlarından biri, orijinal mutfağı ve banyo armatürlerinin çoğunu koruyabilmemizdir. Tabii, değiştirilmesi gerekecek kadar hasar görmemişlerse," diye ekledi, mutfağa göz gezdirerek. "Tamamen yıkıp yeniden inşa edebiliriz, ancak bu daha büyük bir risk ve sonunda daha yüksek bir satış fiyatı elde edeceğimizin garantisi yok. Aslında, yatırımımızı geri kazanamayacağımız neredeyse kesin. Ancak insanlar hala böyle bir mutfağa girip modernize etmek için çok iş gerekeceğini düşünüyor. Bu yüzden, tam olarak trend olmasa da bunun işe yaradığını onlara göstermemiz gerekiyor."

Parmaklarımla örneklerini inceledim ve ikinci tasarım konsepti için yazdırdığı mood board'a baktım. Bunun en iyi seçenek olduğunu kabul ettim. Yine de... "Çok fazla sarı var," dedim.

Bana yan gözle baktı, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Piper'ın savunma duvarının içine girmenin nasıl bir his olacağını ilk kez merak etmedim. Onun güvendiği biri olmak. Benim yanımda her zaman gardını almış gibi görünüyordu, onu suçlayamazdım. Ben de aynıyım.

"Konseptin adı kırmızı iplik."

Sarı kumaş örneklerine ve her türlü sarı ve sarıya yakın desenlerin bulunduğu mood board'a baktım.

kırmızı iplik yoktu, sadece seçtiği çiçek desenli kumaşlardan birinde birkaç küçük dokunuş vardı. "Tamam..."

Kahkahası net ve parlaktı. "Özellikle kırmızıdan bahsetmiyorum. Tasarımımızda bir bütünlük ve uyum sağlayan tek bir tema olması prensibinden bahsediyorum. Bu yüzden, sıcaklık ve uyum sağlamak için sarı tonlarıyla birlikte ahşap, taş ve yün gibi doğal dokulara ağırlık vereceğiz."

"Anlıyorum. Ama... sarı mı?"

Gözlerine baktı. "Evet. Sarı. Bu evde renklerden korkmayız. Anladın mı?"

Avuçlarını yukarı kaldırdım. "Tamam. Sana güveniyorum."

Cevap vermek istercesine ağzını açtı, sonra başını eğdi ve sonunda başını salladı. "Güzel. Lojistik hakkında konuşmalıyız. Ben bekar bir anneyim ve fazla vaktim yok. Bunun yanı sıra kayak sezonu yakında başlayacağı için işlerim de yoğunlaşacak, bu yüzden beklentilerimizi konuşmamız en iyisi olur."

"Şanslısın ki patronun beni dinliyor ve sana biraz esneklik göstermeye hazır."

Kaşlarını kaldırdı. "Uh-huh."

"Buradaki ve ofisteki zamanını bölüştürebilirsen, bunu halledebilir miyiz sence?"

"Mümkün olabilir," diye kaçamak cevap verdi. "Ama bu işleri karıştırmaz mı? Ya burada ve ofisteki programlar çakışırsa ne olacak?"

"O zaman geldiğinde bununla ilgileniriz," diye omuz silkerek cevap verdim.

Piper uzun bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam." Bana döndü. "Öyleyse bunu yapacağız. Birlikte çalışacağız."

Elimi uzattım. "Söz mü?"

Yutkunması duyulabiliyordu. Elime uzun bir süre baktı, sonra keskin bir nefes verip avucunu avucuma vurdu. Bir kez sıkıca el sıkıştık, sonra elimiz birbirinden ayrıldı. Avucum, onun tuttuğu yerde karıncalanıyordu.

Bir kez daha evi gezdik — bu seferki çok daha az tartışmalı geçti — ve evin onarılması gereken tüm unsurlarını ona anlattım. Her iki banyoda ve mutfak lavabosunun altında su hasarı vardı.

banyoda ve mutfak lavabosunun altında su hasarı vardı. Birkaç pencere çatlamıştı ve değiştirilmesi gerekiyordu. Su ısıtıcısı da ömrünü doldurmuştu.

"Aşırı yatırım yapmamaya dikkat etmeliyiz," dedi işimiz bittiğinde, gözleri yine ön odayı tararken, ilk girdiğinde beni bulduğu şömineye takılıp kaldı.

Onu izledim, bakışlarım boynunun çizgisini ve çenesinin narin kıvrımını takip etti. "Doğru," dedim, aynı fikirde olduğumuz için memnuniyetle. O da bana bakmak için döndü ve midemde bir şeyler kıpırdadı.

Piper ile ilk tanıştığımda, onun değerli ilkeleri hakkında fazla endişelenen, kendini beğenmiş bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi başka bir şey gördüm. Çocuklarına karşı sıcak ve şefkatli olduğunu gördüm, aynı zamanda inanılmaz derecede güçlüydü. Oğlunu tek başına arabaya taşımak, tüm ailesini yeni bir şehre taşıyıp tek başına yeniden başlamak için yeterince güçlüydü.

Sırf haklı olduğunu düşündüğü için, iş arkadaşlarının önünde ve sonra da açıkça benim tarafımda olan tüm kasaba halkının önünde benimle karşı karşıya gelebilecek kadar güçlüydü.

Ve o haklıydı. İlk gün sırada önüme geçmiştim. Elbette, kafenin sahibi bendim ve tek istediğim, personelin her gün aynı saatte hazırlamasını bildiği sade kahveydi, ama yine de sıranın önüne geçmeyi alışkanlık haline getirmiştım.

Artık bunu yapmıyordum. Kahveye ihtiyacım olduğunda, ya sıraya girip özel bir şey istersem sipariş veriyordum ya da tezgahın arkasına geçip kendime filtre kahve dolduruyordum.

Lodge'ın tasarımı ve Lovers Peak halkının olmak isteyeceği bir yer gibi hissettirmemiz gerektiği konusunda haklıydı. Onun tasarımını uyguluyorduk ve ben kelime dağarcığımdan "minimalizm" kelimesini tamamen çıkarmıştım.

Ve çekiliş bileti konusunda da haklıydı. Yasal bir mücadeleye girseydik, kazanabileceğimi sanmıyordum.

Piper, kahve ve kulübe konusunda zaten davranışlarımı değiştirmişti ve iş ile ilgili konuların çok katı sınırları dışında birbirimize karşı nazik davranmaya daha yeni başlamıştık.

İçimde bir özlem vardı; Piper'ın tüm o sıcaklığını, gücünü ve besleyici enerjisini bana yöneltmesini arzuluyordum. Ama aynı zamanda içimde bir panik de vardı, çünkü en son bir kadının bana bakıyormuş gibi yapmasına izin verdiğimde, o fırsatı beni kurutmak ve bir daha hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini hissettirmek için kullanmıştı.

Dönüp duran duygularımdan habersiz, Piper doğruldu ve bana döndü. "Görünüşe göre yapacak çok işimiz var," dedi, "ama burada gerçekten özel bir şey yapma şansımız var."

"Bu süreçte birbirimizi öldürmediğimiz sürece."

Gülümsemesi alaycıydı ama tamamen samimiydi. "O kısmı yüksek sesle söylemeyecektim."

"Bütün kartlarımızı masaya koyalım bari."

"Öyleyse, bana saygılı davrandığın sürece, seni öldürmeyeceğime söz veriyorum."

Gülerek, Piper'ın gözlerinin dudaklarımda takılı kalmasından keyif aldım. "Anlaştık."

"Pazartesi görüşürüz, Rhett."

Adımı söyleme şeklini çok sevdim. Onun dilinde daha yumuşak, daha sıcak, daha nazik geliyordu. Çenemi eğdim. "Pazartesi," diye tekrarladım ve onun kapıdan çıkıp dışarıdaki serin sonbahar havasına doğru yürüdüğünü izledim.

YİRMİ İKİ PIPER

PAZARTESİ SABAHİ, yerel döşemeci Eric Nash'ten fiyat teklifi ve bazı iyi haberler aldım. Güncellenmiş tasarımımla, altı hafta içinde kayak kulübesinin mobilyalarını tamamlayabilecekti. Rhett'in kapısını çaldım ve kafamı ofisine soktum.

"Döşemeci hazır," dedim. "Bütçenin altında da." "Güzel. Kumaş?"

"Hafta sonuna kadar temin edilmesi gerekiyor. Denver dışındaki bir toptancıdan haber aldım, hemen takip edeceğim."

"Aferin," dedi Rhett ve içimde yükselen gururu gizleyemedim.

O andan itibaren çılgınlık başladı. Lodge'daki işler hızlandı ve yıl sonundaki açılış tarihine yetişmek için ihtiyacımız olan malzemeleri temin etmek için elimden gelen tek şey buydu. Küçük bir dağ kasabasına nakliye bazen belirsizdi ve tatil sezonu başlamak üzereydi, bu da işleri kolaylaştırmıyordu. Ama kafamı eğip elimden gelenin en iyisini yaptım.

Akşamları çocuklarla, akşam yemeği, ev ödevleri ve ev işleriyle geçiyordu. Onlar yatmaya gittikten sonra, kendime üç derin nefes alacak zaman ayırıp, Lovers Lane evinin tasarımına daldım. Hafta sonu, çocukları da alıp eve gittim ve onları arka bahçede serbest bıraktım. Ön tarafta, geçen sefer orada olmayan bir çöp konteyneri vardı. Rhett de meşgul olmuştu.

Bir elimde su dolu sprey şişesiyle mutfak tezgahına tırmandım ve duvar kağıdı bordürünü ıslatmaya başladım. On dakika sonra, lavabonun üzerindeki pencereden ara sıra bakarak çocukların hala tek parça halinde olduklarından emin olduktan sonra, bir boya kazıyıcı aldım ve yumuşayan duvar kağıdını çıkarmaya başladım.

Bir saat sonra Rhett beni böyle buldu: tezgahın üzerinde durmuş, üst dolapların iç kısmına tutunmuş, solmuş limon desenli bordüre ulaşmak için uzanmış, kısmen başarılı olmuştu. Ona bir göz attım, ama başımı olabildiğince geriye doğru uzatmıştım ve bu hareket başımı döndürdü. Aynı anda, kendimi tutmak için dolabın önündeki dikey desteği kavradım ve o da kırıldı.

Kollarımı çırpıyordum, ama panik içinde bir çığlık atmaya bile zamanım olmadan Rhett ellerini belime doladı ve beni tezgahıtan kaldırıp yere indirdi. Beni kendine doğru çevirdi, sıcak elleri hala belimi kavıyordu.

"Ölmek mi istiyorsun, sevgilim?" diye homurdandı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve hala kopmuş dolabın bir parçasını tuttuğumu fark ettim. Onu arkamdaki tezgahın üzerine bıraktım ve onun dokunuşunu omuzlarımdan silkeledim. "Teşekkürler. Beni korkuttun."

Ellerini indirdi ama uzaklaşmadı. Kokusu her tarafımı sarmıştı ve bakışlarının yoğunluğu beni rahatsız ediyordu. "Bu işe yarayacaksa," dedi, "birkaç güvenlik kuralına uymak zorunda kalacaksın. Uygun bir merdiven kullanmak gibi."

Alt dudağımı ısırdım ve ona baktım. "Biraz abartmış olabilirim," diye kabul ettim. "Çocuklar meşgul, bu yüzden zamanım varken mümkün olduğunca çok iş yapmak istedim. Ve benim merdivenim yok."

"Telefonun var mı?" Sesi karanlıktı ve hala biraz fazla yakındaydı.

Kaşlarımlı çattım. "Bunun ne alakası var?"

"Bir dahaki sefere beni aramak için telefonu kullan, böylece sana merdiven getireyim, sevgilim."

"Peki. Bu kadar önemseydiğini bilmiyordum."

Rhett boğazını temizlerken gözlerini benden kaçırdı. "Bu evi tamir etmeye çalışırken boynunu kırarsan, benim için çok kötü bir reklam olur," dedi.

"Uh-huh," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Bu senin için çok üzücü olurdu." "Bundan nasıl kurtulabilirim bilmiyorum."

"Bir yolunu bulursun," dedim ve alaycı bir sempatiyle göğsüne hafifçe vurdum.

Bu bir hataydı.

Elim göğsüne dokunduğu anda mutfağın sıcaklığı birden yükseldi. Etrafımızdaki hava uğuldadı ve Rhett yarım adım yaklaşarak beni dolaplara sıkıştırdı. Kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi atıyordu. Elim göğsünden düştü ama bunun bir önemi yoktu. O kadar yakındı ki uylukları benimkilere değiyordu ve elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına ittiğinde tek istediğim ona yaslanmaktı.

Sonra söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi. Alçak sesle, "Senin incinmeni istemiyorum, Piper," diye mırıldandı.

İçimde bir özlem o kadar hızlı yükseldi ki, dengemi korumak için tezgaha tutunmak zorunda kaldım. Boğazıma bir kaya takılmış gibi hissettim ve aklımı toplamak için Rhett'in ceketinin açık yakasına baktım.

O kibirli, çekici ve sahte, halk adamı gülümsemesini takındığında onunla başa çıkabilirdim. Onu uzak tutmak, varlığının etkisini ve vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelmek kolaydı. O böyle davrandığında - çoğu zaman, çoğu insanın yanında davrandığı gibi - Rhett, istediği zaman istediğini yapabileceğini düşünen sıradan bir adamdı.

Ama bana bu şekilde baktığında, çok samimi görünen endişe ve şefkatle, dengem bozuluyor ve tamamen yalnız olduğumu hatırlıyordum.

Uzun zamandır yalnızdım.

Boşanma, velayet davası, taşınma... Hepsi de sanki küçük bir sandalla açık denize açılıp, gökyüzünden üst üste fırtınalar yağdırmasını istemek gibiydi. Ama bunu atlattım, çünkü bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Kendi gücümden, kendi enerji rezervlerimden yararlandım ve sahip olduğum her şeyi, çocuklarımın iyi olmasını sağlamak için harcadım. Onların ihtiyaç duyduğu güçlü, istikrarlı destek olacaktım. Birbirinden nefret eden ebeveynlerin olduğu bir evde büyümediklerinden emin olacaktım. Onlar için bir rol model olacaktım ve mutlu, sağlıklı ve başarılı olmalarını sağlayacaktım.

Ama bunu tek başıma yaptım. Başka seçeneğim yoktu.

Ondan önce de evliliğimde yalnızdım. Jacob'ı bir partner haline getirmek için kavga ettim, yalvardım ve ikna etmeye çalıştım. Sonunda bana saygı duymasını sağlamak için onun kurallarına uymaya çalıştım. Karşı koymaya ve daha fazla yer kaplamaya çalıştım. Yardım istemeye ve ev işlerini yapmamaya çalıştım. Hiçbiri işe yaramadı. Bana hiç bakıp *"Sen bu çabaya değersin"* demedi. *Bunu yürütmek istiyorum. Seni seviyorum"* demedi.

Şimdi patronum, duruma, dinleyicilerine ve ruh haline göre binlerce yüz takınan bir adam, beni savunmasız ve hassas hissettiriyordu. Buna dayanamıyordum.

Oğullarım, tıpkı kötü bir evlilikten kurtulmam için beni daha iyisini istemeye zorladıkları gibi, bir kez daha beni kurtardılar. Bu seferki o kadar dramatik bir şey değildi. Sadece arka kapıdan içeri daldılar ve arka bahçede buldukları hazineleri getirdiler.

"Anne!" Alec bağırdı. "Diorama projem için malzeme bulduk!"

"Gösterin bana," dedim ve Rhett'ten uzaklaşarak oğullarımın yanına gittim.

Hazinelerini uzattılar — çam kozalakları, çubuklar, çeşitli yapraklar, biraz yosun — ve Alec bunları nasıl düzenlemeyi planladığını açıkladı.

"Bir kutu lazım anne," dedi. "Bulabildin mi?"

Taşınırken, evde duran tüm eski ayakkabı kutularını atmıştım. Kesinlikle gerekli olmayan her şey atılmıştı. Birkaç valizden fazlasıyla Lovers Peak'e taşınmıştık. "Sana bir tane bulurum," dedim. "Belki kasabadaki bir ayakkabı mağazasına uğrayıp bize verebilecekleri bir şey var mı bakabiliriz."

"Benim bir ayakkabı kutum var," dedi Rhett arkamdan.

Çocuklar neşelendi. "Gerçekten mi?" diye sordu Alec, yüzü aydınlanarak.

"Evet. Alet kutumda da biraz yapıştırıcı olmalı. Annem ve ben evin işlerini hallederken sen de projenize başlayabilirsiniz."

"Eve yardım edebilir miyim?" diye sordu Nate.

"Kolun nasıl?" diye sordu Rhett, Nate'in ön kolunu göğsüne bağlayan askıya başını sallayarak. Ayak bileği birkaç gün içinde iyileşmişti, ama alçı bir süre daha kalacaktı.

"İyi," diye cevapladı Nate, cesurca. "Yardım edebilirim."

"Tamam. Sana yapacak bir iş buluruz," diye cevapladı Rhett. "Hadi gel. Ve sen, Darling," dedi, koyu renkli gözlerini

benimkilere bakarak, "sen kamyonetin arkasından merdivenimi alabilirsin."

Dudaklarımı sıktım, ama hala titriyordum ve kendime güvenip cevap veremedim. Dördümüz tek sıra halinde dışarı çıktık, sonra Nate ve Alec Rhett'in kamyonetine doğru koştular. Yola bu kadar yakinken yavaşlamalarını söyledim, ama onları durduran ve düzgünce azarlayan Rhett oldu.

"Alec, o ayakkabı kutusunu çıkarırken yardımına ihtiyacım var," dedi ve Alec'e tutması için kabinin arkasından eşyaları uzattı. "Nate," dedi, "kamyonetin kasasında duran kovayı görüyor musun?" Nate'in başını sallamasını bekledi. "Onu alabilir misin bir bak, ama kolunu çarpmaya dikkat et."

Çocuklar onun dediğini yapmak için hemen harekete geçti ve birkaç dakika içinde Alec ayakkabı kutusunu, Nate ise dizinin üstüne kadar gelen bir kovayı aldı. Rhett merdivenini sabitleyen kayışları çözüp alet çantasını alırken, onlar dikkatle beklediler.

Ben izledim ve bir an için Rhett'i farklı bir açıdan gördüm. Herkese kendini sevdirmeye çalışmadığında, çekici biriydi. Nate'e gülümsedi ve Alec'in saçlarını karıştırdı, çocuklar onun ilgisinden dolayı ışıldadılar. Nate ona şu anda en sevdiği fıkrayı anlattı (Tık tık! Kim var orada? Atish. Atish kim? Sağ ol!) ve Rhett, beni ayak parmaklarımın ucuna kadar titretiren o samimi, içten gülüşüyle güldü.

"Bu merdivene yardım et, Darling," dedi ve ikimiz merdiveni içeri taşıdık, çocuklar ise önümüzde koşuyorlardı. Rhett diğer elinde alet çantasını tutuyordu, onu ön kapının yanına koyduktan sonra merdiveni elimden aldı. Merdiveni açtı ve benim durduğum tezgahın üzerine koydu, sonra hala kovayı tutan Nate'e baktı.

"Sen benimle gel, evlat," dedi. "O kovayı merdivenlerden yukarı aşağı taşıyabilir misin?"

"Tabii ki," diye cevapladı Nate.

"Ben de kovayı taşımak istiyorum," diye şikayet etti Alec, koltuğunun altına ayakkabı kutusunu sıkıca tutarak. Ormanda bulduklarını kutuya saklamıştı.

"Sırayla yapabilirsiniz," diye cevapladı Rhett ve üçü birlikte yukarı çıktılar. yukarı merdiven ve içeri banyoya banyoya girişi Rhett başlamış yıkmaya

yıkmaya başladığı banyo. Onu takip ettim, merdiven korkuluğunun üstünden Rhett'in çocuklara iş eldivenleri verdiğini gördüm, sonra kovayı yarıya kadar doldurup Nate'i merdivenlerden aşağı gönderdi, ön taraftaki çöp konteynırına atması için talimat verdi.

Duvar kağıdı bordürünün artıklarıyla birkaç kez gidip geldim, çocukların onu ön verandanın merdivenlerinden ikinci kata taşıyıp tekrar aşağı indirdiklerini izledim. Sonraki iki saat boyunca güldüler ve sohbet ettiler, sesleri Rhett'in düşük gürültüsüyle destekleniyordu.

Duvar kağıdı bordürü tamamen çıkarıldığında, bileğimin tersiyle alnımı sildim ve mutfak dolaplarına yaslandım. Alec ve Nate içeri girip merdivenlerden yukarı koşuyorlardı ve Rhett onları sıcak bir şekilde karşıladı, ardından yukarıdan alçıpanın plastik kovaya çarpma sesi geldi.

Ev canlanmış gibiydi. *Ben de* canlanmış hissediyordum.

O gece, Nate ve Alec devasa bir akşam yemeği yediler ve yorgunluktan yatağa yığıldılar. Odalarının kapısını kapatırken, Rhett'e düzgün bir şekilde teşekkür etmeyi not aldım.

YİRMİ ÜÇ RHETT

Piper'ın çalışmasını izlemeyi, çocuklarıyla birlikteken onu izlemeyi sevdiğim kadar seviyordum. İş yerinde dikkatli, kendinden emin ve hızlıydı. Çocuklarıyla birlikteken, onlar konuştuğunda onları dinliyordu ve onlar da onu dinliyordu. Onunla ilk tanıştığımda neden bu kadar korktuğumu, neden bana bu kadar tehditkar geldiğini merak ettim.

O çok zeki biriydi ve benim yalanlarımı kolayca fark ediyordu. Ama aramızda bir ateşkes anlaşması yapmıştık ve bazen, kendim gibi davrandığımda onun bundan hoşlandığını düşünüyordum.

Evin su tesisatı birkaç hafta içinde tamir edildi ve bir elektrikçiye yeni bir panel taktırıp yeni ışıklar için bazı kablolar döşettim. Piper aydınlatmayı seçmekten sorumluydu ve ben bu sorumluluğu ona bırakmaktan memnundum. Ev bomba atılmış gibi görünüyordu ama her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Kasım ayına gelindiğinde, evi boyamaya neredeyse hazır gibiydik ve yıl sonuna kadar kayak evini açma ihtimali görünür hale gelmişti.

Her iki proje de Piper sayesinde yoluna giriyordu.

Kasım başında bir Perşembe akşamı, belediye toplantısında kayak evi projesindeki çalışmalarını sergileme fırsatı buldu. Başından beri kayak evine karşı çıkan huysuz Paul Norbit de dahil olmak üzere otuz kadar kişi toplantıya katıldı.

"Bu, şirketin devralmasından başka bir şey değil," diye bağırdı, sert plastik sandalyeye kollarını kavuşturarak oturdu.

Piper, küçük kalabalığın önünde mikrofonla ayağa kalktı ve herkesin duyması için onun yorumunu tekrarladı. Sonra şöyle dedi: "Korkularınızı anlıyorum efendim, ama emin olun ki her adımda topluluğumuza odaklandık."

"Topluluğumuz hakkında ne biliyorsunuz ki? Siz burada büyümediniz."

Benim durduğum yerden, kulübenin yenileme çalışmalarının ilerleme fotoğraflarını gösteren projektör ekranının yanından, Piper'ın sırtının gerildiğini görebiliyordum. Ama derin bir nefes aldı ve başını eğdi. "Haklısın. Ama bu kasabayı bulduğum için kendimi şanslı hissediyorum ve çoktan buraya kök saldım. İki oğlum Lovers Peak İlkokulu'na gidiyor ve bu kasabanın gelişmesini görmek benim için çok önemli. Burası artık benim evim. Ve projeye dahil olduğumdan beri burayı öyle görüyorum. Kullandığımız tüm tasarım öğeleri, daha uzak yerlere gitmeden önce kasabadan temin ediliyor. Tüm döşemeler, ahşap işçiliği ve taş işçiliği gibi yerel ürünler. Lodge'da yerel sanatçıların eserlerini dönüşümlü olarak sergilemeyi planlıyoruz. Bu kayak merkezi, kurumsal bir devralmadan çok uzak. Hem dağ hem de kasaba olarak Lovers Peak'in kendisini kutluyor."

Paul koltuğuna daha da gömüldü, dudakları neredeyse komik bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı. Bakışlarımı ondan Piper'a çevirdim, göğsüm kıpır kıpırdı.

Yine toplum merkezindeydik, Lovers Lane evi konusunda tartışmamızın başladığı aynı odada. Toplanan kalabalık, Piper'ın sözlerini düşünürken mırıldanmaya başladı. Piper, başka yorum yapan var mı diye birkaç saniye bekledi, sonra bana dönerek mikrofonu uzattı. Sırtını seyircilere dönerek derin bir nefes aldı, görevini tamamladığı için açıkça rahatlamıştı.

Sunumumuza devam ettim ve tatil köyünde düzenlemeyi planladığımız topluluk gecelerini ve yerel adresleri olan kişilere uygulayacağımız indirimli fiyatları anlattım. Toplantı sona erdiğinde, oldukça iyi iş çıkardığımızı düşündüm.

Arkada duran David bize doğru geldi. Önce benimle tokalaştı, sonra Piper'a döndü ve Noel Baba gülümsemesini takındı. "İyi iş çıkardınız," dedi ona.

Piper ona yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu odada son kez bulunduğumuzda bıraktığım ilk izlenimi aşabileceğimi sanmıyorum."

David güldü. "Dalga mı geçiyorsun? O gece, sen bizim aralarına katıldın."

Piper'ın yanakları kızardı, ama gülerek kabul ettiğini başını salladı. David omzuma son bir kez vurdu, Piper'a göz kırptı ve dışarı çıktı. Belediye binasındaki katılımcıların kapıdan çıkmasını izledik ve Piper başını salladı. "Beklediğimden daha zordu. David ne derse desin, korkarım ki şu ana kadar kasaba halkı üzerinde iyi bir izlenim bırakamadım."

"Seni sevdiler," diye cevapladım. Şüphecililiği o kadar güçlüydü ki, neredeyse havada tadını alabiliyordum ve ben gülümsedim. "Ciddiyim. Orada durup hepimize bu kasabanın özel bir yer olduğunu ve hepimizin onu daha iyi hale getirmek için çalıştığımızı hissettirdin."

"O kadar gergindim ki bacaklarım titriyordu. Topluluk önünde konuşma konusunda pek iyi değilim."

"İlk tanıştığımızda bu seni rahatsız etmemişti."

Piper dilini şaklattı, göğsüme itti ve başını salladı. "Kes şunu. Bütün bunlar beni utandırıyor."

"Neyim? Blueberry muffinlerin hak sahiplerine verilmesi gibi önemli bir ilkeyi savunman mı?"

"Sorun o değildi ve sen de bunu biliyorsun," dedi, bana yan gözle bakarak, ama dudaklarının kenarları kıvrılıyordu. Veda edecekmiş gibi derin bir nefes aldı ve aniden onu terk etmeye dayanamadım. Onun yanında olmak, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde beni sıcak ve canlı hissettiriyordu, ya da belki de ifade etmek istemişiyordum.

"Bugün eve birkaç teslimat geldi," diye aceleyle söyledim. "Yeni bir mutfak musluğu ve üst kattaki banyo için bazı armatürler. Onları kontrol edebiliriz diye düşündüm. Çalışıp çalışmadıklarını bana söyleyebilirsin. Yolda biraz yemek alabilirim."

Yüzü aydınlandı. "Bebek bakıcısına mesaj atıp biraz daha geç kalacağımı haber vereyim."

Birlikte toplum merkezinden çıktık, kış rüzgarı binanın korumasından çıktığımız anda ikimizi de ceketlerimizin içine soktu. Piper'a yaklaşmak için can atıyordum ve bunun soğuktan kaynaklandığını kendime söyledim. Kendi araçlarımıza binip Lovers Lane'e doğru yola çıktık.

Tayland yemeği almak için durdum ve eve vardığımda ışıklar yanıyordu ve Piper içerideydi. Hâlâ bir felaketti.

İçerisi, duvarları yamalı ve zemini zımparalanmış ama henüz yeniden cilalanmamış bir haldeydi, ama kapıdan içeri adımımı attığım ve Piper'ın oturma odasından selam sesini duyduğum, ceketinin merdiven korkuluğuna asılı olduğunu gördüğüm anda, büyük bir çanın çınlaması gibi bir duygu içimi kapladı.

Her zaman bunu istemiştim. Geri dönebileceğim bir ev, bir eş, bir aile. Benim için bu bir masaldı. Ama Piper açtığı kutudan başını kaldırıp, elinde mutfak musluğu ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana baktığında, yanılmış mıyım diye düşündüm.

Ya her gün böyle olsaydı? Ya geleceğe dair planlarım ve bunları gerçekleştirecek biriyle eve girebilseydim?

Tepede, üç metrelik tavanları ve devasa pencereleriyle mükemmel bir şekilde dekore edilmiş on dönümlük bir mülke ihtiyacım yoktu.

Gıcırdayan bir ev, eğri büğrű zeminler ve tamir edilmesi gereken duvarlarla da mutlu olabilirdim. "Mükemmel!" diye bağırdı Piper, musluğu sallayarak. "Bir bakalım."

başka ne geldi. Bugün birkaç bildirim de aldım, ama ne olduklarını bilmiyorum." Öğle vakti eve uğradığımda içeriye getirdiğim diğer kutulara yöneldi ve bir maket bıçağıyla ve içinden ışık saçan bir coşkuyla kutuları açmaya başladı. "Oh, ne güzel," dedi ve koyu sarı bir kumaş çıkardı.

Yaklaştım. "O ne için?"

"Üst kattaki yatak odası için perdeler. Oda küçük ve eğimli bir tavanı var, bu yüzden dikkat çekici bir şey yapmak istedim."

"Kırmızı iplik."

Bana gülümseyerek baktı. "Aynen öyle."

Kalan kutuları açtık ve minderler, duvar süsleri ve iki büyük düz pakette kitaplık bulduk.

"Bunları gömme gibi gösterebiliriz diye düşünüyordum," dedi. "Onları duvarla aynı renge boyayalım ve üstlerine süslemeler ekleyelim."

"Tabii," diye kabul ettim. "Ama önce yemek yiyelim."

Bitmemiş zemine oturduk ve akşam yemeğimizi yemeye başladık. Ben bacaklarımı uzatarak duvara yaslandım, Piper ise çapraz bacaklı oturdu ve gözleri yeni eşyaları taradı. Yeşil köri ilk lokması diline değdiğinde

ve elindeki kabı kaldırdı. "Bu çok güzel," dedi.

"Alpine Way'de küçük bir yer."

"Bu kasabayı daha iyi tanımam lazım," dedi, çatalla daha fazla yemek alırken. "Çok meşguldüm, zamanım olmadı."

"Bu iş çabucak hallolur," dedim, evi işaret ederek. "Yeni yılda bol bol vaktin olacak."

O gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum."

Gözlerimiz buluştu ve göğsüm sıkıştı. Boğazımı temizledim ve ciğerlerimi dolduran duyguları bastırmaya çalıştım: "Bana olan nefretini bir kenara bırakmaya karar verdiğine sevindim."

Bana düz bir bakış attı. "Kim öyle dedi?"

Güldüm. "Anlıyorum, sevgilim."

Piper, mırıldanarak gülümsemesini bir lokma daha yemekle gizledi. Akşam ışığında, gözleri koyu mavi ve parıldıyordu, benimkilere bakmak için tekrar yukarı doğru çevirdiğinde. "Peki ya sen? King Rhett karakterinin arkasına saklanan sensin."

"Kral Rhett mi?"

"El sıkışmak, bebekleri öpmek falan."

Geriye yaslandığımda başımı duvara vurarak öfkeyle nefes aldım. Piper bana bakarken, antreden gelen ışık yüzüne vuruyordu. Dizi bacağıma yakındı ve avucumun altında vücudunun sıcaklığını hissedebilmek için ona biraz daha yaklaşmak istedim. Aniden, maske takmak istemediğimi fark ettim. Olmadığım biri gibi davranmak çok zordu ve Piper bunu anlayabildiğine göre bunun ne anlamı vardı ki?

"Her zaman böyle bir ünum olmadı," diye başladım. Piper gözlerime baktı ve devam etmemi bekledi. Bir parça tavuk alıp yedim, sonra "Gençken sorunlu bir çocuktum," dedim.

"Öyle mi?"

"Öfkeliydim," diye açıkladım. "Öfkeli bir çocuktum." Boğazım düğümlendi, ama ona bunu bilmesini istedim. Gerçek beni görmesini istedim, böylece herkes gibi o da bana sırtını dönüp bir daha geri dönmeyecekti. O zaman bu saçma duygulardan kurtulabilirdim. "Ev hayatımız iyi değildi. Babam bizi dövüyordu, beni ve annemi."

Annem zayıf ve korkak biriydi ve kimse duymadığında öfkesini benden çıkarıyordu."

"Çok üzüldüm, Rhett," dedi yumuşak bir sesle.

Omuz silktim ve yemek kabımı bir kenara koydum, birdenbire açlığım geçmişti. Bu konuyu sadece bir kişiye daha anlatmıştım. Sarah sonunda bunu yüzüme vurmuştu. Annemin benim hakkımda haklı olduğunu, değersiz, acınası ve aptal olduğumu söylemişti. Piper'ın da aynısını yapmasına hazırdım.

"Omuzlarımda bir yükü büyüdüm ve kavga çıkarmakla tanındım."

"O halinden nasıl bugünkü haline geldin?" diye sordu Piper, geriye doğru çekilerek yanımdaki duvara yaslandı. "Herkes seni övüyor."

"Ben hala aynıyım," dedim ona, onun yargısına kendimi açarak. Çenemi kaldırdım. "Hala biri bana hoşuma gitmeyen bir şekilde konuştuğunda sinirleniyorum. Kasabada bir adam vardı, çok iyi giden bir kayak dükkanı vardı, ama tam bir pislikti. Sürekli ailemle dalga geçiyordu, bana başka biri gibi davranabileceğimi ama kimsenin bunu unutmamasına izin vermeyeceğini söylüyordu. Bir keresinde, babamın bana akıl verememiş olmasının ne yazık olduğunu söyledi. Onun hayatını mahvettim."

Piper bana baktı. "Ne yaptın?"

"Mağazasının yakınındaki bir sürü gayrimenkul satın aldım, daha büyük bir dükkan açtım ve o iflas edip kasabayı terk edene kadar tüm fiyatlarını alt ettim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır!"

İşte buradaydı. Benim iyi bir insan olmadığımı görebiliyordu ve bu en iyisiydi. Kasabada yardım ediyormuş gibi yaptığımı, ama aslında kindar, öfkeli ve sahtekar olduğumu biliyordu. Onun reddi ve yargısına kendimi hazırladım.

Kimse gerçek beni görmedi — görünüşümün altında sakladığım tüm çirkin özelliklerimi — ve yanımda kalmadı.

Ama Piper bana sırtını dönmedi. Uzaklaşmadı. Kafasını salladı ve "Hak etmiş gibi görünüyor. Ne pislik!" dedi. Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Bana senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat."

"Sen başından beri kötü tarafındasın, Darling," diye mırıldandım.

Gölüşü saf sihir gibiydi. Omzuma omzuyla hafifçe vurdu ve sessizce birkaç lokma daha yedik. Sonunda Piper tekrar konuştu. Bana baktı, neredeyse utangaç bir şekilde itiraf etti: "Seni yanlış değerlendirmiş olabilirim, Rhett."

"Beni yanlış değerlendirmeyen tek kişi sen olabilirsin."

Kafasını salladı. "Senin bir sahtekar olduğunu, herkese karşı nazik davranarak rol yaptığını düşünmüştüm."

"Artık öyle düşünmüyor musun?" Çoğu zaman öyle davrandığımı hissediyordum.

"Hayır," dedi. "Bence, sana asla güvende olmadığını öğreten bir dünyada elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Ve bunu iyi bir insan olmaya çalışarak yapman gerçekten takdire şayan. Bu, kendim hakkında söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Keskin kayalar boğazıma takıldı. Yutkunmak acı vericiydi.

"İçimde çok fazla acı var," diye devam etti, sesi alçaldı. Yutkunmasını izledim, başparmağı pantolonunun dikişini izliyordu. Bana bakmasını istedim, ama o bacağındaki parmaklarının hareketine bakıyordu. "Oğullarımla evde kalmak için kariyerimi bıraktım ve bunun ne kadar acı verdiğini kendime karşı dürüst olamadım. Onlarla geçirdiğim zamanlar için mutluyum, oğullarım benim her şeyim, ama bazen bu fedakarlığın çok fazla olup olmadığını merak ediyorum. Şimdi çok kızgınım. Beni evde kalmam için zorlayan eski kocama kızgınım. Pes ettiğim için kendime kızgınım. Tanıştığımızda, senin de onun gibi olduğunu düşünmüştüm."

"Eski kocan gibi mi?"

Gözlerime bakarak üzgün bir şekilde başını salladı. "Beni istediğini elde etmek için itip kakmak istediğini sandım. Herkesin sana kraliyet mensubu gibi davrandığını görünce, onları manipüle ettiğini düşündüm."

"Benim yaptığım tam olarak bu değil mi?" diye cevap verdim, sesimde acı

Piper başını salladı. "Ailenizden daha iyi, eskisinden daha iyi olmaya çalışıyorsunuz. Herkesin sizin hakkınızda

Herkesin senin hakkında bildiği şey bu olana kadar. Bu gerçek olana kadar. Bu, benim kendim hakkında söyleyebileceğimden daha fazla."

"Kendine çok sert davranıyorsun, Piper."

Mırıldandı. "Belki."

"Eski sevgilinle ne oldu? Sorduğum için kusura bakma."

"Sorman sorun değil," diye cevapladı, ama bana bakmıyordu. Gözleri uzaklara dalmıştı. "Diğer birçok kadının yaşadığı aynı eski hikaye. Evlilikte kendimi yalnız hissediyordum ve sonunda dayanılmaz hale geldi. Bitirmem gerektiğini anladığım an, muhtemelen bitirmem gereken zamandan birkaç yıl sonraydı. Çocuklar küçükken evde kalmıştım, sonra Jacob'ı yerel bir üniversitede işletme sertifikası almak için ikna ettim. Beni memnun etmek için kabul etti, ama bunun zaman kaybı olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum."

"Yaptın mı?"

Sonunda gözlerime baktı ve gözleri hüznle doluydu. "Çok çalıştım," dedi alçak sesle. "Evde her şeyi yaptım, sonra bütün gece ders çalıştım."

Tıpkı bu yerin konseptini oluştururken yaptığı gibi. Göğsüm sıkıştı; ona eski sevgilisini hatırlattığıma şaşmamalı.

Piper başını salladı. "Boş vaktim olduğunda kendimi derslerime adadım. Ve çok fazla vaktim yoktu, çünkü çocuklar çok küçüktü ve Jacob hep işteydi. Nasıl başardım bilmiyorum. Sonunda sınav zamanı geldi ve Jacob, ders çalışıp sınavlara girebilmem için çocuklara bakacağına söz verdi. Kendi tasarımı işimi kurmak her zaman hayalimdi ve işletme sertifikası da bunun için bir başlangıçtı." Bir süre durdu, ben de bekledim. Sonunda derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Sonunda, sınavlarımın olduğu hafta son dakikada bir iş gezisine çıktı. Çocuklara bakacak birini bulmak için koşturmak zorunda kaldım ve hiç ders çalışmadım."

"Geçtin mi?"

"Evet," dedi. "Ve onun beni asla desteklemeyeceğini anladım. Her zaman fedakarlık yapmak zorunda olan ben olacaktım. Hayatımı bu şekilde yaşayamayacağımı biliyordum ve oğullarıma da gelecekteki eşlerine bu şekilde davranmanın

. Bu yüzden boşanmak istedim."

Birbirimize yaklaşmıştık ve boğazımda nefesini hissedene kadar fark etmemiştim. Gözleri benimkilere doğru kalktı ve artık daha fazla direnemedim. Piper benim için varoluşsal bir tehdit değildi. Kasabada kurduğum her şeyi mahvetmezdi.

O, gardımı indirebileceğim tek kişiydi. Gerçek beni kabul eden tek kişiydi. Beni yargılamadan dinledi ve aynı dürüstlüğü bana da gösterdi. Hayatımda hiç kimseye o anda hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim.

Lodge açıldığında onun kasabadan ayrılmasını istemiyordum. Onu kasabadan kovmak istemiyordum. Birdenbire, onsuz yaşayabilir miyim diye merak ettim.

"Onu terk ettiğine sevindim," dedim.

Gülümsemesi küçük ve alaycıydı. "Ben de," diye cevapladı.

Elimle çenesini kavradım ve bir an bekledim, çekilecek mi diye. Ama gözleri iri ve nemli kalmıştı, dili dudaklarını yaladı. Nefes verdim, göğsümdeki sıkışma onun bakışlarındaki davetle hafifledi.

Piper'ı öpmek vücudumu ateşe verdi. Dudaklarını ayırdı ve iç çekerek beni içeri aldı, elleri göğsüme yaslandı. İnledim, öpücüğü derinleştirdim, onun dudaklarının benimkine değmeden nasıl bu kadar hafta geçirdiğimi merak ettim. Beni kendine doğru çekerken parmakları gömleğime kıvrıldı, onun talepkar tarafı ön plana çıktı. Sonunda ayrıldığımızda, Piper benim hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyordu.

"Oh," diye fısıldadı, hala gömleğime tutunmuş halde.

Dayanamayıp onu tekrar öptüm, dudaklarım çenesine, boynuna, kulağının hemen altındaki yumuşak cilt bölgesine doğru kaydı. Onun çıkardığı yumuşak inlemeleri, yaşamak için ihtiyacım olan tek besinmiş gibi içime çektim.

Sonunda Piper başını sallayarak uzaklaştı. "Durmaliyız. Eve gitmem gerek. Bakıcı..."

Bu bir bahaneydi, ama ellerinde bir titreme vardı ve benim de uzuvlarım istediğim kadar sağlam değildi. Başımı salladım. "Evet. Biz..."

Daha fazla ışık olduğunda kitaplıkları yapabiliriz. Yarın." "Yarın," diye kabul etti ve ayağa kalktı.

Ben de aynısını yaptım, o benden bir adım uzaklaştığında kalbim sıkıştı. Eli alınındaydı ve nefesini hızla verdiğini duydum. Ben bir hata yaptığımı düşünmeye başladığımda, o giriş holüne varmıştı.

Sonra Piper dönüp aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını boynuma doladı. Beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, sonra tekrar uzaklaştı. "Sadece kontrol ediyordum," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

"Neyi kontrol ediyordun?" Nefesim pek düzenli değildi ve kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

"İlk seferki sadece şans eseri değildi diye."

Ellerim onun yanlarından aşağı kaydı ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Sen de hissediyor musun?"

"Ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi, gözlerime bakarak. Tereddütlü ve umutlu görünüyordu ve o kadar güzeldi ki, buna inanamıyordum.

"Bir gece uyu," diye cevap verdim yumuşak bir sesle, ellerimle onun belini sıktım. O da başını salladı. "Tamam. Yarın görüşürüz?"

"Kitaplıklarla uğraşmak için burada buluşalım."

Onu bıraktım, kapıdan çıkmadan önce geriye dönüp baktığında kalbim küt küt attı. Sonra yorgun, gergin ve canlı bir şekilde duvara yaslandım.

YİRMİ DÖRT PIPER

Boşanmamdan hiçbir şey öğrenmemiştim. Ne ihtiyatlı olmayı, ne bağımsızlığı, ne de zihinsel metaneti. Ertesi sabah Lovers Lane'deki evin ön kapısından içeri girdiğim anda, dün gece Rhett'i öptüğüm son gece olmayacağını biliyordum.

Rhett, monte etmeye başladığı kitaplıktan kalktı ve üç adımda önüme geldi. Hâlâ ceketimi giyiyordum ve atkım boynumdan yarısı çözülmüştü ki, Rhett kollarıyla beni sardı ve sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi beni öptü. Parmaklarım çenesini okşadı ve saçlarına kaydı. Sanki onun iri cüssesi ayaklarımın yere basmasını sağlayan tek şeymiş gibi ona sarıldım.

Bu pervasız, aptalca ve ahmakça bir davranıştı. O benim patronum ve iş ortağımdı. Beni kovabilir ve evle olan anlaşmamızı bozabilirdi. Akıllı bir kadın mesafesini korur ve yanlış adama bir kez daha aşık olmaktan kendini alıkoyardı.

Ama ben akıllı bir kadın değildim. Ya o yanlış adam değilse? Ya onu yanlış yargılamışsam? Ya görüldüğü kadar iyi biriyse?

O benim öfkemi ve inatçılığımı korkutmuyordu. Artık sürekli çatışmadığımız için Rhett benim fikirlerimi destekliyordu. Bu yüzden beni belediye toplantısına katılmam ve tasarımı kasaba halkına sunmam için davet etmişti. Ayrıca merdivenler için yerel marangozla, konaklama tesisindeki döşemeler için de döşemeciyle anlaşmıştı.

Jacob böyle bir şey yapmamıştı. Beni bir kutuya koymuş ve kendisinin altında gördüğü her şeyi yapmamı beklemişti. Evimizi dekore edebilir ve arkadaşlarımıza tavsiyelerde bulunabilirdim, ama bu sadece aptalca bir kadın hobisiydi, değeri olan bir iş değildi. Aslında daha ileri eğitim veya başlatmak kendi işimi kurmak

uzun süre görmezden gelirse kesinlikle geçip gidecek anlamsız bir fikirden ibaretti.

"Bütün gece seni öpmek istedim," diye mırıldandı Rhett dudaklarına.

"Ben de," diye itiraf ettim, bugün mesafemi koruyacağıma kendime söz vermiş olmama rağmen. O bana dünyayı daha parlak hissettirirken, onu nasıl uzak tutabilirdim ki?

Rhett kendini kötü bir insan olarak görüyordu, ama bu delilikti. Nate kendini yaraladığında beni hastaneye götürmüştü. Evi bölüşmeyi önermişti. Tadilat için tüm parayı o koyuyordu ve kârı yarı yarıya bölüşmeyi kabul ediyordu; bu anlaşma sadece bana yarar sağlıyordu. Lodge için yaptığım tasarımı kabul etmiş ve belediye meclisi toplantısında sakinlerin önünde savunmuştu.

Eylemler sözlerden daha güçlüydü ve o, istismar dolu bir evde büyümüş olmasına rağmen tüm bunları yapmıştı. Öpüşmemizden uzaklaştım ve gözlerine bakarak, tüm bunların önemli olduğunu nasıl göremediğini merak ettim. Kendi sahibi olduğu kahve dükkanında bazen sıraya girmeden önüme geçse de, o iyi bir insandı.

"Kitaplıklarla işimiz bittiğinde, benim evime gelmelisin," dedi Rhett.

Kaşlarını kaldırdım. "Sıfırdan yüze, ha."

Sırıışı kötücülüktü. "Hayır, ama düşünme şeklini beğendim. Demek istediğim, oradan çalmak isteyeceğin dekoratif eşyalar var mı diye bakmaya gelmelisin. Burayı inşa ettirdiğimde bir tasarımcıya dekorasyonunu yaptırmıştım, bu yüzden her yer ıvır zıvırla dolu."

"Onlara hurda demeyi bırakmalısın, Rhett. Bazı şeyler sırf güzel oldukları için güzel olabilirler ve bu, onları evinde bulundurmak için yeterli bir nedendir."

Gülerek ellerini kollarımdan aşağı kaydırıp ve parmaklarını benimkilerle doladı. "Haklısın. Hadi. Bunu halledelim."

Rhett ile her fırsatta kavga etmeyi bıraktığımda, onunla çalışmak kolaylaştı. O istemeden önce ihtiyacı olan alyan anahtarlarını ve tornavidaları ona verdim, talimatları okudum ve hangi parçaları birleştirmesi gerektiğini söyledim. Bir saat içinde iki kitaplığı bitirip duvara dayadık, sonra tüm ambalajları temizledik

ambalajları temizledik ve iç mimarının seçtiği güzel eşyaları görmek için onun evine gittik.

Onun evinin önüne geldiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Burası Lovers Lane'deki evden daha samimi bir yerdi ve kesinlikle ofisten daha samimiydi. Onun yeni bir yönünü görecektim. Rhett büyük çift garajına girdi, ben de arabamı onun arkasına park ettim. Arabadan indim, gözlerim eğimli çatı çizgisini ve evin dört bir yanını kaplayan güzel sedir kiremitlerini taradı. Büyük pencereler vadiye bakıyordu ve tek ses ağaçların arasından esen rüzgârdı.

O bir dağ sığınağında yaşıyordu ve ben yoğun, inanılmaz bir kıskançlık duyuyordum.

"Vay canına," dedim, başımı sallayarak.

"Garajdan girin. Ceketlerinizi buradaki askılara asabilirsiniz," dedi ve iç kapıyı açtı. Duvardaki bir düğmeye basarak arkamızdaki garaj kapısını kapattı ve devasa bir salona açılan bir koridora girdik. Büyük, rahat görünümlü kanepeler, ormanın ve vadinin karanlık manzarasına bakarken, tavan yüksekte yükseliyordu ve açık kirişler sivri çatıyı destekliyordu. Kanepelerin arkasında, koyu kömür rengi dolapları ve güzel taş tezgahları olan büyük bir şef mutfakı görünüyordu.

Kullanabileceğimiz bir sürü eşya vardı. Heykelimsi lambalar ve dekoratif yastıklar. Dokulu battaniyeler ve güzel vazolar. Duvardaki sanat eserleri bile emlak satışına uygun olacak kadar nötrdü. Mekan kusursuz bir şekilde tasarlanmıştı, ama beni asıl cezbeden kişisel dokunuşlardı. Bardak altlığının yanındaki sehpa bırakılmış kitap. Yumuşak halının üzerindeki terlikler. Kedi ağacı mı?

O kadar ani durdum ki Rhett arkama çarptı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, tam o anda mutfaktan şikayetçi bir miyavlama sesi geldi.

Dönüp, işaret parmağımı göğsüne dayadım. "Sen!" Kaşları çatıldı.

"Ne yaptım?"

"Bana yalan söyledin! Kediye elinden çıkardığını söylemiştin!" "Onu sakladığımı itiraf edemezdim, değil mi?"

Kahkahalarla gülmeye başladım ve onun sağlam göğsüne ittim. "Sana inanamıyorum!"

"Onu ortadan kaldıracaağım," diye homurdandı Rhett. "Zamanım olur olmaz."

"Yalancı," diye cevap verdim, gülümseyerek başımı salladım. Bu adam... Ondan doyamıyordum. Kasabanın hayırseveri gibi davranıyor, sonra da kasaba halkını manipüle etmek için takındığı bir rolmiş gibi davranıyordu. Ama sonra, sokak kedisini evine almak gibi gerçekten iyi bir şey yaptığında, bunu sakladı. Eğer gerçekten insanları manipüle etmek ve maske takmak niyetinde olsaydı, herkese ve köpeklerine - ya da kedilerine - yaralı bir sokak kedisini evlat edindiğini sylerti. Ama bunu kendine sakladı.

Ona olan hislerim o kadar kabardı ki, başımı eğip başka yere bakmak zorunda kaldım. Turuncu kedi nazikçe bize doğru geldi, kuyruğu kanepenin köşesine sürtünerek geçti. Sonra oturdu ve yine şikayet etmeye başladı.

"Yemek kabın belirli saatlerde mama veriyor, kedi," diye homurdandı Rhett. "A olmadığını biliyorum."

"Pati nasıl?"

"Lanet kedi numara yapıyordu," dedi Rhett, mutfaağa doğru ilerlerken. Kedi onu takip etti, ben de hemen arkasından gittim.

"Ne?"

"Hiçbir şeyi yok. Bir şey içmek ister misin? şarap, bira, su ve birkaç kutu portakal suyu var."

"Su yeter. Teşekkürler." Saat henüz erkendi ve birkaç saat sonra çocukları okuldan almam gerekiyordu.

O, ayaklarının arasında dolaşan kediye görmezden gelerek başını salladı, ancak pençelerine basmamaya ve kuyruğuna çarpmamaya dikkat etti. Rhett bir bardak su doldurdu, sonra kiler kapısını açıp bir torba kedi maması aldı. Kedi arka ayakları üzerinde oturdu ve mama torbasının hareketini büyük bir ilgiyle takip etti.

Ancak dikkatimi başka bir şey çekti. Tezgâhın zerindeki su bardağını görmezden gelerek, kiler dolabını daha yakından görmek için odayı geçtim ve kalbim arka arkaya on altı takla attı.

"Rhett," dedim ve işaret ettim.

Kedi mutlu bir şekilde ödölünü yerken o ayağa kalktı ve parmağının işaret ettiği yöne baktı. "Ne oldu?"

"Burada bir raf dolusu sıcak mango chutney var!"

Yüzünde şaşkınlık ve başka bir duygu belirdi. Utanç mı? "O zaman pazardaki sonuncuyu çaldığımı biliyorum, birkaç kavanozunu eve götür. Ben... Bilmiyorum. Bazen beni deli ediyorsun, sevgilim. Sen etrafımdayken düzgün düşünemiyorum." Eğilip kedinin kulaklarının arkasını kaşdı, sanırım benim bakışlarımdan kaçmak için.

Orada durup, kiler kapısının çerçevesine tutunarak, ayaklarımla altında dünyanın değiştiğini hissettim. "Gerçekten her hafta bir kavanoz mu alıyorsun?" diye hayretle sordum, rafta sıralanmış kavanoz yığınlarına bakarak. "Bunu seviyor musun ki?"

"Çok lezzetli," dedi Rhett, "ama bir insan ancak bu kadar acı mango chutney yiyebilir. Ben sadece..." Derin bir nefes aldı. "Florence, demans belirtileri göstermeye başlayan annesine bakıyordu. Onu bir bakım evine yerleştirecek paraları yoktu ve Florence geçimini sağlamaya çalışıyordu. Pazarda o tezgahı açtı ve tüm birikimlerini kavanozlara, etiketlere ve tezgahın kirasına yatırdı. Pazara her gittiğimde bir kavanoz almaya başladım çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Ve sonra her geçtiğimde yüzü aydınlanıyordu, bu yüzden almaya devam etmem gerektiğini hissettim ve bir şekilde bu her hafta tekrarlanmaya başladı. Şimdi benim için bir tane ayırıyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmaya gönlüm el vermiyor. Sadece birkaç dolar ve bunun onun gününü güzelleştirdiğini biliyorum."

Hâlâ gözlerime bakmıyordu ve yanakları kızarmıştı.

Orada, iki ayağım da mutfağının zemininde dururken, birdenbire ona aşık oldum.

Bu bir maske değildi. Kasabanın hayırseveri gibi davranmıyordu. Gerçekten önemsiyordu. Belki Rhett bunun farkında değildi, sadece geçmişinden kaçtığını düşünüyordu. Ama kimse iyi bir itibar kazanmak için kedi evlat edinip kilerini chutney ile doldurmazdı.

Beni hastaneye götürmüştü. Hiç direnmeden bana evin yarısını vermişti. Tadilat için para yatırmıştı.

Evle ilgili fikirlerimi destekledi ve kısa bir mücadelenin ardından, kulübeyle ilgili fikirlerimi de destekledi.

Düşünceli, destekleyici ve *iyiydi*. O kadar iyiydi ki, neredeyse inanılmazdı. Parçalanmış bir aileden gelmiş ve kendini daha iyi bir adam haline getirmiş, tüm o mücadelelerin üstesinden gelerek kasabanın en iyi adamı olmuştu. Kalbi saf, yirmi dört ayar altındandı.

Ve bana ihtiyatlı bir ifadeyle baktığında, ona söylersem bana inanır mı diye merak ettim.

Aklıma hiçbir kelime gelmedi. Konuşamadım. Tek yapabildiğim aramızdaki mesafeyi aşmak, ellerimi kaldırıp yanaklarını avuçlamak ve onu öpmek için kendime çekmekti. Hiç direnmedi, elleri belimde durduktan sonra kayarak beni göğsüne sıkıca sarıldı. Titredi, öpücüğü derinleştirdi ve ben duygularımın akıntısına kapıldım. Kendimi güvende, sevilen ve canlı hissettim. Özel birini bulmuşum gibi hissettim, tüm önyargılarımın ve yargılarımın haksız olduğunu düşündüm.

Belki de iyi erkekler vardı. Belki Rhett onlardan biriydi ve belki de o da benimle aynı şekilde hissediyordu.

"Piper," diye mırıldandı, parmakları omurgamın iki yanındaki boşluğa gömüldü. "Piper, durmalıyız." Bunu söylerken bile beni kendine çekti.

"Neden?" Onun çenesini öptüm, parmaklarımı boynunun dibindeki saçlarına doladım.

"Seni çok istiyorum." Dudakları boynumun yanındaki nabzımı takip etti, vücudu benimkine dolanarak beni mutfak dolaplarına doğru yönlendirdi.

"Bu durmak için iyi bir neden gibi görünmüyor," dedim ve onu bir öpücük daha için aşağı çekerek. Ağzıma inleyerek, elleri gömleğimin altına kayarak yanlarımdaki çıplak tenimi okşadı. Büyük, sıcak avuçlarını belimden kaburgalarımın doğru kaydırarak, elleri vücudumu kavrayarak beni istediği yerde tuttu.

Dokunuşuyla titredim. Yıllardır ilk kez biri oradaki tenime dokunmuştu. Sıcaklık içimi kapladı ve Rhett'in az önce ne demek istediğini anladım. Daha önce durmalıydık.

Çünkü artık çok geçti. Ellerinin vücudumun her yerinde olmasını istedim. Dudaklarının beni pmesini istedim. Her Şeyi istedim.

Kendi ellerim keşfe ıktı, Rhett'in gömleğini ve i çamaŐırını çıkarıp altındaki sert kasları okŐamaya başladı. Ellerimi karnına ve göğsüne doğru kaydırırken parmak ularımin altında kıllar hissettim, tüm vücudum bu hisle titriyordu.

"ıkar," dedim, kumaşı iterek.

Gülümsemesi kurt gibiydi. "ok talepkarsın," diye mırıldandı, ama giysilerini çıkarmak için hiç vakit kaybetmedi. Sonra Rhett Baldwin ıplak göğüslü bir Şekilde önümde durdu ve son aklım da beni terk etti.

O sağlam ve güçlüydü, kasları altın rengi teninin altında belirgindi. Geniş omuzları ince bir bele doğru daralıyordu, parmak ularımla izlediğimde karın kaslarının belirsiz hatları hareket ediyordu. O benim kalçalarını tutarak beni tezgaha yapıŐtırırken, ben titrek ellerimle onun vücudunu keŐfediyordum.

Jacob dışında bir erkekle birlikte olalı uzun zaman olmuştu. Karnımda heyecan dalgaları yükseliyordu ve bir parçam bunun bir hata olup olmadığını merak ediyordu. Ne de olsa Rhett benim patronum ve iş ortağımdı. Yakın zamanda anlaŐmaya başlamıştık. Hakkımda fikrini deđiŐtirirse beni Őehirden kovabilirdi.

Ama gözlerimi kaldırıp onunla buluŐturduđumda, gözlerinde yumuŐaklık vardı. Eli çenemi kavradı ve eğilip dudaklarıma Şefkatli bir öpücük kondurdu. Yavaş ve derin bir pckt ve beni tamamen başım dönüyordu. O pcğmz derinleŐtirirken, ben mutfak tezgahına yaslanarak omuzlarına sarıldım. Ellerini böyle okŐayıp sevdiğinde, ellerini yanlarımdan aşağıya doğru kaydırıp tekrar gömleğimin altına soktuğunda, ona karşı erimek çok kolaydı. Göğsümü avuladığında, içimden bir titreme geçti ve dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçtı.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordu

Rhett. Nefes nefese cevap verdim.

"Hayır."

Cevabımı yeniden düşünmeye vaktim olmadı, çünkü Rhett parmaklarını gömleğimin kenarına dolamış ve bir saniye sonra onu çekip çıkarmıştı. Soğuk hava tenimi öptü, Rhett'in ellerinin sıcaklığı ise heyecan verici bir kontrast oluŐturuyordu. Bana doyamıyormuŐ gibi dokundu, ellerini ve ağzını kullanarak vücudumun kıvrımlarını izledi.

sutyenimin kenarının hemen üstüne, göğsüme bir öpücük kondurdu ve ben bu dokunuşla sırtımı kavisledim. Gözlerimi kapatıp kendimi onun dokunuşuna kaptırdığımda, başımın arkası üst dolaplara çarptı.

Bir erkeğin sıcak teninin benim tenime değmesini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Uzun zaman önce mükemmel bir eş ve anne olmaya odaklanırken bu yanıma kilitlemişim, ama o hiç ölmemişti. Rhett sütyenimi çekip dikleşmiş meme uçlarımı havaya çıkardığında, son engellerimi de bıraktım. Ağzı göğsümde sıcaktı, dili etimi yalarken, düşük, işkence dolu bir inilti çıkardı. Elleri kalçalarımaya yapışmış, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi sertçe bastırıyordu.

Tırnaklarımı omuzlarında gezdirdim, sonra avuç içlerimi aynı noktaya yerleştirdim. Başımı geriye yaslayarak boğazımı ona açtım ve beni boğmak üzere olan şehveti nefes nefese haykırdım. Onu o kadar çok istiyordum ki, başka hiçbir şeyin varlığı umurumda değildi.

"Bu pantolon ilk günden beri beni delirtiyor," dedi, kalın parmakları bel bandının arkasındaki fermuarlara uzanırken.

Her zamanki çizgili iş pantolonuma baktım. "Öyle mi?"

"Her gün tam bir işkence, sevgilim," dedi ve fermuar açıldı. Fermuar aşağı kaydı ve gözlerim onun gözlerine kaydı. Göz bebekleri kaybolmuştu ve sadece karanlık bana bakıyordu. Nefesim kesildi ve eli bacaklarımın arasına kaydı.

Aynı anda titreyerek nefes verdik. Gözlerimi kapattım, Rhett'in omuzlarını kavradım ve başımı üst dolaplara yasladım, vücudum ondan daha fazlasını isterken bacaklarım daha da açıldı. Parmaklarına değen kaygan ve sıcak hissim karşısında düşük bir inilti çıkardı.

Sonra ellerimi indirme sırası bana geldi, sertleşmiş penisinin pantolonunun ön kısmına bastırıldığını hissettim. Kafasını boynuma eğdi ve kulağımın altına bir öpücük kondurdu, vücudunu benimkine doladı ve beni kendine hapsetti.

Zevk içimi parçaladı, şaşkın bir nefes aldım. Titrerken tırnaklarım omuzlarına battı.

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken hareketleri yavaşladı. "Sen...?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim. "Bu genelde..."

Onun tamamen erkeksi, kendini beğenmiş sırıtışı, cümlemi bitirmemi engelledi. *Her şey çok hızlı oldu.*

Omzuna vurdum ve güldüm. "Kes şunu. Egonun daha fazla şişirilmeye ihtiyacı yok."

"Bir tane daha yapabilir misin?" diye sordu Rhett, ipeksi, koyu sesiyle, parmakları bir kez daha üzerimde hareket ediyordu.

Dayanamayıp iç geçirdim ve gözlerimi kapattım.

Rhett'in özelliği buydu. O manyetikti. Diğer insanlar için gösteri yaptığını bilsem bile, gözlerim yine de ona kayıyordu. Gülümsediğinde kalbim çarpıyordu. Güldüğünde içim titriyordu.

Bana bu şekilde dokunması, tüm dikkatinin bana odaklanması, tüm yoğunluğunun sadece benim zevkimi aramaya yönelmesi... Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Sabırlı, talepkar ve eğlenceliydi, sanki başka hiçbir şey yapmak istemiyormuş ve başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi bana dokunuyor, beni kızdırıyor ve öpüyordu.

Ve belki de gerçek buydu. Belki de beni önemsiyordu. Kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Sonuçta, içimde ikinci bir tane daha vardı. Pantolonum uyluklarımın etrafında sıkışmış, ellerim onun uyarılmasını hissetmek için çabalarken, tüm utangaçlığım kaybolmuştu. Rhett'in elleri kalçalarımı kavradı ve uyluklarıma kayd, aynada bazen hayıfladığım tüm eti kavradı. İnledi ve beni döndürdü, giyinik göğsünü çıplak popoma bastırdı. Kumaş tenime sürtündü ve ben dengemi biraz olsun yeniden kazanmak için avuçlarımı tezgahın üzerine düz bir şekilde koydum.

"Rhett..."

"Biliyorum. Dururum."

"Ben öyle demek istemedim."

Alnı omzumun arkasına yaslandı, iki kolunu da belime doladı. Bir eli göğsümü tutmak için yukarı kayd, sütyenimin kupasının altına girerek avucunu tenime değdirdi. Sıcak, kocaman ve her şeyi kaplayan göğsünü sırtıma bastırdı.

Hiç şansım yoktu. Belki de bu yüzden ilk başta ona direnmiştim, çünkü ona kalbimi açmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum.

Rhett ellerini karnımın üzerinden belime kaydırdı. Omzuma bir öpücük kondururken beni okşadı, alçak sesle fısıldadı: "Seni istiyorum, Piper."

Dudaklarımı ısırđım. Korunaklı ve savunmasız bir adama nasıl direnebilirdim ki? Kibirli ve nazik bir adama? Kendimde gördüğüm tüm karmaşık yönleri ve parçaları, güzel, erkeksi bir pakette toplayan bir adama?

"Evet," diye cevapladım ve birkaç saniye sonra onu arkamda hissettim. Elini omurgamdan aşağı doğru okşadı ve istediğim yere yerleşti.

O içime girerken inledim, parmaklarım taş tezgaha kıvrıldı. Pantolonum bacaklarımı sıkıştırdığı için daha fazla açamazdım, bu yüzden öne eğildim ve kalçalarımı ona doğru kıvırdım. Rhett boğazının derinliklerinden sert bir ses çıkardı, parmakları kalçalarımın etine gömüldü. Bu giriş yoğun, ateşli ve inanılmazdı. Ön kollarımın üzerine düştüm ve omzumun üzerinden arkama baktım.

Rhett şaşkın görünüyordu. Nefes verdi, elleri kalçalarımındaki tutuşunu gevşetti ve sonra hareket etmeye başladı.

Bunun olmaması gerekiyordu. Patronumla yatmamam gerekiyordu. Ona aşık olmamam gerekiyordu. İçten içe bunu biliyordum. Rhett'in üzerimde çok fazla gücü vardı. Beni işimden edebilir, kasabadan kara listeye alabilir ve buradan ayrılmamı sağlayabilirdi.

Çok uzun süre son derece sorumlu davrandıktan sonra pervasız davranmaya başladım. Eski eşimden ayrılmak için yeterli parayı biriktirdikten ve çocuklarım için her zaman sağlam durduğumdan emin olduktan sonra. Tüm kararlılığımı toplayıp, diğer adaylardan iki kat daha fazla çalışıp, asla tereddüt etmemek için elimden geleni yaptıktan sonra.

Rhett ile yatmak tüm bunları tehlikeye attı. Tüm emeklerimi, çabalarımı, gözyaşlarımı bir yığın halinde toplayıp ateşe attım.

Ve o benim adımı söylediğinde, sesi kaba ve sert, penisi içimde derine gömülüydü, tek bir şey düşünebiliyordum: buna değdi.

Bir erkeğin benim dokunuşumla parçalanışını duymak ve hissetmek buna değdi. Mide boşluğumda zevk hissinin sıkışıp, daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar devam etmesi buna değdi. Omzumun üzerinden bakmak, saçlarımın yüzüme dökülmesi ve onun kollarını göğsüme dolayarak beni sertçe vücuduna çekmesi buna değdi.

Bir çığlık atarak boşaldım, başım omzuna yaslandı. Bir an sonra o da beni takip ederek kendinden geçti, bedenimi uzun, nefes nefese geçen dakikalar boyunca sıkıca tuttu. Sonra omzuma üç yavaş öpücük kondurdu ve içimden çıktı, elleriyle yanlarımı, kalçalarımı, uyluklarımı okşayarak nazikçe dokundu.

Arkamı döndüm, kollarının arasında kaldım ve alnımı göğsüne dayadım. Nefesim kesildi, düşüncelerim hala bulanık ve odaklanamıyordum. Sonunda kıyafetlerimizi giymek için ayrıldığımızda, acaba büyük bir hata mı yaptım diye düşündüm.

Sonra Rhett'in başı tişörtünün yakasından çıktı, saçları güzel bir dağınıklık içindeydi ve bana dizlerimi titretiren o gülümsemelerinden birini attı. Elini kaldırıp çenemi nazikçe kavradı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hey," diye fısıldadı ve serbest kolunu bana dolayabilmek için biraz daha yaklaştı.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Gülümsemesi genişledi ve ben de gülümsemekten başka seçeneğim yoktu. Sonra gülümsemem kıkırdamaya dönüştü ve ikimiz de gülerken yüzümü göğsüne gömdüm. Gerginlik bozuldu ve Rhett şakağıma son bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı. Mutfağın diğer tarafında bıraktığım su bardağını aldı ve yanıma koydu. "İç," dedi, "sonra etrafta biblo alışverişine çıkalım." Evi işaret etti ve ben de omzunun üzerinden baktım.

Kedi kanepenin arkasında kıvrılmış yatıyordu. Bize onaylamayan bir bakış attı, sonra başını vücuduna gömdü.

YİRMİ BEŞ RHETT

Kış, vadide aralıklı olarak geldi, güneşin yakıcı olduğu günlerin arasında kar yağıyordu. Kasım ayı ilerledikçe hava çok soğuktu, ama ben, kulübenin ana odasında durup yemek alanının düzenlenmesini izlerken sadece sıcaklık hissediyordum. Marangozlar uzun banketler kurdular ve sipariş ettiğimiz masalar uzak duvara dayandırılarak istiflendi. Pencerelelerin yanındaki oturma alanı mobilyalar için hazırdu.

Pencerelerden, birkaç kayakçı ve snowboardcu, kulübeyle biten geniş, yumuşak tepede kıvrımlı çizgiler çiziyordu. Olağandışı ılıman havada açılış yapabilmek için kar makinelerimiz her gece çalışıyordu, ancak bu yıl şimdiye kadar sadece birkaç cesur yerli pasaport satın almıştı. Geçici bir konteynırda, onlara sıcak içecekler ve atıştırmalıklar sunan bir kantin vardı.

Lodge'un kapılarını açtığımızda, pazarlama çalışmamız ciddi bir şekilde başlayacaktı. İdeal bir durum değildi ve proje hiç de sorunsuz geçmemişti, ama şikayet edemezdım. Her şey plana göre gitmiş olsaydı, son dakikada Piper'ı işe almak ve onun sihrini izlemek zorunda kalmazdım.

"Acil sipariş olmasına rağmen bu aydınlatma için çok iyi bir fiyat aldım," dedi Piper, önceki gün takılan büyük özel ışıkları göstererek.

"Nora'nın gönderdiği son raporda bütçenin altında olduklarını fark ettim," dedim. Piper sahaya adımını attığı anda ellerimi ceplerime soktum, çünkü ellerimi serbest bırakırsam avuçlarım ona doğru kayacak ve kollarım onu kucaklamak isteyecekti.

Piper bana gülümsedi ve büyük pencerelerden gelen ışık, sanki güneş bile onun tenini okşamayı seviyormuş gibi üzerine parlıyordu. Dün gece, evimde birkaç dakika buluşup

ve geçen hafta benim evime geldiğinden beri vücutuna dokunmamıştım.

Çok uzun zaman olmuştu. Onu tattıktan sonra, daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum.

"Teslimat!"

Ollie'nin merdivenlerden geriye doğru yürüdüğünü gördük, kollarında plastikle sarılmış büyük bir koltuk vardı. Başka bir işçi koltuğın diğerk tarafını tutuyordu ve ikisi bize doğru yavaşça ilerliyorlardı. Piper küçük bir çığlık attı ve ellerini göğsünde birleştirdi.

"Nereye koyalım, Pipes?" diye sordu Ollie.

"Burada, pencerenin yanında," diye cevapladı ve pencerenin yanındaki boş yere işaret etmek için aceleyle öne doğru yürüdü. "Aman Tanrım, harika görünüyor!" Bana baktı ve parmağını kaldırdı. "Tek kelime etme, Rhett. Her şey yerli yerine oturup sen de sonucu görene kadar. Ağzından 'Büyükbabanın kulübesi' kelimesinin çıkmasını istemiyorum."

Ellerimi teslim olarak kaldırdım. "Sana güveniyorum," dedim ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırdım. Ona kulübenin tasarımı ve evin vizyonu konusunda güveniyordum. Bana karşı dürüst olacağına ve sırlarımı benim kadar sıkı koruyacağına güveniyordum.

Beni tanıyordu, beni görmüştü ve bana sırtını dönmemişti. Hayır, Piper bana yaklaşmıştı. irkin geçmişimi ve olduğumdan daha iyi biri gibi davrandığımı duymuştu ve buna rağmen bana değerk veriyormuş gibi öptü.

O, sandalyenin üzerindeki kalın plastik ambalajı yırtarken, onun heyecanına gülümsemeden edemedim. Sandalye, o berbat ekose kumaşla kaplanmıştı, ama onu burada, zengin ahşap ve karla kaplı yamaçların, manzarayı çerçeveleyen yaprak dökmeyen ağaçların yanında görmek...

Bu mantıklıydı. Büyükbabamın kulübesi tam da ihtiyacımız olan şeydi, özellikle de Piper'ın hayal ettiğiki gibi yüksekteydi.

"Bir koltuk daha var, sonra da sarı kanepeler."

Piper dikleşti ve Ollie'nin bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarını çattı. "Sarı kanepeler mi? Buraya mı teslim edildi?"

"Eric, önce onları yapmasını istediğini söyledi."

"Olamaz," diye inledi Piper. "Kanepeler ev için." "Arabayla götürebiliriz," dedim.

Ollie pencereden dışarı baktı. "Çabuk olsanız iyi olur. Fırtına geliyor gibi görünüyor ve dışarıda kalmaya dayanacak kadar iyi sarılmış olduğundan emin değilim."

Piper hemen harekete geçti ve birkaç dakika içinde, büyük sarı bir kanepenin kamyonetinin kasasına bağlanmış halde, şehre geri dönerken yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordu. Radyoda yumuşak bir country müziği çalarken, Piper'ın parmakları telefon ekranında uçuyordu. Bir göz attım ve cihazda bir yapılacaklar listesi ve birkaç e-posta gördüm. Çok çalışıyordu ve işlerini hallediyordu. Ona hayranlık duyuyordum.

"Programın önündeyiz," dedi. "Ev için demek istiyorum. Yeni yıla kadar bitirmek istiyorsak, kulübe için hala zamanımız çok dar."

"Aferin, hayatım." Elimi uzatıp bacağına koydum ve sessizliğe büründüğümüz sırada hafifçe sıktım. Buna alışabilirdim. Piper'ın ofise, hayatıma kattığı enerji, bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyordu. Yıllardır tek başıma işimi kurmaya çalışmıyordum. Şu anda anlamlı bir şey üzerinde çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Onun avucunun içi, yumuşak ve küçük, benim avucumun üzerinde kaydı ve parmaklarını benim elim etrafına doladı. Kasabaya dönene kadar öyle kaldık ve Lovers Lane'e giden sokaklarda ilerlemek için elimi çekmek zorunda kaldım.

Karla kaplı çimlerle çevrili evimiz bizi bekliyordu. Ağaçlar yapraklarını dökmüş, yaprak dökmeyen ağaçlar manzaranın beyaz, gri ve kahverengi renklerine karşı canlı görünüyordu. Kar yağışı yoğunlaşmış, kalın bulutlar dağların tepesine yapışmıştı.

"Hadi bunu içeri taşıyalım," dedim.

Kanepeli kamyonetten indirip verandanın merdivenlerinden yukarı taşıdık. Ön kapıdan geçirmek zor oldu ve iki duvarı ve kapı çerçevesini çarptıktan sonra nihayet şöminenin önündeki oturma odasına yerleştirdik. Piper ön kapıyı kapattı, sonra uzun bir iç çekerek plastik sarılmış kanepeye yığıldı. "Daha fazla egzersiz yapmam lazım," dedi.

Onun yanına oturdum ve kolumu omuzlarına attım. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim," dedim, kaşlarımı oynatarak.

O güldü, beni kaburgalarımın dirsekledi, sonra pes etti ve ben onu öperken bana yaslandı. Koruyucu plastik vücudumuzun altında çıtırdadı ve Piper uzaklaştı. "Bunu açmama yardım et."

Yumuşak kıvrımları olan koyu sarı bir kaneppe ortaya çıktı, sırtı, ayakları ve kolları zengin ahşapla çerçevelenmişti. Piper plastiği attı ve sevinçle bir çığlık attı. "Oh!" Bana bakarken gülümsemesi parlıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Güzel," dedim, ama kanepeye bakmıyordum.

"Hayal ettiğimden daha güzel," dedi, kolçakları parmağıyla okşayarak. "Eric çok iyi iş çıkarmış. Ona şahsen teşekkür etmem gerekecek. Tufting üzerindeki düğmelere bak. Hepsini tek tek sarmış."

"Bunu hesap tablomuzda hatırlamıyorum," dedim, sonunda Piper'dan gözlerimi ayırarak. "Nereden aldın?"

"Birkaç hafta önce çocuklarla antika dükkanlarına gittik," dedi. "Bunun parasını ben ödedim, döşeme parasını da, çünkü işimiz bittiğinde burayı ben alacağım." Birkaç adım geri çekilip kanepeyi başka bir açıdan inceledi. Gözleri narin, iğ gibi bacaklara takılmıştı. "Kendimle bir anlaşma yaptım, ev kurmayı daha fazla ertelememeye karar verdim," dedi. Boşanmadan beri, çocuklarım ve benim güvenliğimizi sağlamak için para biriktirmeye çalışıyorum. Ama bu, Bayan White'ın evinden taşındığımızda, evimizin bekar evi gibi görüneceği anlamına geliyor. Yeterince uzun zaman geçti ve artık sevdiğim şeylerle çevrili olmak istiyorum. Evimin gerçekten ev gibi hissettirmesini istiyorum."

Göğsüm sıkıştı. O kadar çok şey yaşamıştı ki, yine de yeniden başlamak için cesaret bulmuştu. Piper sadece kendisi için değil, iki küçük çocuğu için de güçlü olmak zorundaydı. Onun için benim için olduğundan çok daha fazla şey söz konusuydu, ama yine de sonuna kadar samimi olmayı başardı. Buna saygı duydum. Belki bir gün, ben de biraz daha onun gibi olabilirim. Biraz daha dürüst, biraz daha kendim. Duygularıma hakim olamayıp boğazımı temizledim. "Peki kira kontratın... yakında bitmiyor mu? Yaşamak için başka bir yer buldun mu?"

"Bir hafta içinde hazır olacak. Birkaç haftalık kısa süreli bir daire rezervasyonu yaptım ve Ridgeview'da bir yer buldum, ama kira sözleşmesi Ocak ayına kadar başlamıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ridgeview mu?"

Lovers Peak genel olarak güvenli bir yerdi, ama suç oranının daha yüksek olduğu bazı bölgeler vardı. Kasaba, dağlar arasındaki vadiyi kucaklıyordu ve otoyol ile bir dizi tren yolu, kasabanın ana bölümünü daha küçük ve daha az varlıklı bir bölgeden ayırıyordu. Ridgeview, kelimenin tam anlamıyla rayların karşısındaydı; evler daha bakımsızdı ve hırsızlıklar yaygındı.

"İdeal değil, ama ev oldukça güvenli görünüyor. Kısa sürede bulabildiğim tek yer bu. Kayak sezonu bittiğinde, daha uzun vadeli bir yer bulabileceğimi umuyorum." Piper gözlerime baktı, omuzları düzeldi.

"Kayak kasabasında yaşamamanın dezavantajı bu sanırım. Buraya yanlış zamanda taşındım. Yoğun sezonun hemen öncesinde." Ağzımı açtım, onu benimle birlikte yaşamaya davet etmek istedim. Evim tek bir adam için çok büyüktü ve bana hiç evim gibi gelmemişti. Ayrıldığımızda Piper'ı çok özlemiştim; onu gece gündüz yanımda tutmak hiç de zor olmazdı.

Ama bir şey beni durdurdu. Niyetim konusunda kendime karşı cömert olursam, Piper'ı rahatsız etme düşüncesi dilimi tuttu. Ama dürüst olursam, onu yanıma taşınmaya davet etmemi engelleyen kendi korkularım olduğunu itiraf edebilirim.

Sarah ile işler hızla ilerlemişti. Bu benim tek gerçek uzun süreli ilişkimdi ve birkaç hafta içinde benim evime taşınmıştı, sonra da tüm hayatım onun ruh halleri etrafında dönmeye başlamıştı. O giderek daha fazlasını talep ediyordu ve ben sevgiye o kadar muhtaçtım ki, ona bunu vermek istiyordum. Sonra birdenbire bana sırtını dönüp başka bir adam için beni terk etti ve başka birine aşık olmasının benim hatam olduğunu söylemeyi ihmal etmedi. Ona istediği her şeyi vermek için çabalıyor olmama rağmen, yeterince yanında olamamıştım. Yeterince iyi, yeterince güçlü ya da yeterince cömert olamamıştım. Ailemin bana her zaman söylediği gibi, tam da değersiz biriydim.

Belki hala öyleydim.

"Bu tarafta evi olan birini tanıyorsam bir bakayım," dedim sonunda. Bu yeterli değildi; ona dünyaları vermek istiyordum.

Piper kaşlarını kaldırdı. "Bu, kulübe açılır açılmaz beni kovmayacağın anlamına mı geliyor?"

Dudaklarım seğıirdi. "Henüz karar vermedim."

Gölerek omzuma itti ve gözlerini devirdi, sonra onu kaldırdığımda çığılık attı. Güzel sarı kanepenin minderlerinde zıpladı, sonra ben onun önüne diz çökerken koltuğun koluna tutunmak için uzandı.

"Bu elbiseyi beğendim," dedim, kumaşı yukarı çekerek uyluklarını ortaya çıkardım. Onu benim evime taşıyamazdım, ama ona başka şekillerde değer verdiğimi gösterebilirdim. Parmaklarım taytının üzerinden kayarak elbisenin altında gizli olan bel bandına ulaştı.

"Bu benim uğurlu elbisem," dedi, kalçalarını kaldırırken yanakları kızardı. "Bu elbiseyle üç bedava kahve aldım."

"Daha iyi bir şey elde etmek üzereşin," dedim, dudaklarım kıvrıldı.

Gözlerini devirmesi tam da istediğim şeydi. Güldüm ve taytını dizlerine kadar indirdim. Botlarını tek tek çıkardım, sonra şeffaf siyah kumaşı çekip çıkardım ve tenini ortaya çıkardım.

"Bacaklarımı tıraş etmedim," dedi biraz nefes nefese. "Üzgünüm."

"Biraz bacak kılı umurumda değil, sevgilim," dedim ve

Bacaklarını çekerek kışını kanepenin kenarına oturttum. Sonra dudaklarımı dizlerinin iç kısmına doğru kaydırdım ve kalçasının kıvrımına kadar öpücükler kondurdum. Piper titredi ve iç geçirdi, davetkar bir şekilde bacaklarını açtı.

Ve ben işe koyuldum.

YİRMİ ALTI PIPER

Zevk beni sararken parmaklarımı Rhett'in saçlarına geçirdim. O, cildime karşı coşkusunu inleyerek ifade etti ve ben onun dokunuşunun çöküşünde kendimi kaybettim. Geniş eller uyluklarımı daha da açtı. Güçlü parmaklar etime gömüldü. Titredim ve kanepenin kenarına tutundum.

Onun mutfağında geçirdiğim zamanın bir tesadüf olduğuna kendimi ikna etmiştim. Seksin bu kadar iyi, bu kadar yoğun hissettirmesi imkansızdı. Bu, zihnimin bir oyunu, gerçeklere dayanmayan çarpık bir hatıraydı.

Yanılmışım.

Rhett bu sefer içime girdiğinde, konuşmayı unuttum. Ecstasy beni şiddetli akıntısıyla sürükledi ve boğuldum. Rhett'in koyu renkli gözleri beni yüzeye çıkardı, dokunuşu beni kıyıya sürükledi. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve ona sarıldım, onu öpmek için aşağı çektim.

Son birkaç ayda Rhett hakkında öğrendiğim bir şey, onun ne kadar gözlemci olduğuydu. İnsanların tepkilerini, ruh hallerini ve alışkanlıklarını fark eder ve her etkileşimde kişiliğini çok hafifçe değiştirirdi. Hepimiz bunu bir dereceye kadar yapardık, ama Rhett bu konuda ustaydı.

Tüm bu dikkatin bana ve zevkime yönelmesi, başka hiçbir şeye benzemeyen bir deneyimdi. Yüz ifademdeki her iniltiyi ve seğirmeyi içti, tek amacı beni parçalamaktı. Ve başardı. Başparmağıyla klitorisime dokundu, avuçlarıyla tenimi okşadı ve sert, kaba bir öpücükle dudaklarıma bastırdı.

Ancak o zaman Rhett kontrolünü gevşetti. Hareketleri daha az akıcı hale geldi ve gözleri vahşi, yırtıcı bir ifadeye büründü. Onu öyle görünce tekrar boşaldım — tehlikeli, günahkar ve benim olan.

Nefes nefese, vücudumuz kanepenin üzerine uzanmış halde, kalp atışlarımızın normale dönmesini bekledik. Rhett beni kucaklarken parmaklarıyla kolumun ve omzumun üzerinde şekiller çizdi, nefesi saçlarımı okşadı. Dirseklerimin üzerine doğrulup, vücudumu onunla kanepenin arkası arasına sıkıştırdım ve ona baktım.

Korunmasız ve mutlu görünüyordu. Dudakları nazikçe kıvrılırken, yüzünde şefkatli bir ifade belirdi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi bilemeden, ya da bu duyguların sadece hormonların ve karışık düşüncelerin bir karışımı olup olmadığını bilmeden, başımı tekrar göğsüne yasladım ve kolumu karnına doladım.

Ona neler olduğunu sorabilirdim. Oturup bununla yüzleşebilirdim. Ne yapıyoruz biz? Gizlice görüşmeye devam edecek miyiz? O benim patronumdu ve bu evi düşünmem gerekiyordu. Birlikte yatarak her şeyi daha da karmaşık hale mi getiriyorduk? Birlikte yatmaktan daha fazlasını mı yapıyorduk? Ben onun için neydim?

Cesur olsaydım, ağzımı açıp zor sorular sorardım. Ama vücudu sıcaktı ve benimki gevşek. Büyük ön pencerenin dışındaki gökyüzünden kar yağıyordu ve evin sessizliği dilimi tuttu.

Bu konuşmayı yapmak istemedim, çünkü uzun zamandır ilk kez, sırf istediğim için ve kendimi iyi hissettiğim için bir şey yapmıştım. Bu, hoşgörölü ve pervasızcaydı ve belki de geri dönüp bana zarar verecekti, ama durmak için çok iyi hissettiriyordu.

ANIDEN, Şükran Günü geldi. Haftalar iş, ebeveynlik ve Rhett ile bulanık bir şekilde geçti. Nerede olursa olsun, birlikte vakit geçirebildiğimiz anları çaldık. Birden fazla kez, benim küçük ofisime girip kapıyı kapattı ve ben düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar beni öptü. Evdeki işler yavaşladı çünkü çok fazla vakit boşa harcıyorduk. Umursamaya gücüm yetmiyordu. Kendimi daha genç, daha kaygısız hissediyordum. Harika hissediyordum.

Kız kardeşim Georgia, arabamı kullanarak Heart's Cove'dan tüm arkadaşlarını da yanına alarak ziyarete geldi. Kahkahalar ve sevgi dolu bir atmosferle kasabaya geldiler ve içimden bir parça, kendi hayatımda da böyle bir dostluğa sahip olmayı diledi. Onlarla kasabaya geldikleri ilk sabah, yerel bir brunch mekanında buluştuk.

Haftalar o kadar yoğun geçmişti ki, Georgia'ya Rhett ile şu anda nasıl gittiğimizi pek anlatmamıştım. Onun için çalışmaya başladığım ilk haftalarda onun hakkında şikayetlerimi dinlemişti, bu yüzden erkekler ve ben restorana vardığımızda Georgia'nın arkadaşlarından biri olan Simone bana işlerin nasıl gittiğini sorduğunda, tek yapabildiğim "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum" diyerek konuyu geçiştirmek oldu.

"O kadar mı kötü?" diye sordu Simone.

"Daha da kötüsü," diye cevap verdim, kız kardeşimin bakışlarından kaçınarak. Georgia masanın karşısından beni izliyordu ve çok fazla şey görmüştü. Her zaman öyleydi.

Bu konuşma beni çok rahatsız etmişti, ama tek yapabildiğim hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Bu kadınların bildiği kadarıyla, Rhett beni itip kakmaya çalışan kendini beğenmiş bir pislikti.

Şu anda, tüm bu insanların önünde aramızdaki bağı inkar etmek yanlış geliyordu. Ama haftalarca Georgia'ya şikayet ettikten sonra nasıl geri dönüp ona, aslında kibirli, kendini beğenmiş ve sahte olduğunu düşündüğüm bu adamın, tanıştığım en iyi erkek olduğunu ve ona biraz aşık olabileceğimi söyleyebilirdim ki?

Bunu yapamazdım. Her şeyin çok yoğun olduğu, çocukların her şeyi duyan kulakları ve çok fazla şey gören gözleriyle yanımda olduğu şu anda yapamazdım.

Ayrıca, bir parçam hala bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Rhett ile olan aşkım gizli bir fırtınaydı. Açıkça ortada değildik. Olmamız da mümkün değildi.

Peki, bunun kalıcı olacağına nasıl güvenebilirdim? Ve eğer kalıcı olmazsa, bir başka başarısız ilişkinin utancıyla nasıl yüzleşebilirdim ki, bu seferki evliliğimden çok daha pervasız ve utanç vericiydi?

Simone başını salladı. "Aferin kızım," dedi onaylayarak ve utanç içimi yakıp kavurdu. Kocasını Wes, kolunu Simone'un sandalyesinin arkasına dolamış, yemeğine odaklanmıştı. Birlikte oldukları her an, sürekli birbirlerine dokunuyorlardı. Onları görmek, bende de aynı şeyi, bağarmaya gerek kalmadan kalıcı ve güçlü olan türden bir arkadaşlığı arzulamama neden oldu.

sürekli ve güçlü olmak için bağırmaya gerek olmayan bir arkadaşlık. Rhett'in kolunu sandalyemin arkasına doladığı bir restoranda oturmak istedim. Ona yaslanmak, ona dayanmak istedim, sırf yapabileceğim için.

Ama bu konuyu konuşmamıştık. Hem kulübeyi hem de evi tamamlamak için çalışırken, elimizden geldiğinde anları çalmıştık.

Çocukları sandalyelere oturtup onlara yemek sipariş ettim, sonra yanlarına oturdum. Kız kardeşim diğer tarafımda oturuyordu.

"Bir şey saklıyorsun," diye fısıldadı Georgia.

"Saklamıyorum," diye itiraz ettim, ki bu bir yalandı.

"Ev nasıl gidiyor?" Georgia'ya evden bahsetmiştim, ama bu haberi arkadaşlarıyla paylaşmamasını istemiştim.

"İlerleme yavaşladı," dedim, Georgia'nın yüzümdeki suçluluk ifadesini görmemesini umarak. İlerleme yavaşlamıştı çünkü her fırsatta patronumla yatmakla meşguldüm.

"Eğer bu hafta sonu üzerinde çalışmak istersen, çocuklara bir gece bakmaktan hala memnuniyet duyarım."

"Georgia teyze, biz de yatıya kalabilir miyiz?" Alec, üç sandalye ötedeki yerinden sordu ve çocuklarımın çok keskin bir seçici işitme yeteneğine sahip olduğunu kanıtladı.

"Tabii ki yapabiliriz." Kız kardeşim gülümsedi, sonra benden cevap bekler gibi bir bakış attı.

Tatil hafta sonunu aramızda bir kalkan olarak kullandım. Yerel bir sakinin evinde Şükran Günü'ne davet edilmiştik. Ev, dağın yarısına kadar uzanan muhteşem, devasa bir mülktü. Heart's Cove'da berberlik yapan Mia, ev sahibi Des aracılığıyla bize bu daveti ayarlamıştı. Aralarında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum, ama ben iyi yemek yemeye, çocuklarıma bakmaya ve Des'in ailesinin sürdürdüğü saçma sapan aile geleneklerine katılmaya odaklandım.

Lovers Peak'te Şükran Günü'nden sonraki Cuma'nın çok önemli bir gün olduğunu öğrenmiştim. Akşam karanlığı çöktüğünde tüm kasaba Main Street'e akın eder ve her yıl düzenlenen Noel ağacı aydınlatma töreni yapılırdı.

olmak. Her zamanki gibi yarım gün çalıştım, çocukları arkadaşlarının evinden aldım, üçümüze yemek yedirdim, sonra hepimizi giydirip, etkinlik sırasında Main Street yakınlarındaki çılgın trafikten bizi kurtarmak için bizi almaya gelecek olan Georgia'nın nişanlısı Sebastian'ı bekledim. Sebastian ve Georgia hafta sonu benim arabamı kullanacaklardı, sonra ben kiralık arabamı iade edip, günlük kullandığım küçük paslı hatchback'ime geri dönecektim.

Nate ve Alec her zamanki gibi gevezeydiler ve ben Sebastian'ın yanındaki ön koltukta oturarak, kız kardeşimin lise erkek arkadaşının yeniden hayatının bir parçası olduğu düşüncesine alışmaya çalışıyordum.

"Burada güzel bir kasaba bulmuşsun," dedi, tanıdık Teksas aksanı sözlerini ısıtıyordu. Bu, göğsümü hafif bir vatan hasretiyle sıkıştırdı, ama bu, eyaleti terk ettiğimde hissettiğim şeyin sadece bir gölgesiydi.

Pencereden dışarı bakarken, eski arabamın motorunun tanıdık sesini dinlerken, bu şirin dağ kasabasının kalbimde bir yer edindiğini fark ettim. Geri dönmek istemiyordum; burada kalmak istiyordum. "Burası çok güzel," diye onayladım. "Herkes çok iyi davrandı. Yazın burayı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Georgia, patronunla sorunların olduğunu söyledi."

Boğazımı temizledim ve koltuğumda kıpırdadım. Sebastian, kasabanın merkezine yaklaşırken arabayı yavaşlattı. Her yerde insanlar ve arabalar vardı. "O... evet. Başlangıçta birçok fikrimi reddetti," diye geçiştirdim.

Sebastian yanıt olarak mırıldandı ve ben onu, ücretsiz sokak park yeri olduğunu bildiğim bir yan sokağa yönlendirdim. Arabadan indik ve ben çocukları Main Street'e doğru yönlendirmeye odaklandım ve nefret etmem gereken patronum hakkında başka bir şey söylemedim.

Saat henüz beş olmamıştı ama güneş batmaya başlamıştı. Lovers Peak Dağı'nın batı yamacındaki kayalıklar, güneşin solan ışığını yakalıyordu ve üç aydır neredeyse her gün bu manzarayı görmeme rağmen, yine de nefesimi kesmeyi başardı. Çeteyi Rita'nın yerinde bulduk. Çocuklar sıcak çikolata aldılar ve Rita kendisi de selam vermek için dışarı çıktı. Georgia'nın yanına oturdum, o da yüzünü yukarı çevirip Sebastian'ın öpücüğünü kabul etti, sonra omzuyla bana hafifçe dokundu.

"Boş gecende ne yapacaksın?" Bu gece çocuklara bakmayı kabul etmişti.

"Evin koridorunu boyayacağım ve umarım mutfağa ikinci kat boya da atabilirim," dedim. "Sonra uzun bir banyo yapıp, olabildiğince uzun süre uyuyacağım." Ama Rhett boyayı bitirmek için evde benimle buluşacağı için, uyku biraz gecikebilir. Georgia'ya bunu söylemek istemiyordum.

Georgia gülümsedi. "Güzel."

Rita'nın evinde işimizi bitirdikten sonra Main Street'e doğru yürüdük. Her iki tarafında dükkanlar ve işyerleri bulunan uzun, eğimli bir caddeydi. Caddenin sonunda devasa bir Noel ağacı dikilmiş ve süslenmişti. Gece gökyüzünü kapladı ve kalabalığın heyecanı arttı. Bu bana, kahkahalar ve sohbetlerin havayı doldurduğu çekiliş gecesini hatırlattı. Beyaz nefesler gökyüzüne yükseldi ve kar taneleri dans ederek omuzlarımıza ve başlarımıza konmaya başladı.

Karanlık çöktü. Bütün kasaba nefesini tuttu, tüm gözler caddenin sonundaki devasa ağaca çevrildi. Parıldayan ışıkların içinde, devasa yaprak dökmeyen ağaç canlandı. Nefesimi tuttum, gülerek, kanım mutluluk ve tatil neşesiyle kaynıyordu.

Ve sadece ağaç değildi. Vintage tarzı sokak lambalarının hepsine, kıvrımlı ve ferforje detaylı ışıklar asılmıştı. Tüm dükkanların önünü çerçeveliyor ve çıplak ağaçları süslüyorlardı. Tüm kasaba parlıyor, ışıltıyor ve pırıldıyordu.

Bu yeri çok sevdim. Alec ve Nate, bir binanın üzerinde bulunan dev bir Noel Baba'yı gösterdiler, ışıklar onun kolunu ileri geri sallıyordu. Büyük grubumuz yan sokaklarda ve ışıklandırılmış park yollarında dolaşarak, tamamen değişmiş gibi görünen bir kasabayı keşfettik.

Benim hissettiklerime biraz benziyordu. Yeni patronu ona biraz düşmanca davrandığı anda bir ayağını kapıdan dışarı atan, yeniden başlamak konusunda endişeli kadın artık yoktu. Buradan ayrılmaya hazır değildim, burayı evim yapmak istiyordum. Lovers Lane'deki ev olmayacaktı, ama buranın bir yerinde olacaktı.

Her yıl çocukları ışıkların yanmasını izlemeye getirmek istedim. Yıllık çekilişe katılmak ve kendi gönüllü tişörtümü almak istedim

kendi tişörtümü almak istedim. Kız kardeşim ve arkadaşlarını ağırlamak ve kendime arkadaşlar edinmek istedim.

Caddenin karşısında tanıdık bir siyah saçlı siluet gördüm. Rhett bakışlarımı karşıladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Koyu renkli bir SUV'ye yaslanmıştı ve ben, ayaklarıma izin vermeden kendimi ona doğru yürürken buldum.

"Yeni araba mı?" diye sordum.

"Buraya sivil olarak geldim," dedi gülümseyerek. "Eve gitmeye hazır mısın?" Konuşurken bana yaklaştı ve sanki beni öpmek istiyormuş gibi göründü.

Kalbim hızla çarptı, içimde heyecan ve duygu kabardı. Ama gözümün ucuyla, kız kardeşimin kollarını oğullarımın omuzlarına doladığını gördüm. Başımı eğdim. "Rhett," diye azarladım.

"Benden utanıyor musun?"

Yüzüm kızardı. "Hayır," dedim, "ama kız kardeşime bizim..."

Kaşlarını kaldırdı. "Birlikte yatıyoruz mu?"

"Aslında senin hakkında çok şikayet ettim." O sırıttı.

"Neden bu beni şaşırtmıyor?" "O benim senden nefret ettiğimi düşünüyor."

"O kadar iyi bir oyuncu değilsin, sevgilim. Muhtemelen bana takıntılı olduğunu biliyor."

Dilimi şaklattım, sinirliymiş gibi davranarak, aslında ondan tamamen etkilenmişken. Herkesin önünde Rhett'in kollarına gömülmek nasıl bir duygu olurdu? Burada, herkesin önünde, onun kadını olarak olmak nasıl bir duygu olurdu?

"Ee? O zor sorular sormasın diye benimle kavga ediyormuş gibi yapıp büyük bir gösteri mi yapmak istiyorsun?" Rhett'in gözleri parladı. "Herkesin önünde benden nefret ediyormuş gibi mi davranacaksın?"

"Saçmalama," diye homurdandım, omzumun üzerinden bakarak. Georgia Sebastian'a bir şey söylüyordu, ama bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana doğru baktı. Yüzünde saf merak vardı. Dudaklarımı sıkarak Rhett'e döndüm.

Gözleri kahkaha doluydu. Bakışları, "*Bu bizim küçük sırrımız*" diyordu. "Elinden geleni yap, sevgilim."

"Seninle kavga ediyormuş gibi davranmayacağım."

"Eğlenceli olabilir," diye cevapladı, kaşları seğiriyordu, gözleri çok daha fazlasını vaat ediyordu.

Ona bakışlarımı daralttım ve gülümsemesi genişledi. Bu çok saçmaydı. Tek yapmam gereken Georgia'ya neler olduğunu anlatmaktı. Ama Rhett ile birlikte olduğumuzu söylersem, patronum ve iş ortağımla yatmanın inanılmaz derecede kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirdi. Bana ne düşündüğümü sorabilirdi. İçimde kendime olan güvenimi sarsan o tohumları filizlendirebilirdi.

Ve şu anda, Rhett'in sıcaklığını içime çekerek, yıllardır ilk kez kendimi canlı ve hafif hissederek, gerçekle, sorularla ya da şüphelerle yüzleşmek istemiyordum. Sadece Rhett'i istiyordum.

Bu yüzden yarım adım geri çekildim, ciğerlerimi doldurdum ve ona dişlerimi sıktım. "Seni piç!" diye bağırdım.

Kız kardeşimin etrafındaki arkadaş ve tanıdıklar grubu hep birlikte başlarını çevirdiler.

Rhett'in gözleri parladı ve aracının yanından kendini itti. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve içimde heyecan yükseldi. Büyük, tehlikeli ve çok, çok seksi görünüyordu. Üzerime eğilirken, gülümsememek için kendimi zorladım ve çenemi ona doğru uzattım.

Onun ellerini üzerimde hissetmek için sabırsızlanıyordum. Şehvet içimde bir havai fişek gibiydi, vücudumun her santimetresine kıvılcımlar saçıyordu.

Rhett sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi eğildi ve beni omzuna attı. Gülmemi saklamak için çığlık attım. "Beni indir! Hey! Seni küstah domuz!" O mırıldanırken ben de yumruklarımı sırtına vuruyordum ve bu sözlerimin bedelini çok yakında ödeyeceğimi biliyordum. Sabırsızlanıyordum. O kadar tahrik olmuşum ki, düzgün düşünemiyordum. "Beni indir, Rhett!" Neredeyse gülmekten kendimi alamadım. "*Rhett!*"

Kız kardeşim seslendi: "Sabah beni ara!"

Kendimi kaldırıp Nate ve Alec'in ellerini tuttuğunu gördüm.

Üçü de hafifçe eğlenmiş görünüyordu ve hiç de endişeli değillerdi.

Belki de ben gerçekten iyi bir oyuncu değildim.

"Ben değilim... *birak beni!*"

Rhett'in göğsünden düşük bir kahkaha yükseldi ve benim şiddetle istediğim şeyi yapmak yerine, aracının arkasını açtı

ve beni hiç nazik davranmadan içeri attı. Kapıyı kapatmadan önce, bana geniş, kötücül bir gülümseme attı.

Başımı koltuğa gömdüm ve Rhett direksiyona geçer geçmez kahkahayı patlattım. Ben göğsüme elimi bastırırken o arabayı sürdü, birkaç hızlı dönüş yaptıktan sonra kenara çekti. "Buraya gel," dedi, yolcu kapısını açmak için eğilerek.

Koltuğumdan kalkıp yolcu koltuğuna geçtim ve kapıyı kapatmaya zar zor vakit buldum ki, Rhett eliyle çenemi tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Nefesim kesilene kadar onu öptüm, ceketinin yakasına tutunarak, on yıllardır hissetmediğim kadar başım dönüyordu.

"Sana bir sürprizim var," diye mırıldandı dudaklarıma. "Ama önce bunu yapmak istiyorum." Parmakları kot pantolonumun düğmesini açtı ve büyük, sıcak eli klotumun altına kayarak zonklayan, kaygan merkezimi kapladığında nefesim kesildi. Beni hissedince inledi, dudakları çenemi öpmek için hareket etti, sonra dişlerini boynuma sürttü. Bu sırada eli okşadı, daireler çizdi ve alay etti.

Koltukta kıvranıyordum, gözlerim kapanıyordu, dudaklarım Rhett'in temas ettiği her yeri öpüyordu. Kulak memesi. enesinin köşesi. şakakları. Saçları.

Uzun parmağı içime kaydı, avucunun ii en çok ihtiyaç duyduğum yere bastırdı ve ben tüm duyularımı kaybettim. Orgazm içimi parladı ve ben ığlığımı onun kaslı omzunda boğdum. Bacaklarım onun elini sıktı ve parmaklarım onun hareketlerini durdurmak için bileğini kavradı.

Görüşüm geri geldiğinde, park ettiğimiz küçük yan sokağa baktım ve kimseyi görmediğim için minnettar oldum. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye fısıldadım.

Rhett'in gülümsemesi karanlıkta beyaz bir çizgi gibiydi. Elini pantolonumdan çekti ve parmaklarını ağzına götürdü. Beni tadarken onu izledim, gözleri kapandı, dudaklarından bir inilti kaçtı.

Bu adama o kadar aşık olmuştum ki, asla kurtulamayacaktım.

Gözlerime baktığında, gözleri kararmıştı. "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kırptım. "Neye?"

"Sürprizine."

"Sürprizin bu olduğunu sanıyordum."

Gülümsemesi yumuşadı. "Hayır." Beni yavaşça ve nazikçe öptü, sonra geri çekildi. "Kemerini bağla, sevgilim. Lovers Lane'e gidiyoruz."

YİRMİ YEDİ PIPER

Taze boya kokusu burnumu doldurdu ve ortak sahibi olduğumuz evin giriş holüne hayretle baktım. Işık düğmesine bastığımda, giriş holü için seçtiğim büyük avize parlamaya başladı. Nefesim kesildi.

"Bitti mi?" Duvarlara, süslere, alt kattaki tuvaletin kapısına baktım. Her şey yeni boyanmıştı ve tertemiz görünüyordu. "Nasıl..."

"Birkaç kişi gelip bize yardım etti." "Ama..."

"Masrafları ben karşılayacağım. Proje bütçesine dahil edilmeyecek." "Bu hile yapmak!"

Rhett başını geriye attı ve güldü, sonra kollarını bana doladı ve beni öpmek için kendine çekti. Sonra alnını alnıma dayadı ve gülümsedi. "Prensiplerini bir kenara bırakıp bu işi bana bırakabilir misin? Zaten bizim yapabileceğimizden çok daha iyi bir iş çıkardılar."

"Bilmiyorum," dedim. "Adil görünmüyor." "Kime göre?"

"Sana!" diye bağırdım. "Ya eğer..." Sesim kesildi, boğazımda bir yumru oluştu.

Rhett geri çekildi, elleri nazikçe okşayarak yanlarımdan aşağı kaydı. "Ya ne olursa, Piper?"

Bunu söylemek istemiyordum, ama Rhett şamdanın ışığı altında beni izliyordu ve sözler ağzımdan çıkmadan önce içimden fışkırdı. Noel ışıklarının büyü, Georgia'nın tüm arkadaşlarının kahkahaları ve önceki gün Şükran Günü'nde yaşadığım eğlenceydi. Rhett'in dokunuşu ve her fırsatta beni eğlendirmesiydi. Savunmam yıkılmıştı. Ona göz kırptım ve "Ya bunu daha sonra aleyhime kullanırsan?" diye patladım.

Gözlerini kırptı, kaşlarını çattı ve başını hafifçe geri çekti. Onu kırmıştım. Sonra derin bir nefes aldı ve elini yüzüme uzattı, başparmağıyla yanak kemiklerimin kıvrımlarını izledi. "Sana bir şey göstereyim," dedi, sesi düşük bir uğultuydu.

Elini elime dolayarak, Rhett beni evin içine doğru çekti. Hala pencere perdeleri takılması gereken mutfağa girdik ve...

"Ev aletleri!" diye haykırdım, yepyeni paslanmaz çelik eşyaları görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ve bir kahve makinesi!"

"Sabah ilk iş olarak bir fincana ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Ne?" dedim, parmaklarım çoktan buzdolabının kolunu kavramıştı.

Kapıyı açtım, ama başım Rhett'in yönüne dönmüştü.

Kapı eşiğine yaslanarak, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Sabah ilk iş olarak bir fincana ihtiyacın olacağını düşündüm, bu yüzden sana bir makine aldım. Böylece Peak Coffee'de gürültü çıkarmaktan kurtulursun."

Onun şakacı sözlerini görmezden gelip asıl önemli olan konuya odaklanmayı tercih ettim. "Sabah ilk iş ne demek?"

"Kalacak bir yere ihtiyacın var, Piper. Bu ev senin. En azından bahara kadar çocuklarla birlikte buraya taşın. O zaman daha fazla kiralık ev olacak ve uygun bir yer bulduğunda evi satışa çıkarabiliriz."

Görüşüm bulanıklaştıkça buzdolabının kapısını daha sıkı kavradım. Rhett doğruldu ve kaşlarını kaldırdı. Anlamıyordum. "Neden bahsediyorsun?"

Cevap vermek yerine, Rhett mutfağı geçip lavabonun yanındaki çekmeceyi açtı. "İhtiyacın olan her şeyi almaya çalıştım, ama eminim bir şeyler unutmuşumdur," dedi, çekmecedeki parlak mutfak eşyalarına bakarak. "Yine de bir başlangıç ve Ridgeview'dan daha iyi."

"Burada kalamam!"

Çekmeceyi kapattı ve bana döndü. "Neden?"

"Çünkü evin yarısı senin! Sana kira mı ödeyeyim?"

"Saçmalama."

"Ne yani? Senin sadakati kabul etmem mi gerekiyor?"

"Biraz nefes alman gerekiyor. Nate ve Alec ile güvenli olmayan bir yere taşınmanın bir anlamı yok, burada boş bir ev varken. Senin sahip olduğun, yenilenmiş ve taşınmaya hazır boş bir ev."

"Seninle birlikte," dedim. "Seninle birlikte sahip olduğum boş bir ev." "Sen de taşınmamı mı istiyorsun?"

"Ne?" diye bağırdım.

Rhett güldü, beni sakinleştirmek için avuçlarını kaldırdı. Ama işe yaramadı. Nefesim hızlanmıştı ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. "Program..."

Rhett kollarıyla beni sardı, o kadar sıcak ve güvenliydi ki, yanaklarımdan akmaya başlayan gözyaşlarını tutamadım. "Hey," diye mırıldandı, beni sıkıca tutarak. "Hey, bebeğim, Piper, dur."

"Bunu kabul edemem," dedim, vücudum titriyordu. "Yapamam... Ya fikrini değiştirirsen?"

Rhett'in sesi sakin ve alçaktı, dudakları kulağımın üstüne değiyordu. "Neden fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsun?"

"Bu çok fazla. Bunu bana karşı kullanacaksın."

"Beni pek takdir etmiyorsun galiba," dedi.

"Ben... Tanrım, Rhett, çok üzgünüm." Hıçkırıklar boğazımı keserken yüzümü ellerimle kapattım.

Rhett beni daha sıkı kucakladı, büyük elleri sırtımda yukarı aşağı gezerken beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonunda nefesimi toparladığımda, o da bir nefes verdi. "Sana dürüst olacağım Piper, bu konuşmanın böyle geçeceğini hayal etmemiştim."

Gözlerimin altını avuç içlerimle silerek, sulu bir kahkaha attım. Kafamı salladım. "Üzgünüm."

"Üzülmemen gereken şeyler için özür dilemeyi bırakmalısın, Piper."

"Ben..." Cümlemin geri kalanını kesip, yine yarı gülme yarı ağlama bir ses çıkardım. "Doğru," dedim. Rhett'in gözlerine bakmak için başımı kaldırdığımda, gözlerindeki sıcak ve şefkatli bakış beni çok etkiledi. Tanıdığım en iyi erkek olmasına rağmen, kendinden kötü düşündüğüne inanamıyordum. "Boşanmadan sonra, eski eşim bana evimizde kalabileceğimi söyledi. Evi bana bırakacağını söyledi, ama iş

evrak işlerini halletme zamanı geldiğinde, sözünden döndü." Sesim fısıltı gibi çıktı ve bakışlarımı Rhett'in çenesine indirmek zorunda kaldım. Gözlerindeki acıma ifadesini görmek istemiyordum. Ama gözyaşlarım ve minnettar olmaktan uzak tepkim için ona bir açıklama borçlu olduğumu hissettim. "Evden ayrılmak zorunda kaldım. Oğulları kendine bırakmaya çalıştı ama ben part-time bir iş bulup market poşetleri doldurmaya başladım, bir daire tuttum ve daha iyi bir iş ararken onunla mücadele ettim. Bana karşı elindeki tüm kozları kullandı. Dostça davranıyormuş gibi yaptı ama her adımda kirli savaştı. Ben de ona güvenmişim, bu yüzden hazırlıksız yakalandım."

Rhett'in eli sırtımda yukarı aşağı okşamayı bırakmıştı, ama sonra tekrar başladı. "Bu yüzden aramızda her şeyin adil olmasını istiyorsun."

"Bana zaten iyi bir teklif sunuyorsun, Rhett. Tüm parayı sen koyuyorsun ama kârı yarı yarıya bölüşmeyi kabul ediyorsun. Kendi cebinden burayı boyatıyorsun. Şimdi de bu mu?" Başımı salladım. "Eğer kabul edersem..."

Sözümü bitirmemi bekledi, ama ben bitirmedim. "Kabul edersen, ne olacak?" Rhett sonunda nazikçe sordu.

"O zaman halı altımdan çekildiğinde çok daha fazla acı çekeceğim!" Ona baktım, sağlam bir zemin arıyordum. "Eğer tekrar tökezlersem, ayağa kalkamayacağım. Tökezleyemem, Rhett. Oğullarımın bana ihtiyacı var ve onları tekrar hayal kırıklığına uğratamam."

Rhett ellerini yüzümün iki yanına koydu ve başımı yukarı doğru eğdi, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım. Bu acı vericiydi. Bakışlarında yazan şefkat ve kırık kalbi görmek istemiyordum. Kendimi korumaya olan ihtiyacımı sorgulamak istemiyordum. Jacob ile evliyken, o her zaman üstünlük sağlamaya çalışırdı. Tartışmalarımız mayın tarlası gibiydi. Birini patlatmaktan korkmadan bu mayın tarlasında yolumu bulamazdım.

"Güvende hissetmek için neye ihtiyacın var, Piper?" Rhett'e bakarak gözlerimi kırptım.

"Ne?"

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Kira sözleşmesi mi istiyorsun? Her şeyi kağıda döküp imzalayalım. Seni kovamam. Korunursun."

Kalbim hala düzgün atmıyordu. Kaşlarımı çattım, zihnim hızla çalışıyor, bir tuzak arıyordu. Her zaman bir tuzak vardı.

"Hadi," dedi Rhett, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirerek. Beni koridordan aşağıya, merdivenlere doğru çekti. Merdivenler, ikinci kata çıkarken gıcırdadı. Rhett ana banyonun kapısını açtı ve ben, yığınla temiz havlu ve yeni beyaz duş perdesi görünce iç geçirdim. Sonra çatı katındaki yatak odasının kapısını açtı ve nefesim bir anda kesildi.

"Rhett," diye fısıldadım, eşiği geçerken ses çıkaramadan. İki yatak satın almış ve odanın her iki yanına, eğimli çatının altına yerleştirmişti. Yatak örtülerinde Hot Wheels logosu ve lastiklerinden alevler çıkan bir araba vardı. Her yatağın üzerinde, kutusu açılmamış yepyeni bir oyuncak araba vardı. Pencerenin her iki yanında basit, sağlam şifonyerler ve ayak altında yumuşak bir halı vardı.

"Çocukken tek istediğim, evim gibi hissettiren bir yerdi," dedi arkamdan. "Annemin bana, senin oğullarına baktığın gibi bakmasını istiyordum. Beni dinlemesini ve korktuğumda bana sarılmasını istiyordum. Ve geri dönebileceğim, güvenli hissettiren, benim gibi hissettiren bir yer istiyordum."

"Bu apaçık duygusal manipölasyon," diye boğuk bir sesle söyledim.

Rhett'in sesinde gülümsemesi belliydi, ben ona sırtımı dönmüş olmama rağmen. "Sana iyi adam rolünün bir oyun olduğunu söylemiştim."

Sonunda arkamı döndüm. Kapının önünde durmuş, tereddütlü bir bakışla beni izliyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

O keskin bir nefes aldı. Nefesini verdi. "Kalacak mısınız?"

"Bunu çocuklardan saklayamam," dedim, alt dudağım titreyerek, onun dekore ettiği odayı işaret ettim. "Ama..."

"Bunu tadını çıkarmak için bana birkaç saniye ver, Piper," dedi Rhett, odaya girip beni tekrar kollarına sardı. "Geri kalan itirazlarını sonra anlattırın."

Gülerek başımı göğsüne gömdüm. "Satış için evi düzgün bir şekilde hazırlamak için taşınmamız gerekecek."

"Tamam," diye kabul etti Rhett. "Bunu sonra düşünürüz."

Ona bakarak başımı salladım. "Bunu hak etmiyorum." Sözler ağzımdan döküldü ve içlerindeki gerçeklik aramızdaki havada parıldadı. Yutkundum, aniden korkuya kapıldım. Rhett çok şey görüyordu ve onun cazibesine kapılmak çok kolaydı. Onun görüldüğü kadar iyi olduğuna inanmak istedim. Burada yaşamak, çocukların odalarını gördüklerinde yüzlerindeki ifadeyi görmek, bundan sonra sonsuza kadar her gün ve her geceyi Rhett ile geçirmek istedim.

Ama ya her yardım kabul ettiğimde, bu yardım bana on kat daha kötü bir şekilde geri dönerse? Ya yeterince çalışmamışsam, yeterince mücadele etmemişsem ya da hayatımdan sahip olduğumdan daha fazlasını hak edecek kadar akıllı değilsem?

Rhett'in omuzları düştü ve beni daha sıkı kavradı. "Sızan su tesisatı olan eski bir evden çok daha fazlasını hak ediyorsun, Piper. Ama şimdilik bu da olur."

"Su tesisatını tamir ettiğini sanıyordum," diye alay ettim.

Rhett burnunu burnuma değdirerek homurdandı. "Ana yatak odasını görmek ister misin?"

Kalbim buna dayanabilir miydi emin değildim, ama merakım reddetmeme izin vermedi. "Yolu göster," dedim.

Rhett bir kez daha elimi tuttu ve elini böyle tutmak doğal ve doğru geliyordu. Merdivenlerden ana yatak odasına doğru yürüdük ve Rhett'in kapı koluna uzanmasını izlerken, bunu sadece keyifle yaşamak nasıl bir his olurdu diye düşündüm. Onun dediğini yapmak ve sadece nefes almak. Kendimi güvende hissetmek.

Rhett'in yanımda, sağlam ve sarsılmaz bir şekilde durmasıyla, kendimi güvende hissetmek o kadar da zor gelmiyordu. Uzun bir nefes verdim ve bununla birlikte, evliliğimin yıkılmasından beri beni rahatsız eden korkularımın bir kısmını da serbest bıraktım.

Ve Rhett kapıyı açtı.

YİRMİ SEKİZ RHETT

ŞİMDİYE KADAR, büyük açıklamam tam olarak planlandığı gibi gitmemiştir. Ama ana yatak odasına adım attığımda ve Piper'ın yüzüne döndüğümde, göğsümdeki düğüm çözüldü.

Gözlerinde hala yaşlar vardı, ama bu sefer ifadesindeki panik kaybolmuştu. Elleriyle ağzını kapattı ve başını salladı. "Rhett," diye fısıldadı.

"Satmaya gittiğimizde her şeyi değiştirmek isteyeceğini biliyorum, ama şimdilik böyle iyi olur diye düşündüm."

Piper öne doğru adım atarak, benim seçtiğim sade beyaz yorganla örtülü yatağın ucuna ellerini koydu ve elleri yorganın içine gömüldü. "Çok yumuşak," dedi.

"Bu sadece bir kraliçe yatak. Kral yatak buraya sığmazdı. Bu eski evlerin odaları küçüktür."

"Bir otel odasına ait gibi görünüyor." Yatağın ucuna katladığım battaniyeyi çekti, parmakları arasında yünü hissetti. "Gerçekten güzel bir otel odası."

"Lodge'ı satmak için iyi dinlenmen lazım," dedim sert bir sesle, içimde yükselen duyguları bastırmak için mizahı kullanmaya çalışarak.

Piper, dikkatimi başka yöne çekme çabamı hemen fark etti. Bana döndü, gözleri yaşlarla parıldıyordu ve başını salladı. "Bütün bunları sen mi yaptın?" İki adım attı ve önümde durdu, ellerini kaldırıp omuzlarıma koydu. "Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en güzel şey, Rhett. Hayatım boyunca."

"Eh, bu kasabada korumam gereken bir itibarım var..."

"Kes şunu," dedi gülümseyerek. Başparmağıyla çenemi okşadı. "Bunu yapmak zorunda değildin, bunu biliyorsun."

Nefes vererek başımı salladım. "Yanılıyorsun Piper. Yapmam gerekiyordu. Ridgeview'daki berbat bir daireye taşınmana izin veremezdim."

Bu ev boş kaldığında senin güvende olmayabileceğini bilerek geceleri uyuyamazdım."

"Evi ne zaman satacağımızı konuşmamız gerekecek," dedi, bakışları tekrar ciddileşti. "Plan yapabilmem, yeni bir yer bulabilmem, çocukları organize edebilmem için biraz önceden haber vermem gerek..."

Onu bir kez öptüm, istemediğim kadar sertçe. Sonra geri çekildim ve başparmağımla işaret parmağımla çenesini tuttum. "Zamanı geldiğinde bunu konuşuruz," diye söz verdim. "Sadece taşınmanı ve bir süre dinlenmeni istiyorum."

Gözleri bana bakarken yaşlarla doldu, boğazı yutkunurken hareket etti. "Sahte davrandığını sanıyordum Rhett, ama şimdi gerçek olduğunu biliyorum. Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Onun övgüsü beni rahatsız etti. Ben pragmatik bir insandım. Kasabada kasıtlı olarak bir itibar oluşturmıştım, çünkü insanların bana şüpheyile ya da acıyarak ya da her ikisiyle birden bakmasından bıkmıştım. İyi şeyler yapmaktan, genç sporcuların ameliyatlarını ödemekten, toplumu desteklemekten, bekar bir anneye yardım etmekten hoşlanıyor muydum? Elbette. Ben bir canavar değildim. Ama Piper'ın düşündüğü gibi o kişiliği benimsememiştim. O *bir* maskeden *ibaretti*. Çoğu zaman takması oldukça hoş olan, gerçekten iyi bir maske.

"Bu çok mantıklı," diye yine konuyu saptırdım ve başımı odanın geneline doğru eğdim. "Burası benim evim olduğu kadar senin de evin ve kalacak bir yere ihtiyacın var."

Gülümsemesi genişledi ve başka bir öpücüğü kabul etmek için başını eğdi. Dudaklarıma, "Sen karmaşık, çelişkili, güzel bir adamsın, Rhett Baldwin," diye fısıldadı.

Bu, benim hakkımda yaptığı önceki açıklaması kadar rahatsız edici değildi. Cevap vermek yerine, onu kollarıma sardım ve öpücüğü derinleştirdim. Elleri omuzlarımdan sırtıma doğru kaydı ve enseme birbirine dolandı. Beni kendine çekti ve daha sert öptü, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

"Bütün akşamı elimde boya rulosuyla geçireceğimi sanıyordum," dedi ayrıldığımızda. "Ama hepsi bitti."

Gülümsedim. "Yapabileceğimiz daha iyi bir şey aklıma geliyor."

Gülerek, yakamdan çekip beni tekrar öptü. Onu böyle seviyordum — talepkar, eğlenceli ve özgür. Onu

, bana karşı koyduğunda, ilkeli ve açık sözlü olduğunda da onu seviyordum.

Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama Piper Darling'e aşık olmuştum. O, bir evin yuva haline gelebileceğini ve mutluluğun sadece bir hayal olmadığını hissettirmişti bana. Beni korkutucu bir şekilde güvende hissettirmişti. Ona içimi açabileceğimi ve onun bunu daha sonra bana karşı kullanmayacağını hissettirmişti.

Elleri gömleğimi çekiştirdi ve ben de başımın arkasına uzanıp gömleğimi çıkardım. Onun önünde dururken, yumuşak avuçlarının göğsümü okşamasının verdiği hissi ile inledim. Elleriyle üst vücudumu okşadı, bulduğu kasları ve kemikleri izledi, kalbimin üstüne yumuşak bir öpücük kondurdu.

O benim vücudumu keşfederken ben taş gibi sertleşmişim, ama onun kalçalarına dokunuşum hafif kalmıştı. Oda karanlıktı, sadece ay ışığı ve uzaktaki bir sokak lambasının ışığı, bugün erken saatlerde taktığım tül perdelerden içeri giriyordu. Piper davetkar bir şekilde kollarını kaldırdı ve ben nefesimi vererek tişörtünü başından çıkardım. Tişört sessizce yere düştü, ardından sütyeni de onu takip etti.

Piper'ı kollarımın arasına alıp yumuşak yatağa yatırdım ve onun iç çekişinin sesini dinledim. "Bu yatak harika," dedi. "Ve yorgan da inanılmaz."

"Dediğim gibi, kulübeyi bitirmek için dinlenmen gerekiyor." Kaşlarını kaldırıncı gülümsemem daha da genişledi. "Ne? Bana inanmıyor musun?"

"Hiç de bile," dedi ve beni kendine çekerek dudaklarına dokundu. Dizlerini kaldırıp kalçalarımı kavradı, sırtını kavisleyerek elimi yanından aşağıya doğru kaydırıp göğsünü avuçladım. Sıkıştırdım, başparmağımla meme ucunu okşadım, dokunuşumla titremesini sevdim. Ağzımı göğsüne yaklaştırdığımda, Piper parmaklarını saçlarıma gömdü ve vücudunu benimkine doğru salladı. Dişlerimi sertleşmiş meme ucuna sürttüğümde nefesini tuttu ve karşılık olarak saçımı çekti. Derisine karşı homurdandım ve diğer göğsüne geçtim.

"Çıkardığın sesleri seviyorum Piper," dedim. "Bu gece çılgınlıklarını duymak istiyorum."

"Ev bize kalacak," diye nefes nefese söyledi. "Bence bunu gerçekleştirebiliriz."

Gülümseyerek başımı kaldırıp vücudumu aşağı doğru kaydurdım. Omuzlarım onun iç uyluklarına bastırdı ve bir kez daha kot pantolonunun düğmesini çektim. Güçlü bir çekişle pantolonunu çıkardım ve uzun bacakları ortaya çıktı. Parmaklarımı baldırlarında gezdirerek dizlerini açtım ve pozisyonumu aldım. Başparmağım, daha önceki oyunumuzdan nemli olan külotunun köşesini ovuşturdu ve Piper önümdeki yatakta titredi.

"Çok güzelsin," dedim, başparmağımla sürekli okşayarak. Bacağı yanımda seğirdi, elleri göğüslerini örtmek için hareket etti. Sırtını kavisledi ve göbek deliğinin yumuşak bir oval şekle dönüştüğünü izledim. Başparmağım hareketlerine devam ederken avucum alt karnında kaydı ve Piper'ın nabzını derimin altında hissettim. Elim altında çok yumuşak ve kadınsı görünüyordu ve bana tanıdık olmayan bir duygu dalgası geldi.

O benimdi, benim kadındı. Onun vücudu, zevki ve mutluluğu üzerinde sahiplenici hissettim. Onu iç çekip gülümseten kişi olmak istedim. Dilinde benim adımın, gözlerini kapattığında gördüğü yüzün benimki olmasını istedim.

Hırlayarak külotunu kenara çektim ve arzunun ıslaklığını hissettim. Piper nefesini tuttu, gözlerini açarak benim bakışlarımla buluştu.

"Gel bana," dedim. "Benim olduğunu söyle."

Yanakları kızardı, alt dudağı dişlerinin arasında sıkıştı. "Rhett..."

"Bana ait olduğunu söyle, Piper." Dudaklarımı onun en hassas noktasına indirdim ve Piper inledi.

"Senin," diye nefes nefese söyledi. "*Senin.*"

İçimde sahiplenme duygusu doruğa ulaştı ve Piper zevk çığlıkları atıp parmaklarını saçlarıma geçirene kadar kalkmadım. Sonra tek yapmam gereken pantolonumu çıkarmak ve vücudumu onun vücuduna yatırmaktı.

Ellerim Piper'ın ellerini buldu, parmaklarımız birbirine dolanırken onları başının iki yanına getirdim. Vücudu benimkini sardı, dudakları ağzımı, çenemi ve omzumu öpücüklerle doldurdu. İçine girdiğimde bir inilti kaçtı, dişleri boynumun yanını sıyırdı.

Boğazımdan çıkan kükremeyi ve ellerimi onun ellerinde sıkılaştırmamı engelleyemedim.

Dans ederken onu öptüm. Kelimeler yetersiz kalıyordu, ama Piper'ın gözlerindeki ışık bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyordu. Bu farklıydı. Özeldi. Sabah güneşin doğuşuyla silinemeyecek şekilde bedenlerimizle birbirimize sözler veriyorduk.

YİRMİ DOKUZ PIPER

Bütün geceyi kendime ayırmak, kaçırmamam gereken bir lüks gibi geliyordu. Bütün geceyi Rhett'le kendime ayırmak, inanılmaz bir lüks idi.

İki saat boyunca derin bir uykuya daldım ve uyandığımda ellerinin karnımın alt kısmına şekiller çizdiğini, göğsünün sırtıma bastırıldığını hissettim. Eli aşağıya doğru kayarken, ona daha rahat erişebilmesi için bacağımı onun bacağına attım. Hiçbir şey söylemedik ve zevk çılgınlıklarım yatak tarafından boğuldu. Arkanı döndüm ve Rhett beni sıcaklığıyla sardı. Başımı göğsüne yaslayıp, kalp atışlarının ritmini dinledim. Tekrar uyuduk ve güneş doğmadan uyandık, daha fazlasını istiyorduk.

Yeni kahve makinesini denemek için aşağı kata indiğimizde, gözlerim bulanık ve yorgundum. Kahve çekirdeklerini makineye dökerken Rhett vücudunu bana bastırdı, ellerini belime doladı ve boynuma bir öpücük kondurdu.

"Sen doymak bilmezsin," dedim gülerek.

"Sen yanımdayken, sadece gömleğim ve dantelli bir külot giyiyorum." Parmakları, pelvisimin üstündeki iç çamaşırımın bel kısmını okşadı. Elimde titreyerek kahve makinesinin düğmelerine rastgele bastım. Rhett, kumaş parçasını bacaklarımdan aşağı çekmek için tam zamanında kırmızı ışık yandı.

Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Rhett'in benden istediği açgözlü, sınır tanımayan seks gibi değil. Ona doyamıyordum. İçime girdiğini hissetmek, ona sarılmaktan ve ardından gelen zevk fırtınasından sağ çıkmayı ummaktan başka her şeyi unutturdu.

Sonunda güneş bulutların arasından görünmeye çalışırken duş alıp kahve içmeyi başardık. Kalın kar taneleri kasabayı beyaz bir örtüyle kaplamak için süzülüyordu.

"Çocukların eşyalarını toplamaya gideyim diye düşünüyordum," dedim, mutfak penceresinden manzarayı incelerken Rhett'e dönerek. "Kız kardeşim yakında onları bırakacak. Ona buraya getirmesi gerektiğini söyleyebilirim diye düşünüyordum."

"İyi fikir," diye cevapladı. "Benim arabamı kullanabiliriz."

Kalbim koca bir sıçrama yaptı. Ondandır yardım istemek zorunda bile kalmamıştım, ama bunun önemi yoktu. Rhett oradaydı, tıpkı Nate'in kolunu incittiği zamanki gibi. Onun kahvesini bitirip fincanı bulaşık makinesine koymasını izlerken, dengemi kaybetmiş gibi hissettim. Kendi çocuklarına yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayan bir adamla evliydim. Her şeyi kendi başıma yapmaya o kadar alışmıştım ki, taşınmamda bana yardım etmesini istemek aklıma bile gelmemiştir.

Rhett'in elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Şaşırmış görünüyor ama kolayca geldi, parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurduğumda inledi.

"Dikkatimi dağıtma," diye uyardı. "Bir saat daha buradan çıkamayacağız."

Dudaklarına gülümsedim. "Sadece seni öpmek istedim."

Başparmağıyla kolumu nazikçe okşadı ve sonra kapıya doğru yöneldik. Bir kez olsun, neredeyse tüm eşyalarımı atmak zorunda kaldığım için minnettardım. Bayan White'ın evi mobilyalıydı. Toplayacak pek bir şey yoktu. Çocukların ve benim temel ihtiyaçlarımızı valizlerimize sığdırmayı başardım ve geri kalanları hafta sonu boyunca almaya gelmeyi planladım.

Rhett, her şeyi SUV'sinin ve kiralık arabamın arkasına taşımama yardım etti ve Lovers Lane'e geri döndük. Onun arkasına park etmek için sokağa girdiğimde, eve baktım ve dudağımı ısırdım. Kar aralıksız yağıyordu ve şimdi çatı beyaz bir örtüyle kaplıydı. Çim ve ön kapıya giden yol karla kaplıydı, tertemiz, beyaz ve parıldıyordu. Artan heyecanım beni derin bir nefes almaya itti.

Bir ev gibi görünüyordu. *Benim* evim gibi. İçeride birkaç ışık yanıyor ve şömineden dumanlar yükseliyordu, rüya gibi görünüyordu. Belki de komşu kasabadaki büyük mağazaya gidip, saçaklar ve sundurma sütunları için kendi Noel ışıklarını alabilirdim.

"Seni bırakıp bir kürek alacağım," dedi Rhett, karla kaplı yolu kaşlarını çatarak. "Bunu daha önce düşünmeliydim."

Gülümseyerek eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra yeni yenilenmiş evimizin sıcaklığına doğru içeri girdim.

Yukarıda çocukların eşyalarını yerleştirirken, Rhett yarım saat ortadan kayboldu. Dışarıda arabasının durduğunu duyduğumda, çocukların penceresinden dışarı baktım ve onun yolu ve garaj girişini temizlemek için yepyeni bir kürek aldığını gördüm. İşini çabucak halletti, sadece bir kez durup alındaki teri sildi. Ben de işimi bitirip, Rhett'in seçtiği yeni şifonyerin çekmecesini kapattım ve aşağı indim.

Parmaklarım merdiven korkuluğunun sıcak ahşap yüzeyinde kayarken, midemin derinliklerinde yükselen kızarıklığı engelleyemedim. Rhett'i oturma odasında, şöminenin önünde diz çökmüş, elinde uzun bir barbekü çakmağıyla, ucunu çıra ve buruşuk gazete kağıtlarına doğrultmuş halde buldum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ateş yakmak istersin diye düşündüm. Çocuklar için ortamı rahatlatmak için."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, boğazım düğümlenmişti.

O tekrar ateşe döndü, buruşuk gazetenin tutuşmasını ve alevlerin ızgaraya dizdiği odunlara sıçramasını bekledi, sonra ayağa kalkıp ateş ekranını aldı. Onu şöminenin önüne koydu, sonra ellerini beline koyup somurtarak durdu.

"İşinden memnun değil misin?" diye sordum, yanına yaklaşarak elimi sırtına koydum.

"Bunu gaza çevirmeliydik. Çocukların böyle açık ateşle ortalıkta koşuşturması hoşuma gitmiyor."

Eğer ona zaten aşık olmasaydım, bu tek cümle beni aşık ederdi. Başımı omzuna yaslayıp iç geçirdim. "Aptalca bir şey yapmamalarını sağlarım."

"Nate onu kurcalamak isteyecek," dedi, somurtkan yüzünü şöminenin yanındaki dökme demir rafta asılı duran şömine demiri ve küreğe çevirerek.

Onun kafasının yan tarafına gülümsedim, çocuklarımin mizaçlarını bu kadar iyi tanıdığına şaşırmış ve sevindiğim için. Çünkü

haklıydı; endişelenmemiz gereken Nate'ti. Alec, Nate bir şekilde kardeşini planlarına dahil etmedikçe, ateşe yaklaşmamasını söylersem beni dinlerdi.

Güvenlik endişelerimiz bir korna sesiyle kesintiye uğradı. Evin önündeki büyük cumbalı pencereye gittim ve kız kardeşime el salladım, yüzümde bir gülümseme belirdi. Artık kiralık arabamı iade edip bütçemden o kalemi de çıkarabilirdim. Her şey yolunda gidiyordu.

Botlarımı giyip ön verandaya çıktığımda, Georgia, Sebastian ve oğullarım arabadan inmişlerdi ve evi görünce heyecanla zıplıyorlardı.

"Çok *sevimli*!" dedi Georgia.

"Annem çekilişte kazandı," diye bilgilendirdi Alec.

"Evet, Bay Baldwin kazandı dediklerinde annem çok sinirlendi," dedi Nate.

Baldwin'in kazandığını söylediklerinde büyük bir yaygara kopardı," dedi Nate.

"Biliyorum," diye cevapladı Georgia, gözleri parıldayarak bakışlarını omzumun üzerinden kaydırdı. Rhett arkamdaki verandaya çıktı ve yanaklarım kızardı. "Annen telefonda bana söyledi. Ama bana her şeyi anlatmadığını hissediyorum."

"Yeterince anlattım," diye cevap verdim. "Çocuklar, içeri gelin. Bay Baldwin size bir sürpriz hazırladı. Botlarınızı çıkarın. Nate, alçını ıslatmamalısın, o yüzden kar topunu bırak."

Nate yarısı yapılmış kar topunu yere attı ve bana yaramaz bir gülümseme attı, sonra Alec'in arkasından merdivenleri hızla çıkıp içeri girdi. Georgia ve Sebastian'ın bize katılmasını bekledim ve kız kardeşime sıkıca sarıldım.

"Dün gece onlara baktığın için teşekkürler."

"Pizza yedik, film izledik ve çocuklar yatma saatlerini çok geçirdiler. Harikaydı."

"Yatma saatini bana söylememelisin," diye cevap verdim gülerek.

Georgia bana gülümsedi, sonra Rhett'e döndü. "Henüz resmi olarak tanışmadık," dedi, "ama senin için çalışmanın ya da seninle çalışmanın kolay olmadığını duydum."

"Öyle mi?" Rhett, elini sıkarak dedi. "Şimdiye kadar Piper'ı ikna etmiş olabileceğimi düşünmüştüm."

"Sana ısınmaya başladım," dedim ve sonra erkekleri tanıştırdım. Sebastian başını eğdi. "Memnun oldum. Eviniz çok güzel." "Evi düzgün hale getirmek için çok çalıştık," dedi Rhett ve evimizi gezdirmeye başladı.

Evimiz.

Bu düşünce içimi sarsmıştı ve kapıyı kapatıp botlarımı çıkarırken derin ve sakinleştirici bir nefes almam gerekti. Georgia ve Sebastian evi incelemekle meşguldü ve çocuklar merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı, ama benim gözlerim Rhett'e takılmıştı.

Boyu ve genişliğiyle koridoru doldurmuş, evdeki elektrik işleri hakkında ne yapmamız gerektiğini açıklıyordu. Sebastian acıma dolu bir şekilde homurdanırken, o tavanı işaret eden hareketler yapıyordu ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Onun burada olması, bu evde birlikte çalışmış olmamız, yanında uyanmam ve ondan yardım istemem doğru geliyordu. Elimi eline koyup başımı kaldırıp öpücük istemem doğru geliyordu.

Bunun tamamen hayal olduğunu bilsem de, onunla bir gelecek hayal ettim. Ya gerçekten buraya taşınısaydık? Bu eski, gıcırdayan evi mutlu anılarla doldursaydık? Ya hayatımın geri kalanını yeniden yazabilseydim? Sıkıcı ve zorlu bir hayat olmazdı; zevk, kahkaha ve destek dolu bir hayat olurdu.

Rhett koridora baktı ve gözlerimle buluştu. Yüzündeki ifade yumuşadı ve o an, sanki düşünceleri benimkilerle aynıydı.

Ya bu gerçek olsaydı? Ya bizi ayırmakla tehdit eden bu ev, aslında bizi birbirimize yaklaştırırsaydı? Ya harap bir ev ve büyük bir vergi faturasından daha fazlasını kazanmış olsaydım? O adamı, ortaklığı, evi kazanmış olabilirdim.

Boğazım düğümlenirken, Georgia şömineyi övdüğünde zorla gülümsedim, sonra çocuklarımın heyecan dolu bağırıışlarını duyunca merdivenlere doğru baktım.

Rhett'e baktım. "Sanırım çocuklar odalarını buldular." "Anne!" diye bağırdı Nate. "Hot Wheels battaniyelerimiz var!" "Bugatti Bolide aldım!" diye bağırdı Alec.

Onun ne olduğunu bilmiyordum, ama iyi bir şey olduğunu düşündüm. Çocuklar merdivenlerin başında belirdiler ve Rhett'in onlara aldığı yeni oyuncakları gösterdiler.

"Onlar Bay Baldwin'den," dedim onlara. "Ne dersiniz?"

"Teşekkürler!" diye bağıldılar. Karton yırtıldı, çocuklar ortadan kayboldu ve sonra sert ahşap zemin üzerinde küçük oyuncak arabaların yuvarlandığı tanıdık sesi duydum.

Rhett'in bakışlarıyla buluştum ve kendi teşekkürlerimi dudaklarımla ifade ettim, göğsüm bir kez daha duygularımın ağırlığıyla doldu. Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı ve çocukları bu kadar mutlu görmek ne kadar güzel olduğunu birbirimize kelimelerle ifade etmeye gerek yoktu.

Boynumun arkasında bir karıncalanma hissederek başımı çevirdim ve Georgia'nın oturma odasının girişine yaslanmış, anlamlı ve yumuşak bakışlarla durduğunu gördüm. Gülümsedi, ama bu alaycı ya da küçümseyici bir gülümseme değildi. Benim için gerçekten mutlu görünüyordu ve bu benim için neredeyse dayanılmazdı.

Ellerimi çırpıttım. "İçki almalıydım. Acıktınız mı? Bu bizim ev partimiz!"

"Ben senden çok öndeyim," dedi Rhett. "Bira buzdolabında, dışarıdayken birkaç şişe şarap da aldım. Sebastian?"

"Ben bira alayım," dedi.

"Ben şarap alayım," diye cevapladı Georgia.

"Hemen geliyor," dedi Rhett ve koridordan geçip mutfığa girdi.

Georgia gözlerime baktı. "Onu seviyorum," dedi, benim zevkime göre yeterince alçak sesle değil. Rhett'in onu açıkça duyabileceğinden emindim. "Onun hakkında konuştuğun şekilden, onun bir tür kötü adam olduğunu düşünmüştüm."

"İlk izlenimim pek iyi değildi," dedim ve Rhett'in başının mutfaktan görüldüğünü gördüm. Bana anlamlı bir bakış attı ve gülümsememek için dudaklarımı sıkmak zorunda kaldım. Merdivenleri işaret ettim. "İkinci katı görmek ister misiniz?"

OTUZ RHETT

GEORGIA ve Sebastian, mutlu sonla biten tüm dönüm noktalarını da dahil ederek yeniden bir araya gelmelerinin hikâyesini anlatırken, kolumu kanepenin arkasına koyma isteğine karşı koyamadım ve Piper'ın omzuna kolumu dolamaktan son anda vazgeçtim.

Georgia yine de kolumun hareketini büyük bir ilgiyle takip ediyordu.

Onun merak etmesini istemedim. Piper'ın omuzlarına kolumu dolamak, elini tutmak, onu öpmek istedim — bir çiftin resmi olarak birlikte olduklarında keyif aldıkları tüm o küçük, samimi dokunuşlara kendimi kaptırmak istedim.

Piper ile resmi olarak birlikte olmak istedim. Onu benim olarak adlandırmak, kasabadaki herkesin bizim birlikte olduğumuzu bilmesini istedim.

Daha önce bana bakışlarından yola çıkarak, onun da aynı fikirde olabileceğini düşündüm.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldü ve Piper kapıyı açmak için kalktı. "Çocuklar! Akşam yemeği!" Kapıyı kapattıktan sonra seslendi ve kollarında üç pizza kutusu ile geri döndü.

Çocuklar merdivenlerden gürültüyle indiler ve Nate, "İki gün üst üste pizza! Evet!" diye bağırdı. Kardeşine döndü ve ikisi el çaktıktan sonra mutfığa doğru koştular. Dört yetişkin ve iki çocuk için çok küçük olan ama yine de bir şekilde rahat hissettiren masanın etrafında toplandık.

Piper çocuklara içeceklerini ve peçetelerini getirdi, kendilerine yerleştiklerinden emin olduktan sonra kendine bir dilim servis etti. Yanına oturması için yana doğru kayarak yer açtım ve hayatımda ilk kez, yapmacık, zorlama ya da rahatsız edici olmayan bir aile yemeğine oturdum.

Özlem içimde bir uçurum açtı. Hayatımın böyle olmasını istedim. Piper ve ailesiyle her gün ve her geceyi geçirmek istedim, onların benim ailem olmasını istedim.

onların benim ailem olmasını istedim.

Masanın altında, Piper'ın eli dizime kaydı. Beni nazikçe sıktı, sonra gözlerime baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Tüm bunlar. Uzun zamandır ilk kez, yıkıma bir adım uzaklıkta olmadığımı hissediyorum."

"Anne!" Nate seslendi ve Piper, herkesin önünde bir öpücük çalma dürtüsüne kapılmadan önce başını çevirdi. "Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?"

Oğlunun sözlerinin Piper'da yarattığı etkiyi, hafifçe irkilmelerinden ve gülümsemesinin kenarındaki gerginlikten anladım. "Şimdilik burada kalıyoruz," dedi. "Sonsuza kadar kalıp kalmayacağımızı göreceğiz."

Çocuklar başlarını eğip birbirlerine heyecanla fısıldadılar.

Onlara sonsuza kadar kalacak bir ev verecek gücüm vardı. Tek yapmam gereken ev üzerindeki hakkımdan vazgeçmekti. Yemeğimizi bitirirken, Piper ve çocuklarına gerçek bir ev vermek nasıl bir duygu olurdu diye düşündüm. Kasabadaki insanlara sürekli iyilik yapıyordum. Topluma zamanını ve parasını bağışlayan cömert bir adam olarak görülüyordu. Bu kasabayı önemsiyordum.

Ama bu farklıydı. Her bağış yaptığımda, bu iyi bir halkla ilişkiler hamlesiydi. Bu, benimle geçmişim arasında bir katman daha oluştuyordu, soyadımın bana kolayca kazandırabileceği itibara karşı bir yalıtımdı. Birinin ameliyat masraflarını ödediğimde, gıda bankasına bağış yaptığımda veya parkların temizliğine yardım ettiğimde, içimde, annemin ve eski eşimin söylediği gibi, değersiz, bencil ve dokunduğum her şeyi mahvetmeye mahkum olduğumu düşündüğüm gerçeğini silip süpürüyordum.

Piper'a evin yarısını vermek halkla ilişkiler için yapılmış bir şey olmazdı. Bu gerçek bir cömertlik olurdu ve cömertlik beni savunmasız hale getirirdi. Cömertlik çaresizliğe çok benziyordu. *Beni sev*, diye yalvarıyordu bu jest. Piper benim için çabalamaya değmediğine karar verdiğinde bu ne kadar acı verici olurdu?

Akşam sona ererken, duygularımı bir türlü anlayamıyordum. Son kalp kırıklığıma yol açan davranış kalıplarına geri dönüyor muyum diye merak ettim. Yine de, Piper beni kamyonetime kadar geçirdiğinde ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurduğunda, göğsümdeki sıkışıklığın azaldığını hissettim.

"Teşekkürler, Rhett."

"Önemli değil," dedim, onun teşekkürünü önemsemeden.

"Önemli. Bana umut verdin." Soğuktan korunmak için hırkasını vücuduna sardı ve ben de onu ısıtmak için kollarını ovuşturmaya başladım.

"Soğuk almadan içeri gir," diye azarladım.

"Evet, efendim." Yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Yarın ne yapacaksın?"

Arabasına doğru başımı salladım. "Bu yollarda kendini öldürmeden önce o şeye kış lastikleri taktirmek," diye cevap verdim, sesim sert çıkmıştı.

Piper alınmak yerine bana yumuşak bir gülümseme attı. "Birinin bana bakması çok uzun zaman oldu. Böyle devam edersen, korkarım ki keskinliğimi kaybedeceğim."

"Kahve içmeye gidelim. Sıranın önüne geçeceğim ve sen de bunun için bana kızacaksın. Bu seni keskin tutacaktır."

O güldü ve ben onu tekrar öpmek için kendimi tutamadım. Arabayla uzaklaştık ve Piper eve doğru baktı. "İçeri girmeliyim. Yarın görüşürüz."

"Yarın," dedim ve kamyonete bindim. O yolun üzerinde durup beni izliyordu, ben de ön kapıyı işaret ettim. Piper gözlerini devirdi, bana el salladı ve içeri girdi. İnatçı kadın. Kapı arkasından kapanana kadar bekledim, sonra kamyoneti vitesine taktım.

Eve vardığımda, kedi beni karşılama için gelip, muhtaç bir şekilde miyavladı. Yemeğinin yakında verileceğini biliyordum, ama aptal olmalıyım ki, ışıkları açmadan önce kedi mamasına uzandım. Lovers Lane'deki küçük kulübenin kahkahaları ve ışığından sonra evim büyük ve boş gelmişti.

Belki de, dünyadan sakladığım kusurlarıma rağmen, Piper benim sevmeye değer olduğumu düşünürdü. Belki de tek yapmam gereken, ona evde kalmasını ve benim olduğunu söylemesini istemektir.

OTUZ BİR PIPER

ARALIK AYI İLERLEDİKÇE, Lovers Peak'e olan sevgim daha da arttı. Kasaba ışıklar ve süslemelerle parıldıyordu ve zaten dost canlısı olan sakinleri daha da neşeli hale gelmişti. Tatil ruhu mağaza vitrinlerinde parılıyor ve her şömineden çıtır çıtır sesler geliyordu.

Lodge'da çalışmalar hummalı bir şekilde devam ediyordu. Eric Nash'ten son döşemeli banketleri aldıktan iki gün sonra merdivenler tamamlandı. Başarmıştık; lodge yıl sonundan önce açılabilirdi. Hayalimdeki görüntünün gerçeğe dönüştüğünü görünce, Rhett'in elini tutup sıkma isteğine karşı koyamadım.

"Son denetimler tamamlandığında, önümüzdeki hafta açılış yapabileceğiz," dedi. "İnsanlar Noel tatillerini burada geçirebilecekler." Kayak pistinde zikzaklar çizerek kayan insanları gösteren dev pencerelerin önünde dururken gözlerime baktı. "Başardın, Piper."

Rhett'in boynuna sarılma isteğine direnmek zordu. Ellerimi yumruk yapıp geniş bir gülümsemeyle yetindim. "Başardık," dedim.

Rhett başını, artık büyükbabamın koltuğu olarak adlandırdığımız ekose desenli koltuğa doğru eğdi. "O şey bana giderek daha çok hoş gelmeye başladı," diye itiraf etti. "Artık anlıyorum."

Kalbim hafiflemiş bir şekilde güldüm ve tüm iş arkadaşlarımızın önünde onu öpmek ya da ona aşık olduğumu söylemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce ofise dönmek için aceleyle uzaklaştım.

Çocuklar okuldan ev yapımı Noel süsleri ile eve geldiler, bu da beni onları Noel ağacı almaya götürmeye teşvik etti.

Şimdiye kadar hep yapay ağaçlar kullanmıştık. Üçümüz, seçtiğimiz ağaç arabaya yaslanmış halde, kasabanın kenarındaki bir tarlada duruyorduk

, elimde bir ip sallanıyordu. Çam iğnelerinin kokusu beni oğullarım kadar heyecanlandırdı.

"Diğer tarafa geçin çocuklar. İpi atacağım, siz de arka camdan geçirin."

Nate koşarak uzaklaştı. Ayın başında alçısı çıkarılmıştı ve kolu gayet iyi iyileşmiş görünüyordu. Sınıf arkadaşlarının Sharpie kalemeleriyle çizdiği fiberglas alçının iki parçasını da diğer eşyalarıyla birlikte saklamakta ısrar etmişti.

Ağacı eski arabamın tavanına kaldırdım ve gövde ön camın yarısına kadar kayarken çığlık attım. Kaputa tırmanarak, camı vurmada önce gövdeyi yakaladım.

Rhett beni böyle buldu: Noel ağacımızın ucunu göğsüme sıkıca bastırılmış, arabamın üstünde çömelmiş halde.

"Yardım ister misin?" diye sordu.

"Aslında ben iyiyim," diye cevap verdim ve ağacın ucunu ön camdan uzaklaştırmak için geriye doğru ittim. Ona gülümsedim ve çam iğneleri arabanın her yerine ve üzerime saçılırken gülmeye başladım. Yarım düzine iğneyi tükürdüm, arkamı döndüm ve popomla kaputun üzerine kayarak oturdum. Hafifçe sendeledikten sonra ayağa kalktım ve arabamı bagajın zarar görmesini önlemek için aceleyle düşürdüğüm ipi aldım.

Rhett'in gözleri parladı ve dudakları eğlenceli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Git çocuklara yardım et," diye emrettim, kanım sevinçle kayıyordu.

uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Bu ağacı yeni evimize dikip şöminenin yanında parıldamasını görmek için sabırsızlanıyordum.

"Evet, hanımefendi," dedi ve arabanın diğer tarafına kayboldu.

Yerimi aldım, üçten geriye saydım ve ipin ucuna tutunarak ağacın üzerine attım. "Yakaladım!" diye bağırdı Alec.

Eğilerek, arka koltuktan oğlumun bakışlarıyla buluştum. "Pencereden geçirip at."

Bana, anne olmanın dünyadaki en iyi iş olduğunu hissettiren bir gülümseme attı, sonra ipi arka koltuğun üzerinden fırlattı. Ben de gülerek ipi yakaladım ve aynı şeyi tekrar yaptım. Rhett bu sefer ipi havadan yakaladı

, sonra Nate'e uzattı, o da ipi bir kez daha koltukların üzerinden attı.

Ağaç sarıldığıında, ipin iki ucunu düşündüm.

Rhett arabamın benim tarafına geldi.

"Düğüm atma becerin nasıl?" diye sordum.

"Denizci olarak ek iş yapıyorum," diye cevapladı ve ipi benden aldı.

"Tabii ki öylesin," diye gülerek cevap verdim, ipi bağlamasını ve sonra ağaca çekerek sağlam olduğundan emin olmasını izledim. O zaman çocukların içeri giremeyeceğini fark ettik; ipi geçirmek için arka kapıları kapatmak zorunda kalmıştık.

Nate ve Alec ön koltuğa tırmanırken çığlık attılar ve güldüler. Ben onlara kemerlerini takmalarına yardım etmek için eğilirken, Rhett'in keskin bakışlarını popomda hissettim. Dışarı çıkarken homurdandım ve Rhett'in kaşlarını oynatmasına güldüm. Halat engel olduğu için arka camları elimizden geldiğince kaldırdık, sonra geri çekildik.

"Beni arayabilirdin," dedi Rhett sessizce, ben işimizi incelerken, bağları ve dalları çekerek eve giderken kaza yapmamak için önlem alırken. "Ağacı kamyonetin arkasına koyup senin evine götürmek daha kolay olurdu."

Hava çok soğuktu, rüzgâr ceketimi delip geçiyordu. Nefeslerimiz beyaz bulutlar halinde dışarı çıkarken Rhett'e baktım ve gülümsedim. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Çocukların görmediği bir yerde, Rhett elimi sıktı. "O zaman düşünmeye başla," diye azarladı. "Artık her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Ne, Rhett Baldwin. Benden senin kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun? Her şey resmi olarak falan?" Şaka olarak söyledim, gözlerimi ondan ayırıp tekrar ipi çekmeye başladım, ama onun sessizliği beni tekrar ona bakmaya ve gözlerine bakmaya zorladı.

"Evet," diye cevapladı.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Oh."

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılırken, bana yaklaştı. "Bence sen, bana yaban mersinli kek sipariş ettiğim için azarladığın andan beri benim için doğru kadınsın, sevgilim," diye mırıldandı, gözleri sıcak bir şekilde. "Ve kesinlikle ofis duvarlarına matkapla delik açtığından beri."

"Sırayı bozduğun için azarladım," diye düzelttim ve o güldü.

"Ee?" diye sordu Rhett.

"Anne!" Nate penceresi açılırken bağırdı. "Gidiyor muyuz? Ağacı süslemek istiyorum!"

"İki dakika, tatlım," dedim ve o pencereyi tekrar kaldırdı. Rhett'e döndüm. "Zamanlamayı biraz geliştirmelisin," dedim, ama yüzümden gülümsemeyi silemedim. "İşyerindekilere ne diyeceğiz?"

Rhett ağzını açtı, ama Alec'in sesi onu kesintiye uğrattı. "Anne!" diye bağırdı en küçük oğlum. "Nate, ağacı süslediğimizde ışıkları yakacağını söylüyor, ama geçen yıl da öyle yapmıştı! Bu sefer benim sıramdı demiştin!"

Altı yaşındaki çocuğumun bunları nasıl hatırladığını asla bilemeyeceğim. "Sıra sende," dedim. "Birlikte süsleyeceğiz, sonra da sen fişe takabilirsin." Rhett'e döndüm. "Gitmeliyim, yoksa arkada savaş çıkacak. Akşam yemeğine gelir misin?"

"Çok isterim," dedi, tam o sırada biri onun adını seslendi. Rhett döndü ve Noel ağacı pazarını işleten kadınlardan birinin elinde kırmızı gönüllü yeleği sallayarak bize doğru geldiğini gördüm. "Gitmeliyim," dedi ve ikimiz de tereddüt ederken kısa bir duraklama oldu. Etrafımız insanlarla doluydu ve ilişkimizi açıkça ortaya koymamıştık.

Bana eğilip öpüşecek sandım, ama sırtımda iki çift lazer ışını gibi çocukların bakışlarını hissedebiliyordum. Onlara biriyle çıktığımı bu şekilde söylemek istemedim, bu yüzden Rhett'e kocaman bir gülümseme attım ve arabaya atladım. "Akşam yemeği saat altı buçukta!" dedim ve kapıyı kapattım.

O başını salladı, benim arabayla uzaklaşmamı bekledi ve sonra adını çağıran gönüllüye doğru yürüdü. Arka aynadan onun kırmızı gönüllü yeleğini giymesini izledim ve eve doğru yola çıktım. Kasabayı ikiye bölen otoyola girdiğimde camlar *rahatsız edici* bir gürültü çıkardı, ama çocuklar heyecanla güldüler ve koltuklarından görünen ağaç dallarını işaret ettiler. Rüzgârın arabaya ve ağaca çarptığını hissedebiliyordum ve direksiyona biraz daha sıkı sarıldım.

Rhett'e eski arabam için kış lastikleri ayarladığı için bir kez daha teşekkür etmeyi aklımda not ettim.

Kasabanın merkezine girerken hızımızı yavaşlattık ve Lovers Lane'e döndüm. Virajlı yolu tırmandık, her virajda ağaçlar arabanın tavanına sürtünüyordu. Çocuklar çok mutluydu. Ağacı yerinde tutmak için kendi düğümlerime güvenmek zorunda olmadığım için şükrederek güldüm.

Sonunda eve vardık. Ve burası gerçekten evimizdi. Eğimli çatılı küçük ev bizi karşıladı, etrafındaki çam ağaçları kış rüzgârında sallanıyordu, bu sabah temizlediğim araba yolu ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Rhett ve ben henüz ön kapıyı boyayamamıştık, ama yeni perdeler oturma odasının penceresini çerçeveliyordu ve içerideki şömineye bir bakış, eve sıcak bir hava katıyordu.

Burada kalabileceğimi fark ettim. Rhett bunu vaat etmişti. Kendim ve çocuklar için gerçek bir yuva kurabilir, sonunda boşuna çabalamayı bırakıp durup yerleşebilir, dinlenebilirdim.

Yarım bir ev kazanmıştım, ama Rhett bana bir yuva hediye etmişti. Bunun benim ve çocuklarım için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydun acaba?

Eski endişeler içimde yeniden baş göstermeye başladı — bir erkeğe işim, evim, hayatım üzerinde kontrol hakkı vermekle ilgili endişeler. Jacob, kötü niyetli olsun ya da olmasın, beni köşeye sıkıştırmış ve beni kendisine en uygun yerde tutmak için gerekli gücü elinde bulundurduğundan emin olmuştu.

Rhett hâlâ patronumdu ve bu evin yarısı ona aitti. Ona güvenebilir miydim?

İstemiştim. Bu ev için verilen mücadelenin ortasında bizi hastaneye götüren adama güvenmek istemiştim. Sevdiği kasabaya zamanını ve parasını bağışlayan adama. Onu çok rahatsız etmesine rağmen sokak kedisini kurtaran adama. Zaten aşık olduğum adama.

İlk izlenimimiz pek iyi olmamıştı. Onun iyi biri gibi davrandığını, hepsinin rol olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, yanıldığımı biliyordum.

Sadece kendi yaralarım beni duraksatıyor ve yeni gerçekliğimin tadını tam olarak çıkarmamı engelliyordu. Sonunda iyileşmek ne kadar güzel olurdu

iyileşmek ne kadar iyi olurdu? Ya bu evde yaşayabilseydim, çocukların büyümesini izleyebilseydim ve geride bırakmaya razı olduğum tüm hayallerimin peşinden gidebilseydim?

İşletme sertifikasını almıştım; ya cesaretimi toplayıp kendi şirketimi kurarsam?

Arabayı garaj yoluna park ettim ve güneşliğe taktığım garaj anahtarlığını tıkladım. "Ağacı ön kapıdan içeri getireceğiz," dedim çocuklara.

"Sığar mı?" diye sordu Alec.

Yolcu koltuğundaki çantamı aldım ve verandaya baktım. "Umarım sığar."

Çocuklar kıkırdadı, ben de telefonuma bakarak gülümsedim. Jacob'dan gelen dört cevapsız aramaya kaşlarımı çatarak, çocukların sohbetini duymazdan gelip ekranın kilidini açtım.

Sesli mesajıma gittim ve telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak arabadan indim ve Rhett'in ipe yaptığı denizci düğümlerini çözmeye başladım. Rüzgar boynumu ve yanaklarımı ısırdı, dinlerken hoparlörü titretti.

"*Selam Piper,*" dedi Jacob kulağıma. "*İşten beklenmedik bir şekilde izin aldım ve hafta sonu çocukları şaşırtmak istedim. Otele yeni vardım...*"

Sesli mesajın üzerine başka bir ses eklendi, bu ses garaj yolunun sonundan geliyordu. "Piper!"

Zaman yavaşladı. Dönüp, saçlarımı yüzümden uzaklaştıran rüzgara karşı durdum ve eski kocamın parlak, lüks bir SUV'den indiğini gördüm. Deri eldivenli elini kaldırıp bana el salladı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Hava için çok ince bir ceket giymişti ve şiddetli bir şekilde titriyordu. Kafamı kaldırdığım anda elimdeki düğüm çözüldü. Telefonum beton garaj yoluna düştü, ekran kırıldığında eski kocamın mesajı soluk ve anlaşılmaz hale geldi.

Arka kapılar birden açıldı. "Baba!" Nate ve Alec bağırdı.

Jacob güldü ve çömelerek kollarını genişçe açtı. Oğullarım karla kaplı garaj yolunda koşarak babalarına doğru koştular ve babaları onları kucaklayarak havaya kaldırdı. Oğullarımın başlarının arasından gözleri benimkilerle buluştu. Midem korkuyla düğümlenirken, bana yine o kazançlı gülümsemesini gösterdi.

"Baba! Annem bir ev kazandı! Hot Wheels battaniyelerimiz var!" Alec, ayakları yere basar basmaz babasının elini tuttu ve Jacob'ı bana doğru çekti.

Eski kocam yaklaştı, ama ben garaj yolundaki yerimden kıpırdamadan, rüzgâr ve onun varlığıyla kemiklerime kadar üşüdüm. Eğilip, arabamın arka tekerleğinin yanına düşen parçalanmış telefonumu aldı. Bana uzatırken, yarı gülümsedi. "Sürpriz!"

OTUZ İKİ RHETT

PİPER, akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi soran mesajıma cevap vermemişti, ben de beyaz şarap yerine kırmızı şarap tercih ettim. Kız kardeşi ve eniştesiyle birlikte yemek yediğimiz gece içtiği şarap buydu. Aceleyle yaptığımız yarım kalmış konuşma havada asılı kalmıştı ve Lovers Lane tepesini tırmanarak eve doğru ilerlerken içimi kaplayan heyecan titremesini engelleyemedim.

Sarah'dan sonra bir daha asla bir ilişki yaşamayacağımı kabullenmişim. Kendime bunun acıya değmeyeceğini ve benim gibi bencil ve sahte biriyle birlikte olmak isteyecek kadar değerli birinin olmadığını söylemişim. Kendimi başka birine açmak çok zor, çok hassas bir şeydi. Kimseyi hayatıma sokacak durumda değildim. Bunun yerine, babamın olmasını istediğim adam oldum. İyi olmaya çalıştım. Karşılığını vermeye çalıştım. İçimde gizlenen korku ve yetersizliği saklamak için iyi bir adam maskesini taktım.

Şimdiye kadar.

Piper ile birlikte, kahkahalarla dolu sıcak bir ev hayal ettim. Arka bahçede top oynamak isteyebilecek iki çocuk. Şöminenin çıtırtısı eşliğinde kanepede geçirdiğimiz akşamlar. Sade, sessiz ve gerçek mutlulukla dolu bir hayat.

O, maskemin arkasını gören ve yine de beni isteyen tek kişiydi. Onunla birlikteyken sahte davranmıyordum gibi hissediyordum. Gülümsemelerim gerçektir ve rol yapmam gerekmiyordu. Annemin benim bencil, sorunlu bir çocuk olduğumu söylediğinde yanıltmış olabileceğini düşündürdü bana. Eski sevgilimin, beni aldattığı için bana yeterince iyi bir partner olmadığımı söylediğinde yalan söylemiş olabileceğini düşündürdü.

Belki de bencil, değersiz ve yanlış olanlar onlardı.

Ailem beni doğru düzgün davranacak kadar sevmemişti. Eski sevgilim içimdeki tüm çatlakları görmüş ve onları iyileştirmeme yardım etmek yerine, beni parçalara ayırmak için kullanmıştı. Ama Piper farklıydı. Benim içimdeki özü gördü ve benden uzaklaşmak yerine bana yöneldi.

Kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissettim. Onun gerçek olduğuna ve beni istediğine neredeyse inanamıyordum. Evinin önüne park ettim ve oturma odasındaki şeffaf perdelerin arkasından görünen Noel ağacındaki parıltıya gülümsedim. Perdenin arkasında hareketler vardı: gençliğin enerjisiyle odanın içinde koşuşturan çocuklar. Bir elimle şarap şişesinin boynunu kavradım, diğer elimle de güneşliği indirip saçımı kontrol ettim.

Kendime öfkelen dim ama yine de birkaç saç telini yerine düzelterip kamyonetten indim ve ön kapıya giden yolu takip ettim. O kapıyı hala boyamalıydım ve bu günlerde onu neşeli, mutlu bir sarı renkte hayal etmekten rahatsızlık duymuyordum. Kış bittiğinde bunu yapabilir d ik.

Parmak eklemlerim ön kapının metaline vurdu ve kapının açılmasını beklerken bir adım geri attım. Elbette anahtarım vardı, ama içeri dalmak doğru gelmiyordu. Belki zamanla Piper'ın evi benim de evim olurdu. Belki beni sıcaklığı ve ışığına kabul ederdi. Belki birlikte yaşlanabilirdik.

"Ben açarım," dedi derin bir ses ve kaşlarım çatıldı. Sonraki saniyelerde, sesi tanımaya çalıştım ama bir sonuç alamadım.

Kilit gıcırdadı, kol sallandı ve kapı açıldı.

Tanıdık olmayan bir yüz bana bakıyordu. Adam gözlerini kırptı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, bir saniye sonra bakışları sol elimde sallanan kahverengi kağıda sarılmış şarap şişesine düştü.

Piper, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kapıyı onun elinden çekip aldı. "Rhett," diye bağırdı, sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi. Sanki birkaç saat önce beni davet etmemiş gibi. "Merhaba."

Şişeyi kaldırdım. "Kırmızı şarap getirdim."

"Oh. Um." Derin bir nefes aldı. "Teşekkürler. Gel... Evet, içeri gel." Kapıyı daha fazla açtı ve kenara çekildi, ama adam

yoldan çekilmedi.

Ben yanından geçip giderken birbirimize baktık, sinirim giderek artıyordu. Bu adam kendini ne sanıyordu? Piper arkamdan kapıyı kapattı, nefes alışığı duyuluyordu ve hızlıydı.

"Rhett, eski kocam Jacob ile tanış. Jacob bu hafta sonu çocukları ziyaret ederek sürpriz yapmaya karar verdi."

"Rhett," dedi eski koca, elini uzatarak tokalaşmak için. Acınası bir cesaret gösterisiyle elimi sıkıca sıktı, sonra soluk mavi gözlerini Piper'a kaydırdı. Ağzı sıkılaştı. "Biriyle görüştüğünü söylememiştin."

Piper'ın yanaklarında kırmızı lekeler belirdi, bu da öfkesinin alevlendiğinin kesin bir işaretiydi. Gözleri sertleşti. "Öncelikle Jacob, tekrar biriyle çıkmaya karar verdiğimde sana söylemek zorunda değilim."

Onun bakışları da sertti. "Yabancı bir adam oğullarımla akşam yemeği yemeye geldiğinde söylemek zorundasın."

"Rhett yabancı bir adam değil. O benim patronum ve bu evin ortak sahibi," diye tersledi.

Onun devam etmesini, beni kendisinin olarak ilan etmesini bekledim. Birbirimizle görüştüğümüzü ve onun oğullarıyla onun geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirdiğimi söylemesini bekledim. O ise başka bir şey söylemedi.

"Peki patronun neden bir şişe şarapla geliyor?" diye sordu Jacob, gözleri üzerimde. "Oğullarının yanında başka kimler var?"

"Annem mi?"

Üçümüz de dönüp Nate ve Alec'in oturma odasının girişinde durduklarını gördük, Alec'in parmakları duvarın kenarındaki süslemeye tutunmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve endişeliydiler.

"Bana iki dakika verin, tamam mı?"

"Bay Baldwin bizimle akşam yemeği yiyecek mi?"

"Annem chili ve mısır ekmeği yaptı," diye ekledi Nate. "Babamın en sevdiği, benim gibi."

İrkilmiştim. Neden eski kocasının en sevdiği yemeği yapıyordu? Piper bitkin görünüyordu, oğullarından bana, sonra da eski kocasına bakıyordu.

"Şey..."

"Sadece bunu bırakmak istedim," diye araya girdim ve şarabı uzattım. "Piper bu hafta işinde büyük bir başarı elde etti ve

projeyi planlanandan önce bitireceğiz. Ona şahsen teşekkür etmek istedim."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Jacob, gözlerini kısarak. "Rhett..." diye başladı Piper.

"Afiyet olsun." Şişeyi elimden almayınca, eğilip merdivenin en alt basamağına koydum. Sonra çenemi eğdim, eski sevgilime son bir kez baktım ve kapıdan çıktım. Kapıyı arkamdan kapattım ve hızla kamyonetime koştum.

"Rhett!" diye bağırdı Piper. Ayak sesleri verandanın merdivenlerinde yankılandı, sonra çimleri kesip bana doğru koşarken karın üzerinde çıtırdadı. Bir kez zıpladı, botunun arkası takıldı, neredeyse tökezledi, sonra bana doğru koşmaya başladı.

"Pazartesi görüşürüz, hayatım," diye cevap verdim ve sürücü kapısını açtım. Kapıyı kapatamadan kapının kenarını tuttu ve kapının önünde durdu. Rüzgar saçlarını omuzlarına savurdu ve titremesini gizleyemedi. "İçeri gir," diye homurdandım.

"Akşam yemeğine kal." Gözleri iri ve yalvarırcasına bakıyordu, ama bu bakışı daha önce de görmüştüm. Sarah, ona kim mesaj attığını ya da neden nefret ettiğini iddia ettiği iş arkadaşıyla içki içmeye gittiğini sorduğumda bana öyle bakmıştı. Yine aynı tuzağa düştüğüme inanamıyordum.

"Sen eski kocanı eğlendirirken izlemek istemiyorum," diye cevap verdim.

"Ona gitmesini söyleyeceğim."

"Peki çocuklar buna nasıl tepki verecek?"

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Hiç haber vermeden geldi, Rhett. Telefonumu düşürdüm ve ekranı kırıldı, bu yüzden seni arayıp haber veremedim."

Bu çok uygun oldu. Sarah'nın arabası sihirli bir şekilde bozulduğunda ve bana endişelenmememi söylediği iş arkadaşından araba istemek zorunda kaldığı zamanki gibi.

Piper'ı izledim, o büyük, sulu gözlerin tekrar açılmasını bekledim. Kendi sesimi zor tanıdım, "Telefonun çalışsaydı, benden uzak durmamı söyler miydin?" diye sordum.

"Ben..." Kaşlarını çatı. "Bilmiyorum."

"Kendini kandırma, Piper," diye homurdandım.

Bu sözler onun gözlerini parlatmıştı. "O benim oğullarımın babası, Rhett. Onu öylece geri çeviremem."

"Hayır, ama ona benim sadece patronun ve evinin ortak sahibi olmadığımı söyleyebilirdin." Sözler ağzımdan çıkıverdi ve onları içimde tutamadığım için kendimden nefret ettim. Ellerimi direksiyona sıkıca tuttum ve dişlerimi sıktım. "Geri çekil, Piper. Kapıyı kapatmam lazım. Ben gidiyorum."

"Kafanı kışından çıkarman lazım, Rhett." Kafamı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"Birkaç haftadır birlikte yatıyoruz." Gözleri parladı. "Ne yapmamı bekliyorsun, oğullarımla bu konuyu hiç konuşmamışken sana erkek arkadaşım diye mi seslenmemi? Seni onların yatak odasının yanındaki yatak odasında yatmaya mı davet etmemi?"

"*Beni* seçmeni bekliyorum," diye bağırdım. Çenemi sıktım ve gözlerimi ondan ayırdım.

"Rhett," dedi Piper ve sesinin yumuşaklığı, benim muhtaçlığımla alay etmesinden daha çok canımı yaktı. O itirafı benden kopardığı gerçeğini, öfkeli olduğum halde beni zayıf, savunmasız ve acınası hissettirmeyi başardığı gerçeğini kabul edemiyordum.

"Pazartesi görüşürüz," dedim, gözlerine bakmadan. "Bu yerin kira sözleşmesi için gerekli belgeleri imzalamadık, bu hafta sonu halledeceğim. Üç ay yeterli olur mu? İlkbaharda burayı satılık listesine koymalıyız. Aksi takdirde parayı boşa harcamış oluruz ve haklısın. Bu çok karmaşık. Birlikte çalışıyoruz, birlikte iş yapıyoruz ve birlikte yatıyoruz... gizlice, ne dersin de. Bu çok karışık."

Piper cevap vermediğinde, başımı çevirip onun bakışlarıyla karşılaştım. Beni tanımıyor gibi bakıyordu, sanki birdenbire kendimi bir tür canavar olarak ortaya çıkarmışım gibi. Bu biraz abartılıydı, değil mi? Ben sadece ona her zaman istediği ödemeyi yapmaya çalışıyordum. Ona karşı fazlasıyla cömert davrandım, tüm tadilat masraflarını karşıladım ve harcadığım parayı geri kazandıktan sonra kârın yarısından fazlasını istemedim. Ve şimdi daha fazlasını istiyordu. Bu o kadar tipik bir durumdu ki, neredeyse gülecektim.

Onun farklı olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

"Ne?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Benden daha fazlasını koparabileceğini mi sandın?" Pislik gibi davrandığımı biliyordum, ama ikimiz de öyle olmadığımı bildiğimiz halde iyi adam gibi davranmanın ne anlamı vardı ki?

Piper yutkundu ve sonunda kamyonetimin kapısını bıraktı. Bir adım geri attı ve kollarını kendine doladı, soğuktan korkan pazılarını ovuşturdu. "Pazartesi görüşürüz," dedi ve arkasını dönmeden eve doğru yürüdü.

OTUZ ÜÇ PIPER

O AKŞAM hayatımın en zor günlerinden biriydi. Jacob ve çocuklarıma akşam yemeği servis ederken mutluymuş gibi davranma günlerimin sona erdiğini sanıyordum. Artık daha dürüst bir hayat yaşadığımı, daha önce yaptığım hatalardan kendimi koruduğumu düşünüyordum.

Ne kadar da aptalmışım.

Jacob akşam yemeği boyunca beni izledi, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi benimle ve çocuklarla konuştu. Yatma vakti geldiğinde, Nate ve Alec'e dişlerini fırçalamalarını söyledim ve Jacob benimle birlikte ön kapıya kadar yürüdü. Ceketini ve ayakkabılarını giydi, sonra kapının yanında durdu, gözleri benim istediğimden fazlasını görüyordu.

"Yorgun görünüyorsun, Piper."

Ben homurdandım. "Her kadının duymayı sevdiği sözler."

"Sadece söylüyorum. Buraya gelmekle doğru kararı verdiğinden emin misin?"

Çenemi sıkıldığımda ağrımaya başladı. "İyi geceler, Jacob." Ona kapıyı açtım. "Sabah çocukları alman için hazırlayacağım."

"Günü bizimle geçirebilirsin," dedi Jacob. "Eski günlerdeki gibi."

Evimde durmuş, şık ve masum görünüyordu, sanki benim mutsuzluğumun ana nedeni o değilmiş gibi geçmişe dönüş vaat ediyordu. Ve ben, aptal gibi, onu aynı şeyin başka bir versiyonuyla takas etmişim.

Bu sefer, aşık olduğum adam beni evde tutmaya çalışmadı. En azından şimdilik. Ama işim, evim, hayatım üzerinde gücü vardı. Kendini kahraman olarak konumlandırırdı, beni hastaneye götürdü, eski arabama kar lastikleri taktı, Noel ağacımı taşımak için bağladı, işimde bana destek oldu ve hayatımın her köşesine girerken yaptığı binlerce başka şey yaptı.

Artık benden memnun olmadığında, baskı hissetmem için ipleri eline alıyordu. Kontrolün onda olduğunu bilmemi istiyordu.

Kendimi kötü hissettim. Yine bu tuzağa düştüğüm için kendimi çok aptal hissettim. "Bak, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Piper, ama..." Gözlerimi kııptım ve eski kocamın bakışlarıyla karşılaştım. "Ama?"

Kaşları kalktı, yüzündeki her çizgide sempati vardı. "Buraya sadece çocukları görmek için değil, senin nasıl olduğunu görmek için de gelmek istedim."

Gerildim. "Anlıyorum." Kapıya yaklaşarak, parmaklarımı kapı koluna koydum ve ona zoraki bir gülümseme attım. "İyiyim."

Jacob, gitme vaktinin geldiğini belirten açık işaretimi görmezden geldi. "İyi görünmüyorsun. Anlıyorum. Boşanma benim için de zordu. Ama fikrini yeterince belirttin, bebeğim. Artık eve dönmenin vakti gelmedi mi sence? Tekrar bir aile olmamızın vakti? En iyi koca olmadığımı biliyorum. Çok fazla çalışıyordum. Ama artık daha fazla izin alacağım. Yanında olacağım. Sadece eve gel."

Göğsümü sıcak, boş bir his kapladı. Elimin kapı kolunu tutabildiğine sevindim, çünkü ayaklarımın altındaki zemin aniden eğildi.

O gerçekten ciddi miydi?

O bunun ne olduğunu düşündü? Bir öfke nöbeti mi? Her gün işten bir saat erken gelmesini istediğim için, istediğimi elde etmek için somurtmam mı?

Jacob bana doğru bir adım attı ve onu engellemek için kaldırdığım avucuma çarptı. Alınmış gibi davranmaya cüret etti.

"Çok açık konuşayım," dedim alçak sesle, çocuklarımin hemen üst katta olduğunu çok iyi bilerek. "Benim için eve gelmek diye bir şey yok. Beni kollarınıza koşarak geri getirecek izin günleri ya da boş vaatler yok. *Yıllarca* evliliğimizde yalnızdım, Jacob. İhtiyaçlarımin bir kenara itildi ve görmezden gelindi. Değişiklik yapma zamanı, boşanmaya karar vermeden çok çok önceydi."

"Ailemizi parçalıyorsun," dedi ve üst katta bir döşeme tahtası gıcırdadı. "Bu yeterince uzadı. Çılgınlık yapmayı bırak, Piper. Mantıklı ol."

Mantıklı. Mantıklı olmamı istiyordu. Sanırım onun için bu, kendimi kaybetmem ve hayatımı onun mutluluğuna adamam anlamına geliyordu. Kendi düşüncelerim, umutlarım, hayallerim ve ihtiyaçlarım yokmuş gibi davranmam anlamına geliyordu. Her zaman son sırada olmam anlamına geliyordu.

Kapıyı açtım. "Artık evimde hoş karşılanmıyorsun. Gitme vaktin geldi."

"Sen tam bir kaltaksın, Piper," diye alaycı bir şekilde dedi. "Ben sadece senin bozduğun şeyi düzeltmeye çalışıyorum. Buraya kadar geldim..."

"Oğullarını görmek için," diye sözünü tamamladım. "Ve bunu yapmana asla engel olmam. İyi geceler, Jacob."

Soğuk rüzgârla kar eşiğın üzerinden içeriye süzüldü. Jacob bana baktı, gözlerinde karanlık bir ateşle öfke parlıyordu. Ben de onun bakışlarına karşılık verdim ve geri adım atmadım.

İçimde bir değışiklik olduğunu fark ettim. Hiçbir parçam başımı eğip korkmak istemiyordu. Bir daha asla başkalarının duygularını incitmemek için kendimi küçük düşürmeyecektim. Bir erkeğın mükemmel hayatında bir dekor olarak kalmak için tüm hayatımı ve mutluluğumu feda etmeyecektim.

Ancak, kendime mükemmel bir hayat dilerken, yine aynı eski numaralara kanıyordum.

Jacob'ın gözleri kapandı ve dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi. Ellerini kaldırarak teslim oldu. "Peki. Patron sensin." Bu, evliyen istediğı her şeyi yapmadan önce bana söylediğı türden bir sözdü. İkimiz de benim asla patron olmadığımı biliyorduk, bu yüzden sözleri incitmek için söylenmiş ince bir iğnelemeydi.

Bu darbe beni ıskaladı, hedefini tutturamadı. Jacob öfkeyle nefes alıp arabasına doğru yürüdü. Onun arkasından kapıyı kapatıp kilitledikten sonra ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırdım.

Bu hafta sonu mükemmel bir baba rolünü oynayacaktı ve o gittikten sonra ben de parçaları toplamak zorunda kalacaktım. Bu sefer bunun için gerekli gücü nereden bulacağımı bilmiyordum, ama bulacağımı biliyordum. Yorgun, bitkin, göğsüm açılmış, kalbim ortaya çıkmıştı. Değışmiştim, ama yine de yalnız olmak acı veriyordu.

Çocuklar üst katta koşturuyorlardı ve henüz ağlayamayacağımı biliyordum. Onlar uyanık ve mutluyken, ve soracakları zaman...

bana çok zor sorular sordu. Yıllardır yaptığım gibi acımı içime attım, ama bu sefer daha zordu. Acı kenarlardan taşmaya başladı ve alt dudağım titreyip gözlerim yaşlarla dolarken, çocukların yatma vaktindeki rutinleri boyunca başımı onlardan başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

Sonunda Nate ve Alec uykuya daldı. Ben de sessizce aşağı indim ve kanepeye yığıldım — Rhett'in yardımıyla taşıdığım, onun benim seçtiğim renklerle yeniden boyattığı oturma odasındaki kanepeye. Baktığım her yerde, hayatımın son birkaç ayını, sonunda kendime ait olduğunu düşündüğüm umudu ve mutluluğu gördüm.

Bir hıçkırık çıktı içimden ve sesimi bastırmak için yüzüme bir yastık bastırdım. Gözyaşlarım akarken kumaş ıslandı, ama kendimi kontrol edemiyordum. Kapana kısılmıştım. Nereye gidersem gideyim, aynı aptalca hataları yapıyordum. Güçlü olmaya, bağımsız olmaya, çocuklarıma öncelik vermeye çalışıyordum, ama yine de en ufak bir nezaket veya saygı istediğimde beni bir kenara atan erkeklerin cazibesine ve karizmasına kapılıp duruyordum.

Kendimi çok aptal, zayıf ve acınası hissediyordum. Asla sahip olamayacağım hayat, hiç var olmayan aşk için kalbim parçalanıyordu. Rhett hakkında hikayeler uydurmuştum, onun muhtemelen var olmayan iyi kalpli bir adam olduğunu düşünüyordum. Jacob'dan boşandığımda, yalnızlığa ve zorluklara hazırdım. Kendime bir hayat kurarken mücadele etmeye hazırdım. Yıllarca süren kötü bir evlilik beni yıpratmış, hayatım gittikçe küçülmüştü.

Bu seferki çok daha acı vericiydi, çünkü işaretleri görmüş ve görmezden gelmişim. Cehaletimi bahane edemedim ya da kendimi kurban olarak gösteremedim. Dersimi almış olmam gerekirdi, ama bunun yerine aynı öngörülebilir tuzağa düştüm.

Rhett, Jacob'dan veya diğer erkeklerden hiçbir farkı yoktu.

"Anne?"

Yüzümden yastığı indirdim ve Alec'in kanepenin uzak ucunda tereddüt ettiğini gördüm. "Merhaba, bebeğim."

"Neden ağlıyorsun?"

"Ben..." Kafamı salladım, kollarımı açabilmek için yastığı kenara koydum. "Beni merak etme. Buraya gel. Uyuyamadın mı?"

Hassas oğlum kanepeye tırmandı ve yanıma sokuldu. Onu kollarımla sardım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum, ayaklarımın altında dünya biraz daha sabit hale geldi.

"Baban seni yine üzdü mü?"

Kalbim sızlarken gözlerimi sıkıca kapattım. "Bugün her şey beni çok etkiledi. Sabaha kadar düzelirim."

"Bay Baldwin neden akşam yemeğine kalmadı?"

Alec her zaman çok fazla şey görürdü. Kafasını okşadım ve uzun bir nefes verdim. "Yapması gereken başka işleri vardı," diye cevapladım. "Kalamazdı."

"Oh." Alec bir süre sessiz kaldı, sonra geri çekilip bana baktı. "Burada kalacak mıyız? Tekrar taşınmak istemiyorum."

Doğum, sayısız uykusuz gece ve anneliğin tüm zorluklarını atlatmamı sağlayan güç, oğlumun sorusu karşısında gözyaşlarına boğulmamı engelledi. Uzun bir nefes verdim ve alnını öptüm. "Biliyorum tatlım," diye mırıldandım. "Ben de tekrar taşınmak istemiyorum."

Alec'in başı sallanmaya başlayana kadar orada kaldık. Onu yatağa taşımak için çok ağırdı, bu yüzden onu uyandırıp benimle birlikte merdivenleri çıkmasını sağladım. Onu yatırdım, iyi geceler öpücüğü verdim ve ikinci kez odadan sessizce çıktım.

Bu sefer gözyaşlarına boğulmadım. Bunun için çok hassas ve boş hissediyordum. Her sabah Rhett'in yanında uyanmayı hayal ettiğim yatağa girdim ve uyudum.

Ertesi gün, Jacob erkenden çocukları almaya geldi ve onlara kızakla kayma, yemek ve eğlence dolu bir gün vaat etti. Mükemmel bir baba rolünü oynarken beni dikkatle izliyordu. Çocuklara veda öpücüğü verdim ve onlara el salladım, sonra işe koyuldum. Haftalık yemekleri hazırlarken ve çamaşırları yıkarken kafam ürkütücü bir şekilde sessizdi. Kendimi üzülmeyle bırakmadım ve Rhett'i düşünmedim. Otomatik pilotta hareket ederek, çocukların odasından dağılmış oyuncakları topladım, yol ve garaj girişindeki karları küredim ve evi idare etmek için gereken bin bir işi yaptım.

Üç ay sonra tekrar terk etmek zorunda kalacağımız bir ev.

Öğleden sonra, çılgın bir ev işinden sonra nihayet nefes almak için mola verdiğimde, ellerimde sarı lastik temizlik eldivenleriyle makyaj masamın kenarına tutundum ve derin bir nefes aldım. Durumumun gerçekliği omuzlarıma ağır bir yük gibi çöktü ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Telefonumun ekranı hala paramparça olduğu için, eldivenlerimi keskin ve etkili hareketlerle çıkardım ve çocukların tabletini buldum. Tableti kullanabilmek için ebeveyn kilitlerini devre dışı bırakmak için biraz uğraşmam gerekti, ama sonunda çözdüm ve cihazla birlikte yatağıma uzandım.

Daha sonra, Jacob çocuklarımızı bıraktığında ve uzun bir vedalaşma yaşadıklarında, daha sakin olabiliyordum. Nate ve Alec, babalarının tekrar gitmesine ağladıklarında yanlarında olabildim. Sessiz bir akşam geçirdik ve vedalaşmaların her zaman eşlik ettiği öfke nöbetlerini ve gözyaşlarını atlattım.

Ama atlatılabilir bir durumdu. Bu da başka bir fırtınaydı ve geçecekti.

Rhett kızgın olabilirdi. Bana karşı sahip olduğu tüm gücü kullanabilirdi. İstersen beni evden atabilir ve işimden kovabilirdi.

Kararlarım üzerinde kontrolü yoktu. Hâlâ gücüm vardı ve en önemlisi, bir planım vardı.

İlk yaptığım şey Pazartesi günü izin almaktı. Rhett kaslarını gösterip beni bu evden kovmak için sabırsızlanıyordu; ama önce hazırlamam gereken şeyler vardı.

Çocukları okula bıraktım ve içeri koşmalarını izledim, sonra şehrin diğer ucundaki, eskiden daha iyi günler görmüş küçük bir alışveriş bölgesine gittim. Tuğlalar solgundu ve her dükkânın üzerindeki tabelalar solmuş ve rengi atmıştı. Bir kuru temizlemeci, bir Çin restoranı, bir manikür salonu ve hedefim olan küçük bir teknoloji tamir dükkânı gördüm.

Masada oturan genç kadın tanıdık geliyordu. Telefonumu verdikten sonra, onu hatırlamam birkaç saniye sürdü, sonra aklıma geldi. "Çekiliş," dedim. "Çekiliş gecesi bilgisayar işlerini sen yapıyordun."

"Tabii ki." Ela gözleri benimkilere doğru kaydı. "Sen ve Rhett'in o ev için çok çalıştığınızı duydum."

Kalbim sıkıştı, ama gülümsedim. "Gerçekten çok iyi oldu. Telefon ne olacak?"

Kırık ekranıma soğukkanlılıkla baktı. "Sorun olmaz," dedi. "Bir saat sonra gel, tamir etmiş olurum."

"Teşekkürler," dedim, planımdaki ilk görev bu kadar kolay olduğu için mutluydum. Dışarı çıktım, keskin soğuktan korunmak için şapkamı kulaklarımın üzerine çektim ve şu anda Kuzey Kaliforniya'da sanatçılar ve eklektiklerin yaşadığı küçük bir kasabaya taşınmanın oldukça iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Bakışlarım, manikür salonunun üzerindeki soluk mor tabelaya takıldı. Uzun zamandır manikür ve pedikür yaptırmamıştım. Evliyken, Jacob'a her kişisel harcamamı gerekçelendirmek zorundaydım. Boşandıktan sonra ise bütçem o kadar kısıtlıydı ki, güzellik bakımı gibi lüks harcamalar yapmaya kendimi ikna edememiştim.

Masraf hala beni duraksatıyordu, ama omuzlarımı dikleştirdim ve salona doğru yürüdüm. Sonuçta, bugün izin günümdü ve bir saatim vardı. Resepsiyon masasından altın bir kedi heykelciği bana el salladı ve masanın arkasındaki kadın gülümseyerek beni karşıladı.

Bir saat sonra, ellerim ve ayaklarım masajlandı, ovuldu, cilalandı ve parlatıldı. Soğuğa geri çıktım ve yeni tamir edilen telefonumu almaya gittim. Kendimi güçlenmiş hissederek dışarı çıktım ve planımdan biraz saptım. Caddenin karşısında başka bir işletme vardı: Dave's Moving Services.

Eski ama düzenli bir dükkana girdiğimde bir zil çaldı. Karşıdaki masada, nakliye kamyonu kiralama fiyatlarını gösteren afişler beni karşıladı. Solumda, her boyutta kutuların fiyatlarını gösteren başka bir afişle bantlanmış nakliye kutuları vardı.

"Hemen geliyorum!" diye bir ses, masanın arkasındaki açık kapıdan geldi.

"Teşekkürler!" dedim ve saatlik veya günlük ücretle kiralananbilen çeşitli boyutlarda kamyonların bulunduğu fiyat listesini inceledim. Eyalet sınırları dışına taşınma ile ilgili bir şey görmedim; fiyat teklifi almak için daha büyük bir nakliye şirketiyle iletişime geçmem gerekebilir.

Georgia'nın beni ve çocukları tekrar misafir etmeye razı olacağını varsayarsak. Ve onları yıl ortasında Heart's Cove İlköğretim Okulu'na kaydettirebileceğimi varsayarsak. Ve binlerce başka şeyi varsayarsak...

"Piper!"

David — çekilişi sunan, Noel Baba'ya benzeyen David — kapıdan içeri girip masanın arkasına oturduğunda gözlerimi kırptım. "Dave's Moving Services," dedim, fiyat listesinin üstündeki logoyu işaret ederek. "İki ile ikiyi birleştirmeliydim."

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu her zamanki neşeli gülümsemesiyle. "Yine taşınmıyorsunuz, değil mi? Yeni evinize yeni yerleşmiştiniz sanıyordum."

"Yeniden yerleştim," diye cevapladım ve gülümsemem biraz zoraki geldi. "Görünüşe göre planlarım yine değişiyor. Biraz zor bir istek olacak ama eşyalarımı buradan Kaliforniya'ya taşıyabilir misin?"

"Kaliforniya mı?" Kaşlarını çatarak sordu. "Bizi terk mi ediyorsun?" "Seçeneklerimi değerlendiriyorum," dedim.

"Bu gerçekten çok üzücü," dedi David ve sesinin samimi olduğunu duyunca şaşırdım. İçini çekerek, parmaklarıyla bıyığını düzeltirken masanın ucundaki eski bilgisayara doğru yavaşça yürüdü. "Biz sadece kamyon kiralama ve paketleme hizmetleri veriyoruz, bu yüzden aracı oraya kadar sürmeniz ve geri dönmeniz gerekecek. Büyük ulusal şirketlerden birini tercih etseniz daha iyi olur. Size genellikle tavsiye ettiğim şirketin iletişim bilgilerini yazdırırım."

"Teşekkür ederim."

David bana yazıcıdan yeni çıkmış kağıdı uzattı ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Kısa sürede bu kasaba için gerçekten çok iyi şeyler yaptın, Piper. Ayrılmayı düşündüğünü duyduğuma üzüldüm. Buraya çok iyi uyum sağlamış gibi görünüyordun," dedi.

"Burada geçirdiğim zamanı çok sevdim," diye itiraf ettim. Korkarım ki, gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Rahatsızlığımı gizleyerek gülümsedim ve başımı salladım

"Ama kendim ve çocuklarım için en iyisini yapmam gerekiyor." "Elbette."

"Teşekkürler." Kağıdı kaldırıp kapıya doğru döndüm, sonra durdum. "Hey, Dave?"

Kaşlarını kaldırdı.

Kağıdı kaldırdım. "Şehirde belge yazdırabileceğim bir yer var mı? İş yerinde yapmak istemiyorum."

Yaşlı adamın gözleri, benim istediğimden çok daha fazlasını görüyor gibiydi. "Sizin için basarım. E-posta ile gönderirim. Sorun değil." Küçük plastik bir tepside bir kartvizit çıkardı ve bana doğru kaydırды.

Kalbim sıkıştı. Bu kasabanın özelliğı buydu: insanlar her zaman yardım etmeye hazırды. Daha önce hiç yaşamadığım bir topluluk duygusu vardı. Eski kasabamda, ben her şeyden önce Jacob'ın karısıyđım. Topluluğı katılmım her zaman onun aracılığıyla oluyordu. Burası farklıydı. Boğazım düğümlenerek teşekkür ettim ve yazdırmam gereken belgeleri e-postayla gönderdim.

Belgelerimi çantama güvenle koyduktan sonra, manzaralı yolu takip ederek eve döndüm ve çocuklarımın çok sevdikleri bu kasabadan ayrılmanın üzüntüsünü yaşamamaya çalıştım.

Eve girince, dış giysilerimi çıkardım ve bir fincan kahve içmek için mutfuğı gittim. Biraz süt ekledim ve sonra muhteşem sarı kanepeme oturup, bugün yapmaktan korktuğum işe hazırlanırken ışıkları yanmayan Noel ağacına baktım. Telefonumun yeni ekranında birkaç parmak izi vardı, ama kaydırđımda kolayca kilidi açıldı.

Kız kardeşim üçüncü çalınıştta cevap verdi ve yüzü ekranımda belirdi. "Merhaba merhaba!" diye neşeyle cevap verdi. "Bakın, zavallı ablasını nihayet aramaya karar veren kimmiş."

Gülmeye çalıştım, ama içimden gelen hüznölü bir homurtu çıktı. "Merhaba Georgia."

Kaşları çatıldığında ses tonu değıştı. "Ne oldu?"

Alt dudağım titredi, ama ağlamak istemedim. Gözyaşlarımı hak etmeyen erkekler ve kendi hatam olan sorunlar için ağlamaktan bıkmıştım. Yine de parmak uçlarımı gözlerime bastırmak zorunda kaldım.

ve gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasını engellemek için derin bir nefes aldım. Kız kardeşimin yüzünü gördüğüm anda bunun olacağını biliyordum. Bu savunmasız ve korkutucu durumdan kendimi kurtarmak için yapılması gereken tüm pratik görevleri yerine getirmemi sağlayan güç, bir anda yok oldu. Kız kardeşim görmesin diye telefonu yüzümden uzaklaştırdım. "Her şeyi mahvettim Georgia," diye fısıldadım.

"Yanına gelmemi ister misin? Yarın sabaha kadar orada olabilirim."

"Hayır," dedim otomatik olarak, her ne kadar ablamın beni kurtarmaya gelmesi çok ama çok istediğim bir şey olsa da. Nefes aldım ve ekranı çevirerek onun beni tekrar görebilmesini sağladım. "Hayır, ben iyiyim."

"Anlat bana."

Nereden başlayacağımı bilemedim, bu yüzden sondan başladım. "Jacob cumartesi günü habersizce ortaya çıktı."

"Ne düşüncesiz bir pislik!"

Kanepenin koluna yaslandım ve bacaklarımın üzerine bir battaniye çektim. "Dün bütün günü erkeklerle geçirdi."

"Sonra da o gittiğinde kalp kırıklığıyla başa çıkmak zorunda kaldın," diye tahmin etti.

Başımı salladım.

"Bir şey bana bunun hepsi olmadığını söylüyor."

Dudaklarımı ısırdım. "Sanırım ben bu gezegendeki en aptal kadınıym," diye itiraf ettim.

"Bazı anların oldu, ama bundan şüpheliyim," dedi Georgia ve ben titrek dudaklarımla homurdandım.

Artık açıkça söylemek en iyisi: "Rhett ile yatıyorum."

Çenesi düştü, ama gözleri şaşkınlık ifade etmiyordu. "Bu benim şok olmuş halim," dedi.

Bu seferki kahkaham biraz daha samimiydi. Sonra iç geçirdim ve Rhett'in kapıma gelmesini ve o gitmeden önce yaşadığımız tartışmayı anlattım. "İstifa mektubumu yazdım ve yazdırdım," dedim bitirdiğimde. "Yarın işten ayrılıyorum."

"Oh, Piper."

"Hayır, sorun yok," dedim. "Ben iyiyim. Sadece..." Bu zor kısmıydı. Kız kardeşimi seviyor olsam ve onun da beni sevdiğini bilsem de, yardım istemek çok zordu. Özellikle de sürekli işleri batırıp kendimi bu tür durumlara sokan ben olduğum için. "Çocuklarla tekrar seninle kalabilir miyiz? Sadece bir süreliğine, kalacak bir yer bulana kadar. İlkokul onları kabul edecek mi diye bakmam lazım ve..."

"Evet," dedi, sözümü keserek. "Tabii ki. Neye ihtiyacın varsa."

Dudaklarım kontrolsüzce titredi ve en iyi savunmamdan bir hıçkırık sızdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Neye ihtiyacın olursa, Piper," diye tekrarladı.

Bir süre daha konuştuk ve sonunda telefonu kapattığımda, iki gündür ilk kez derin bir nefes alabildim. Bir planım vardı. Yeniden baştan başlayacaktım.

Ve hayatta kalacaktım.

Yarın, planımın en zor kısmını halledecektim: Sonunda Rhett ile yüzleşecek ve dikkatsizce elinden kaçırdığım gücü geri alacaktım.

OTUZ DÖRT RHETT

PAZARTESİ SABAHIM, yatağımın yanında bir kedinin kusma sesiyle başladı ve gözlerimi açtığım anda, bunun korkunç bir gün olacağını anladım. Turuncu renkli kedi, kusmuğunun üzerinde bana bakıyordu ve ben inleyerek yastıklarına geri yuvarlandım. Önceki gün birkaç Noel ağacı gövdesini kesmekten daha yorucu bir şey yapmamış olmama rağmen, vücudum ağrıyordu.

Yatağımın başucundaki komodini karıştırdım ve telefonumu buldum. Piper'ın e-postası beni bekliyordu.

Bugün işe gelmeyeceğini öğrenene kadar onu ne kadar çok görmek istediğimi fark etmemiştim.

Kedi yine kustu. Oturup alnımı ovuşturdum, sonra kediye gözlerimi kısarak baktım. Ayaklarının yanında sarımsı, yapışkan bir sıvı birikintisi vardı, ortasında koyu renkli bir topak vardı. Öne eğildim ve iğrendim.

"Bu bir tüy yumağı mı? Kedilerin bunu yaptığını bilmiyordum."

Kedi miyavladı. Kusmuş olduğu tüy yumağından uzaklaşıp kapıdan dışarı süzülürken bir süre ona baktım. Rahatsız görünmüyordu, ama gözlerim yere kusmuş olduğu şeye kaydı. Bu normal görünmüyordu.

Kediye mutfığa kadar takip ettim ve onun sabırla yemeğinin verilmesini beklediğini gördüm. Düşüncelerim Piper'ın gelen kutuma bıraktığı e-postaya kaymaya çalıştı, ama onları tekrar ayaklarımın dibindeki yaratığa çevirdim.

"Az önce kustun. Şimdi yemek mi istiyorsun?"

Bir süre birbirimize baktık, sonra küfrettim. "Seni veterinerine götüreceğim," dedim kediye. Veteriner kliniği açılana kadar birkaç saat daha vardı, bu yüzden kendime kahve yaptım, kahvaltı ettim ve o lanet kedinin bana bıraktığı iğrenç safra ve tüy yumağını temizledim.

Duş alıp hazırlanana kadar sabah geç olmuştu. Kedi maması verilmiş ve yenilmişti, ve artık tüy yumağı çıkacak gibi görünmüyordu. Yine de kediyi mutfak zemininde uzanmış buldum, bu yüzden garaja gittim, Jed'in bana sattığı kedi taşıma çantasını buldum, kedinin önüne yere koydum ve kapısını açtım.

Bana baktı, sonra gözlerini kapattı ve top gibi kıvrıldı.

"İçeri gir, kedi," diye homurdandım. "Evimin her yerine kusmanı istemiyorum."

Ayrıca, veterinerine gitmek beni işe gitmekten ve Piper'ın boş ofisini görmekten kurtaracaktı. Zihinsel olarak kendime bir tokat attım.

İş yerinde olmaması kimin umurunda? Lodge'un tasarımını teslim etmişti, planlanandan önce açılış yapabilecektik ve artık ondan güvenle kurtulabilirdim. Bu en iyisiydi, değil mi?

Kedi tezgahın üzerine atladı, sonra kanepenin arkasına zıpladı ve ortadan kayboldu.

"Kafese gir!" Bej renkli kutuyu işaret ettim ve metal kapıyı salladım.

Kedi her zamanki gibi beni görmezden geldi. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Bununla, onunla ya da Piper'la uğraşmak istemiyordum. Sadece para kazanmak ve rahatsız edilmeden hayatımı yaşamak istiyordum. Bu çok mu fazla bir istek? Piper kasabaya gelmeden önce *her şey yolundaydı*. Elbette, kendimi sahtekar gibi hissediyordum ve hayatımın anlamının ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama kasabadaki herkes beni seviyordu ve hayatım güzeldi.

şimdi ise derimi kazımak istiyordum ve o lanet kedi neredeydi?

Kiler odasına doğru yürüdüm, kapıyı açar açmaz durdum ve açılmamış chutney kavanozlarımı gördüm. Piper'ın yüzü aklıma geldi — benim zulamı gördüğünde bana baktığı hali. Beni seviyormuş gibi bakmıştı.

Kendime tekrar küfrettim ve chutney'lerin yanından geçerek kedi mamalarını aldım. Kiler kapısını çarptım ve sırtımı döndüm.

Florence'in mango chutney'ini aldım çünkü bu beni iyi bir adam gibi gösteriyordu. Herkes her hafta bir kavanoz aldığımı biliyordu. Bunu imajıma uygun olduğu için yapıyordum. Kasabada yardımsever, cömert bir adamdım. Dışarıdan bakıldığında.

Ama Piper bunu görmüştü, benim bencil, egoist özümü görmüştü. Asla benimle birlikte olmak istemezdi, gerçekten. Bu yüzden eski sevgilisini davet etmişti. Ya da bu yüzden o gelmişti, ya da her ne olduysa.

Öfke düşüncelerimi bulanıklaştırdı ve kanepenin kenarından küçük turuncu bir kafa çıkıncaya kadar kedi maması torbasını salladım.

"Evet. Bunları istiyorsun, ha? Seni manipüle etmek çok kolay, tıpkı diğerleri gibi. Ve biliyor musun? İstedığımı elde etmek için yaptığım şey bu. Herkesin ihtiyacı olanı aldığından emin oluyorum, böylece bu kasabada istediğim her şeyi yapabiliyorum. Ben değersiz bir pisliğim ve bunu seviyorum. İnsanları kullanmaya ve para kazanmaya devam edeceğim ve kimse bana durmamı söyleyemeyecek. Çünkü insanları hayatına aldığında ne olur biliyor musun? Sana sırtlarını dönerler. Seni ihanet ederler. Sana her zaman yalnız kalacağını hatırlatırlar, çünkü her zaman başka birini seçerler."

Bir avuç dolusu ödülü avucuma döktüm ve taşıyıcıya attım. Mantıklı davranmadığımı biliyordum ve kedi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Ama taşıma çantasına girip munching yapmaya başladı ve ben de küçük kapıyı kapattım. Onu kollarımın arasına alıp, botlarımı giydim ve garaja gittim.

Hafta sonu kullandığım aracı, koltuk ısıtıcıları ve bu yılın modelinin tüm özellikleriyle parıldayan SUV'yi görünce hırıldadım. O şeyi bir daha asla süremeyecektim, çünkü yanımdaki koltukta kıvranan Piper'ın avucumun altındaki hissini düşünecektim.

Kamyonet de pek iyi durumda değildi. Son birkaç aydır şantiyeye gidip gelmek için çok fazla zaman geçirmiştik, ama en azından içinde onu hiç öpmemiştik. Taşıyıcıyı yolcu koltuğuna bıraktım ve direksiyona geçtim. Keskin dişlerin sert mamaları çiğneme sesi kabini doldurdu ve ben motoru çalıştırdım.

Erin bugün yine çalışıyordu ve kapıdan içeri girdiğimde bana kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. "Rhett!" diye bağırdı. "Bugün seni beklemiyordum."

"Kedi kusuyor," dedim ve derin bir nefes aldım. Gülümsemeye çalıştım, ama sert ve rahatsız edici geldi.

Bu da Piper'ın suçuydu. Onun yanında kendim olmaya o kadar alışmıştım ki, artık diğerlerinin yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Derin bir nefes alıp tekrar denedim ve bu sefer gülümsemem biraz daha kolay oldu, ama yine de tamamen sahte hissettiriyordu.

"Tüy yumağı," diye açıkladım.

"Olamaz!" Erin taşıma çantasını benden aldı ve beni arkaya doğru işaret etti. Kedi taşıma çantasını paslanmaz çelik masanın üzerine koydu, kapıyı açtı ve hafifçe *pss-pss-pss* sesleri çıkararak kediye dışarı çıkardı. "Bir bakalım, olur mu?"

"Ben dışarıda bekleyeceğim," dedim. "E-postalarımı kontrol etmem lazım." "Tabii," dedi. "Uzun sürmez!"

Ön kapının yanındaki bir sandalyeye çöktüm ve telefonumu çıkardım. Gelen kutumun geri kalanını halletmeye niyetliydim, ama parmaklarım beni tekrar Piper'ın e-postasına götürdü. Kişisel bir gün, demişti. Yarın geri dönecekti. Bu sözleri yüzlerce kez okudum, gizli anlamlarını anlamaya çalıştım. Bana ne söylemeye çalışıyordu?

Gerçek bir iş yapmak imkansızdı. Tedarik, yeni bir teklif veya dikkatimi bekleyen binlerce görevden birine odaklanmaya çalıştığımda, aklımda sadece Piper vardı.

Eski sevgilisi ona sorduğunda benimle olan ilişkisini inkar etmişti. Bu çok acı vericiydi. Bu da bir başka reddiydi ve ben reddedilmeyi kaldıramazdım. Bu yüzden herkesin benden olmasını istediği adam olmak için çok çalışıyordum.

Kalbim o kadar sıkıştı ki nefes alamıyordum. Veteriner kliniğindeki hava boğucu ve sıcaktı. Nefes almaya çalıştım ama tek kokladığım şey evcil hayvan maması, antiseptik ve köpek kokusuydu. Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırarak Piper'ın reddetmesinin acısına kapılmamaya çalıştım.

Ona kız arkadaşım olmasını istediğimi söylediğimde, oğullarının ne düşüneceği konusunda daha çok endişelenmişti. Sonra eski sevgilisi sorduğunda bunu kesin bir dille reddetmişti. Hem eski sevgilisi neden onun evindeydi ki? Bana anlattığı onca şeyden sonra, onu kapıdan içeri almamalıydı.

Bacağım yukarı aşağı zıplıyordu ve sıcağı, kokuyu ve Erin'in kedimle konuşurken çıkardığı neşeli sesi daha fazla kaldıramıyordum.

Ayağa fırladım ve kapıdan dışarı çıktım, dışarıdaki keskin, soğuk havayı ciğerlerime çekerek.

"Rhett!"

Gözlerimi açtım. Dave, lacivert bere ve kabarık siyah ceket giymiş olarak önümde duruyordu. Eldivenli eliyle beresinin kenarını yukarı iterek önümde durdu. "Merhaba," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim Dave. Her şey yolunda."

Sempatikle dudaklarını büzerek homurdandı. "Sanırım bunun Piper'ın ayrılmasıyla bir ilgisi var, değil mi?"

Bakışlarım keskinleşti.

O nefesini verdi. "Sana söylüyorum, bana söylediğinde inanamadım. Gerçekten çok yazık, özellikle de yaptığı onca iyi işten sonra. Ollie bana kulübenin harika görüldüğünü söyledi."

Ellerimi kaldırdım. "Neden bahsediyorsun?"

Gözlerini kırptı. "Oh. Ben... Ben sandım ki..." Başını salladı. "Tanrım —Hiçbir şey söylememeliydim."

Onu yakasından tutup cevapları zorla almaya karşı koyarak, ellerimi yanlarımda sıktım ve çok yavaş konuştum. "Baştan başla. Piper'ın ayrılması ne demek?"

Dave ellerini kaldırdı. Soğuktan yanakları pembeleşmiş, gözleri hüznüldü. "Tek bildiğim, bugün dükkana gelip Kaliforniya'ya taşınmak istediğini söyledi."

"Kaliforniya'ya taşınmak..." Kamyonetime doğru döndüm, sonra durup geri döndüm. "Ne zaman? Nasıl? Kaliforniya'ya taşınamaz! O benim için çalışıyor! Burada! Burada çalışıyor! Burada yaşıyor!"

Ama ona kendi evinden ayrılması gerektiğini söyledim.

Buz gibi soğuk bir panik, beni bu noktaya getiren öfkeyi silip süpürdü. Aniden, durumu yeni bir bakış açısıyla gördüm.

Piper, eski eşinin gelişiyile şaşırmış ve oğullarını öncelikli tutmuştu. Nate, Piper'ın eski eşinin en sevdiği yemeği yaptığını söyledi; bu yemek onun da en sevdiği yemektir. Babasını gördüğü için çok heyecanlanmıştı. Piper, oğullarının mutlu olmasını isterdi, bu yüzden onun kalmasına izin vermişti.

Benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Benimle ilişkisi olduğunu inkar ettiğinde, Nate ve Alec kulak misafiri olabilecek mesafede duruyorlardı. Onların

böyle bir şekilde ilişkimizi duymalarını istemiyordu. *Ben* de onların böyle bir şekilde duymalarını istemiyordum. O çocukları seviyordum. Onların da beni sevmelerini istiyordum.

Zor bir durumda kalmıştı ve ona ihtiyacı olan desteği vermek yerine, ona sırtımı döndüm. Sevdği evde kalmak için üç ayı olduğunu söyledim.

Onu güvensiz, yalnız ve savunmasız hissettirdim ve bunu yaptım çünkü ben de öyle hissediyordum.

Ancak ben, annesinin küçümsemesi yerine sevgisini isteyen küçük bir çocuk değildim. Tüm zayıflıklarını sömürmekten zevk alacak türden bir kadına aşık olan genç bir adam da değildim.

Artık yetişkin bir adamdım ve sevdiğim kadının bana ihtiyacı olduğunu anlamalıydım. Onun hakkımdaki iyi düşüncelerini boşa çıkarmamalı ve ona birbirimize ait olduğumuzu kanıtlamalıydım.

"Her şeyi mahvettim," diye patladım.

Dave'in gözleri yumuşadı. "Hepimiz ara sıra batırırız."

"Hayır, ben gerçekten çok batırdım, Dave. Benim yüzümden gidiyor."

"Rhett?" Erin başını kapıdan dışarı çıkardı. "Burada işim bitti. Kediciği iyi, ama ona göz kulak ol, tamam mı? Düzenli olarak tüy yumakları kusmaya devam ederse, onu tekrar getir, birkaç test yapalım."

Zihnim karışık bir halde, bana uzattığı taşıma çantasını aldım. "Gitmem gerek. Hesabı sonra ödeyebilir miyim?"

Bana baktı, kaşlarını çatarak başını eğdi. "Tabii," dedi. "Merhaba Dave."

Dave'in cevabını duymadım, çünkü çoktan uzaklaşmaya başlamıştım. Kedi, itilip kakılmaktan hoşnutsuzluğunu miyavlayarak gösterdi, ama ben hızımı kesemedim. Onu yolcu koltuğuna oturtup bir kez daha direksiyona geçtim. Bu sefer, kalbim çarpıyor, parmak eklemlerim beyazlaşmış ve boğazım o kadar sıkışmış ki nefes almakta zorlanıyordum, ama yine de Lovers Lane'deki küçük eve doğru yola çıktım.

OTUZ BEŞ PIPER

HER ŞEY YOLUNDA GİDİYORDU. Çok iş bitirmiştım ve henüz öğlen bile olmamıştı. Heart's Cove İlköğretim Okulu kayıt formlarının son sayfasına sadece birkaç bilgi girmem gerekiyordu, sonra o görevi de listeden silebilecektim. Birkaç dakika içinde formları doldurdum, sonra evrakları topladım ve bir kenara koydum. Sonra David'in dükkanında yazdırdığım istifa mektubunu çıkardım, bir kez daha okudum ve imzaladım. Göğsüm sıkışmış gibi hissettim, ama bunu görmezden geldim ve ayağa kalktım. Mutfak lavabosunun temizlenmesi gerekiyordu ve bunun için en uygun zaman şimdiki zamandı.

Hareket etmeye devam ettiğim sürece, duyguların tsunamisi beni süpürmeyecekti. Lavabonun altındaki dolabı açtım ve Rhett'in görüntüsü aklıma geldi. Lavabonun altında çömelmiş, limon kazandığımızı söylüyordu. Ben mükemmel bir ev hayal ediyordum, o ise kâr etmeyi düşünüyordu.

Başından beri onun bana uygun olmadığını bilmeliydim.

İlişkimizi bitirmemiz iyi olmuştu.

lavabonun kenarında, nefes nefese, paslanmaz çeliğin çizildiğini fark ettim. Onlara boş boş baktım, kapı zili çaldığında şaşkınlığımdan sıyrıldım.

Sert süngeri bir kenara attım, ellerimi yıkadım ve mutfaktan çıkarken bir bulaşık bezi aldım. "Geliyorum!" Kapı zili tekrar çalınca seslendim. Bulaşık bezini merdiven korkuluğuna attım ve kapıyı açtım.

Midem ayaklarıma kadar indi. "Rhett."

Saçları dağınıktı, sanki bütün sabah saçlarını çekmiş gibi. Ceketinin fermuarı açıktı, pantolonunun cebi ters dönmüştü ve sol elinde bir kedi taşıma çantası tutuyordu. "Özür dilerim," diye patladı, gözleri çılgındı. "Seni seviyorum. Gitme."

Gözlerimi kırptım ve iki gün içinde ikinci kez dünya başıma yıkıldı, dengemi korumak için kapı koluna tutundum. "Ne?"

"Özür dilerim, Piper. Cumartesi günü olanlar için... her şey için. Senin yanında olmalıydım, ama bunun yerine senin suçun olmayan şeyler için seni suçladım. Kasabadan ayrılmanı istemiyorum. Bu evden ayrılmanı da istemiyorum. Sen ve çocuklar... kalmalısınız. Kalmanızı istiyorum. Lütfen."

Kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi çarpıyordu. Kaçınmaya çalıştığım tüm duygular bir anda yüzeye çıktı. Nefesim kesildi. "Ve..."

"Ve ben de seni seviyorum." Diye içini çekti. "Bunu bu kadar erken söylemem gerektiğini biliyorum. Seni hak etmediğimi biliyorum. Yarın daha iyi birini bulabilirsin, muhtemelen de bulmalısın. Ama ben seni seviyorum ve sen gittikten sonra burada yaşamak düşüncesi gözlerimi oymak istememe neden oluyor."

İki adım geri attım, merdiven korkuluğunun ucuna tutundum ve ikinci basamağa ağır ağır oturdum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Rhett hakkında özenle oluşturduğum dünya görüşüm paramparça olmuştu. Parmaklarında sallanan taşıma çantasını baktım. "Bunu söylemek için neden kedini getirdin?"

"Kusmuş. Onu boş ver," dedi Rhett, kedi miyavlamaya başlayınca. "İçeri girebilir miyim?"

"Sanırım," diye cevapladım. Aklım düzgün çalışmıyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum.

Rhett nefesini verdi, içeri girdi ve kapıyı kapattı. Yutkundu ve kedi taşıma çantasını yere bıraktı. Metal parmaklıkların arkasından iki yeşil göz bana bakıyordu. Rhett'e bakmaktansa kediye bakmak daha kolaydı, ama kendimi zorlayarak gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geldim.

"Gitme," dedi boğuk bir sesle. "Nasıl...?"

"Dave'e rastladım," dedi ve ben dikleşip kaşlarımı çatınca, "O benim zaten bildiğimi sanıyordu," diye ekledi.

Dün ve bugün bütün gün, hayatımı düzene sokmak için yapmam gerekenlere odaklandım. Bu kasabadan çıkıp daha iyi bir hayata kavuşmak için tamamlamam gereken milyonlarca görev vardı. Bunların çok küçük bir kısmını tamamlamıştım, ama tüm

bilincimin her parçası eyleme odaklanmıştı. Eylemde olduğum sürece, gücümü koruyabiliyordum.

Rhett kapıdan içeri daldı ve beni durdurdu. Bir elim ahşap merdivene, diğer elim kalçamın yanındaki merdiven basamağına tutunarak sendeledim.

Şimdi önümde çömelmiş, gözleri karanlık ve baştan çıkarıcıydı. Direnmeye çalıştım, gerçekten denedim. Aynı hataları tekrar tekrar yapmaktan bıkmıştım.

"Piper," diye fısıldadı, "Seni yalnız hissettirdiğimi biliyorum. Keşke zamanda geriye gidip kendime akıl verebilseydim."

"Burada kalabileceğini söyledikten sadece iki hafta sonra beni evimden kovmak istediğini söylemiştin," diye fısıldadım. "Burada güvende olduğumu sanıyordum. Seninle birlikte."

Yüzünde acı bir ifade belirdi ve başını eğdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Neden? Seni bu kadar korkutan ne? Eski kocama karşı hiçbir şey hissetmediğimi biliyorsun. Ne yapmamı bekliyorsun? Onu çocuklarımdan hayatından mı çıkarayım?"

Kafasını salladı. "Hayır. Yanılmışım, Piper."

Boğazım o kadar sıkışmıştı ki cevap veremedim. Sözleri içime işledi ve bunların eski kocamdan hiç duymadığım sözler olduğunu fark ettim. Her kavga acı bir satranç maçı gibiydi, kendi sözlerimin bana karşı kullanılmaması umuduyla söylediğim her şeye dikkat etmek zorundaydım. Jacob'la birlikteyken, duygularımın mantıksız olduğunu ve olan her şeyin benim hatam olduğunu hissediyordum.

Ama Rhett buraya beni azarlamak için gelmemişti. Geçmişimizde bir hata bulup bunu üstünlük sağlamak için kullanmamıştı. Sadece özür dilemiş ve hatalı olduğunu söylemişti.

Hâlâ önümde çömelmiş, saçları dağınık, kıyafetleri buruşuk halde duran Rhett derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Hayatım boyunca, insanları hayatıma aldığımda, onlar beni incitti." Elini kaldırdı. "Bunu mazeret olarak söylemiyorum. Sadece anlamamı istiyorum. Kasabada harika bir adam gibi davranıyorum ve tüm bu iyi işleri yapıyorum, ama aslında bu sadece bir kalkan. Herkes benim iyi bir adam olduğumu düşünürse, bencil, kötü ve acımasız olduğumu görmezler." Gözleri dolarak, boğazını temizledi.

kayboluyordu. "Beni hemen anladın, Piper. Bu beni çok korkuttu. Beni sahtekar olarak ifşa edeceğini sandım. Sandım ki sen..." Başını salladı.

"Sana zarar vereceğimi düşündün," diye sessizce tamamladım.

Rhett derin bir nefes aldı ve gözlerime baktı. "Sanırım kendimi buna hazırlıyordum. Eski sevgilini gördüğümde, resmi bir ilişkimiz olmadığını *bilmeme* rağmen bizim bir ilişkimiz olduğunu inkar ettiğinde, çocukların oradayken ve sen hazırlıksız yakalandığında, sanki duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissettim. Sanki sen de, benim için asla yeterince iyi olmayacağımı hissettirmekten zevk alan eski sevgilim gibiydin."

Ben öfkeyle nefes aldım. "Komik, çünkü ben de aynen öyle hissettim. Senin, sahip olduğu her avantajı kullanarak hayatımı kontrol etmeye çalışan eski sevgilim gibi olduğunu düşündüm."

Rhett'in yüzü acı çekmiş gibi oldu, sesi sertleşti. "Ben asla öyle bir şey yapmam, Piper."

Son birkaç gün beni inanılmaz derecede yıpratmıştı. Elimi uzattım ve Rhett'in yanağına dokundum, yumuşakça okşadım. Keşke onun şu anda kendine inandığı gibi ben de ona inansaydım. İç geçirdim, parmaklarım onun sert sakallarını okşadı. "Elinde değil, Rhett. Asla senin paran ya da statün olmayacak. Avantaj her zaman sende olacak."

Sözlerimin yarısında başını sallamaya başlamıştı ve "Yanılıyorsun, Piper. Avukatımı aradım bile" diyene kadar bu hareketini daha da şiddetli hale getirdi.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ev." Etrafımızdaki duvarları eliyle işaret etti. "Senin. Şu anda evrakları hazırlıyor."

Geriye doğru eğildim. "Ne?"

"Burayı bir yuva haline getirdin. Burası senin. Kapıdan içeri girdiğin andan itibaren hep senin oldu."

Nefesim hızlandı ve şimdi başımı sallama sırası bendeydi. "Hayır."

"Ne demek hayır? Ben istemiyorum Piper. Ve senden başka kimsenin almasını da istemiyorum."

"O zaman ben satın alırım," dedim, kararlı bir şekilde. Bana bütün evi, hatta yarısını bile verse, bu da bana onun gücü, kaynakları ve kontrolü olduğunu hatırlatırdı. Her nefes alışımında ciğerlerim ağrıyordu. "Öylece bana veremezsin. Değerini belirteceğiz ve ben satın alacağım. Her şey adil ve şeffaf olacak."

Rhett bir anlığına bana baktı. Nefesini verdi ve çenesini indirdi. "Peki. Eğer ihtiyacın buysa."

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes verdim. Neden hayal kırıklığına uğramıştım? Onun bana evi vermesini istememiştim. Sadece kendimi güvende hissetmek ve eşit olduğumuzu hissetmek istemiştim. Ama hayatımda bana büyük bir avantaj sağlayacak, bana güvenlik ve yerleşik bir hayat hissi verecek bir şeyi reddetmiştim. Hayır, sadece yerleşik bir hayat hissi değil. Gerçekten yerleşik bir hayat. Ne yapacağımı ve nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Rhett arka cebinden telefonunu çıkarırken kaşlarımı çatarak ekranına bakmaya çalıştım. "Avukatına e-posta mı yazıyorsun?" diye sordum.

"İş," diye cevapladı.

Acı, kalbime çarpan bir lastik bant gibiydi. Ben burada büyük, önemli, samimi bir konuşma yaptığımızı sanıyordum, ama sıradan bir iş e-postası daha mı önemliydi?

"Noel ikramiyeni değiştiriyorum," diye devam etti, telefonunun ekranını kapatıp cihazı cebine geri koydu.

"Ne mi?"

"Yılbaşından önce kulübeyi satarsak sana ikramiye vereceğime söz vermiştim."

Bu konuşma, zorlanan beynim için çok hızlı ilerliyordu. "Tamam. Teşekkürler?"

Gülümsemesi sıcaktı ve şimdi sıra ona gelmişti, elini uzattı ve çenemi avuçladı. "Yarım evin değerinde bir şey hak ettiğini düşündüm, artı kazancın ve maaşın üzerinden ödeyeceğin vergi, artı sana aşık olduğum için biraz da ekstra."

Nefesim kesildi. "Oh," diye fısıldadım. "Kal," diye yumuşak bir sesle istedi.

Gözlerimi kırptım ve gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Tamam," diye kabul ettim.

Gülümsemesi parlak ve ışıltılıydı ve kalbimin etrafındaki kabuğu binlerce parçaya ayırdı. Ellerim omuzlarına

omuzlarına ve ensesine doğru kaydı ve onu bana doğru eğip öpmesi için çok az bir baskı yeterli oldu.

Rhett'in dudakları benimkilere değdiği anda, tüm vücudum gevşedi. Ona yaslandım, o da kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Dengemi kaybettim ve ikimiz yere yuvarlandık. Rhett ön kapının üzerine uzanmış, başı kedi taşıma çantasını itiyordu. Ben Rhett'in üzerine düştüm. Ellerimle kendimi yukarı iterek, onun koyu renkli gözlerine, güçlü çenesine, dağınık saçlarına baktım.

"Rhett?"

Parmakları gömleğimin altına girip pantolonumun bel kısmının üstündeki cildimi okşadı. "Mm?"

"Ben de seni seviyorum."

Dudaklarından derin bir nefes çıktı ve sonra yumuşak, rahatlamış bir gülümsemeyle gülümsedi. Sonra beni kendine çekti ve öfkelenmiş bir miyavlama bizi bölene kadar beni uzun uzun öptü.

Rhett'in başının yanındaki kedi taşıyıcısına baktım. "Onu çıkar," dedim.

"Her şeyi parçalar," diye homurdandı Rhett, kafasını eğip taşıma çantasına kaşlarını çatarak baktı.

"Çıkar onu dışarı, Rhett," diye cevap verdim gülerek ve başının üzerinden uzanarak mandalı açıp turuncu kediyi dışarı çıkardım. Kedinin dışarı çıkması birkaç saniye sürdü ve bize çok kötü bir bakış attı, ama sonunda keşfetmeye başladı.

Rhett onu bir saniye izledi, sonra tekrar bana dönüp bir kez daha öptü. Dudaklarıma, "Kalkıp beni daha yumuşak bir yere götürmek için üç saniyen var, yoksa bunu burada yapacağız, sevgilim" diye mırıldandı.

O beni öperken, ben onun kollarında kıvranarak güldüm. "Ön kapıda olmaz!"

"Üç..."

"Rhett!"

"İki..."

Kayarak üzerine düştüm ve Rhett bizi döndürdü, böylece onun altında kaldım, sırtım sert, yeni cilalanmış döşeme tahtalarına dayandı.

Gölümsemesi şeytanydı. "Bir."

Daha yumuşak bir yere ulaşamadık. En azından o sefer. Gün uzundu ve telafi etmemiz gereken çok şey vardı.

EPILOG

PIPER

O ÖĞLEDEN SONRA, ben çocukları okuldan alırken, Rhett mutfağa gidip akşam yemeğini hazırladı. Üçümüz, zeytinyağında pişirilen soğan ve sarımsak kokusuyla dolu sıcak eve girdiğimizde, dudaklarımın kenarlarına yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

Buna alışabilirdim.

Çocukların daha önemli şeyler düşünmesi gerekiyordu.

"Bir kedi!" diye bağırdı Nate.

"Çizgili!" diye ekledi Alec, parmağıyla işaret ederek.

Rhett, omzuna bir bulaşık bezi asmış olarak koridorun sonunda belirdi.

"Merhaba çocuklar. Kediye dikkat edin. Huysuzlanıyor."

Nate ve Alec çoktan diz çökmüş, kediye kanepenin arkasından çıkarmaya çalışıyorlardı. "Adı ne?" diye sordu Alec.

Rhett'e baktım, o derin bir nefes aldı ve dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. "Ben, şey, bilmiyorum."

Çocuklar kediden gözlerini ayırıp Rhett'e baktılar. Kaşlarımı çattım.

"Ne demek bilmiyorum?"

"Ona sadece 'kedi' diyorum."

Kıkırdamamayı engellemek için dudaklarımı içe doğru kıvırdım. Bu tam Rhett'e göre bir davranıştı. Çok nazik olmak, bir sokak köpeğini evine almak, ona bakmak, ama bunun hepsinin rol olduğunu kendine söylemek. Eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğunu fark etmiyordu. Rhett, kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, iyi bir adamdı. Zamanla onu buna ikna edebileceğimi umuyordum.

Ve zamanımız olacaktı, fark ettim ki — çünkü burası benim evimdi. "Sanırım adı Jeff," dedi Nate.

"Merhaba Jeff!" dedi Alec.

Rhett kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Jeff," dedi, sanki ismi deniyormuş gibi.

Kedi güzel kanepemin arkasından sıyrılmış ve çocukların bacaklarının üzerinden hafif adımlarla geçiyordu. "Ona yaklaşıyor," dedim.

Rhett yaklaştı, kolunu belime doladı. Beni nazikçe okşadı, sonra elini indirdi ve çocukların yanına yere oturdu. "Sanırım seni seviyor," dedi Rhett.

Kedi Nate'in bacaklarının üzerinden atladı ve Rhett'in kucağına yerleşti, top gibi kıvrıldı ve uykuya daldı. Rhett inanılmaz derecede rahatsız görünüyordu, ama eli kedinin kafasını okşamak için hareket etti, büyük parmakları Jeff'in kulaklarının arasında nazikçe okşadı.

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı. "Sanırım *seni* seviyor," dedim. "Ve ondan bu kadar kolay kurtulabileceğini sanmıyorum."

Rhett iç geçirdi. "Sanırım artık ona alıştım," diye mırıldandı.

"Jeff'i senin evinde ziyaret edebilir miyiz?" diye sordu Alec, yavaşça yaklaşarak. "Balık sever mi?" Nate'e döndü. "Kediler balık sever."

Nate ciddiyetle başını salladı. "Seviyorlar."

"Onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin," diye cevapladı Rhett, gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. Gülümsedim, kalbim hafiflemişti ve kafamda dönüp duran sözleri dudaklarımla söyledim: *Seni seviyorum*.

RHETT sözünü tuttu – elbette – ve evin yarısını benden satın almama izin verdi. Aldığım devasa ikramiyeyle bunu yapmak kolaydı. Belki bazılarına göre bu şekilde davranmak aptalca gelirdi, ama benim için çok önemliydi. Rhett'in inanılmaz derecede cömert davrandığını biliyordum. Bir hediye kabul ettiğimi biliyordum. Ama resmi olarak, kazandığım parayla onun hisselerini satın almak benim için önemliydi. Bu, onun cömertliğini kabul ederken, bağımsızlık ihtiyacımı da onurlandırıyordu. Dengeli bir hediye idi.

Rhett'in tarzı tam da böyleydi, zorlayıcı olmadan cömert bir çözüm bulmak. Bu yüzden kasabadaki herkes onu çok seviyordu. O gerçekten iyi bir adamdı, *benim* iyi adamım. Hayatımın geri kalanını, iyi şeyler yaparken maske takmadığını ona hatırlatarak geçirmeyi planlıyordum. O sadece kendisiydi.

Tatilden sonra çocuklarla ilişkimiz konusunu açtık. Haberi iyi karşıladılar, özellikle de yeni evimizde kalacağımızı söylediğimde. Artık taşınma yok. Artık kutuları paketleme yok. Artık yeni okullar yok.

Artık burası bizim evimizdi.

Jacob bu haberi pek iyi karşılamadı. Biriyle görüştüğümü söylediğimde telefonda bana çok kızdı, ama ben onun öfke dolu sözlerine garip bir şekilde kayıtsız kaldım. Artık benim üzerimde hiçbir gücü yoktu. Bir dahaki sefere çocuklarla vakit geçirmek için şehre geldiğinde bana önceden haber verdi, ama yeni evimin kapısından içeri giremedi.

SONRAKİ AŞIKLAR Peak Charity Home Raffle gecesi kayak merkezinde düzenlendi. Kasabaya geldiğim ikinci yılın Ekim ortasında tüm kasaba halkı kulübede toplandı. Rhett, tahmin edilebileceği gibi, elinden geleni yaptı. Catering şirketi tuttu ve kulübede düzenlenen tüm karnaval oyunlarının masraflarını karşılamakta ısrar etti. Boynumda Mila'nınkiyle aynı bir kordon vardı, en sevdiğim uğurlu elbisenin kumaşı üzerinde iki değerli bilet açıkça görünüyordu.

Biri bu yılki çekiliş içindi, diğeri ise geçen yılın kazananıydı.

Odanın kenarında durmuş, Alec ve Nate'in direğe halka atışlarını izliyordum, elimde kötü şarapla dolu plastik bir bardak vardı.

"Yine kazanırsan ne olurdu?" dedi yanımdaki Mila.

Ona gülümsedim. "Kötü hissederdim."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle hissederdin."

"Başka biri buna benden çok daha fazla ihtiyaç duyuyor," dedim ona. "Benim zaten bir evim var."

"Ve buradaki herkes bunun için mutlu," dedi. "Artık sen de bizden birisin."

Gülümseyerek kızardım. Omzuma konan bir el beni döndürdü ve Rhett parmaklarını kolumdan aşağı kaydırarak benimkilerle iç içe geçirdi. "Merhaba," dedim, başımı öpücük için yukarı kaldırarak.

Elimi sıkarken dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sana bir şey göstermek istiyorum," diye fısıldadı. "Mila, bizi yalnız bırakır mısın?"

Gözleri parladı ve başını salladı.

"Çocuklar..."

"Onlara ben göz kulak olurum," dedi Mila, eliyle bizi uğurlayarak.

Rhett'i takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Mutlu kalabalığın arasından geçerken elimi sıkıca tutmaya devam etti. Muhteşem merdivene vardık, Rhett asansörlerin olduğu yere doğru döndü ama düğmeye basmadı. Bunun yerine, beni merdiven sahanlığının köşesindeki servis kapısına doğru çekti.

"Yukarı mı çıkıyoruz?" diye sordum, o beni içeriye doğru iterken. "Yukarı çıkıyoruz," diye onayladı.

"Çekilişi kaçırırsam çok kızarım," diye takıldım. "Dave sahneye çıkmaya hazırlanıyordu!"

"Buna değecek," diye söz verdi Rhett. Beton merdivenleri çıkarken bana gülümsedi, sonra başka bir ağır metal kapıyı omuzlayarak açtı. Çatıdaydık.

Titredim, sonra nefesimi tuttum.

Tavan titrek mumlarla kaplıydı ve kapıdan açık alana kadar koyu kırmızı gül yaprakları serpilmişti. Bir standın üzerinde şarap kovası duruyordu ve içinde bir şişe şampanya soğuyordu.

"Rhett," diye fısıldadım. "Bu ne?"

O geriye doğru yürüdü, iki elimi de tuttu ve beni şampanyanın yanına çekti. Bir battaniye serilmişti ve her iki yanında iki ısıtıcı lambası yanıyordu. Yaklaştığımızda, onların sıcaklığı beni rahatlattı ve merakla Rhett'e baktım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Hâlâ ellerimi tutarak bana yaklaştı ve alnını alnıma dayadı. "Çekiliş gecesi için yeni anılar yaratmalıyız diye düşündüm," dedi, sesi alçak ve sıcaktı. "Daha güzel anılar."

"Bir ev kazanmaktan daha mı iyi?"

"Onun için kavga edip hastanede son bulmaktan daha iyi."

Dudaklarım kıvrıldı. "Haklısın."

Ellerimi kaldırdı ve avuç içlerimi öptü. Sonra gözlerime baktı, yumuşak bir gülümsemeyle diz çöktü

"Rhett..."

"Seni seviyorum, Piper," dedi. "Gücünü ve kararlılığını seviyorum. Şefkatli olmanı ve çocuklarına harika bir anne olmanı seviyorum. İş ahlakını ve azmini seviyorum. Tanıdığım en muhteşem kadınsın ve hayatımın ne kadar dolu ve mutlu olabileceğini fark etmemi sağladın. Beni daha iyi bir erkek yapıyorsun."

"Sen zaten iyi bir adamsın, Rhett. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

O başını salladı. "Yanılıyorsun. Sen hayatıma girmeden önce, gerçek kimliğimi saklamam gerektiğini düşündüğüm için iyi bir insan gibi davranıyordum. Sen bana kendim olabileceğimi ve iyi şeyler yapabileceğimi fark ettirdin. Bir maskenin arkasına saklanmam gerekmiyor."

Elimi uzattım ve gözlerim yaşlarla dolmuş halde yanağını okşadım. "Seni seviyorum, Rhett."

"Bu yüzden sen aklını başına toplaman önce bunu yapmak istiyorum." Cebinden küçük kadife bir yüzük kutusu çıkarırken yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. Kutuyu açtı, içine baktı, sonra ters çevirdi. "Benimle evlenir misin?"

Yüzük, ısı lambalarının ve etrafımızdaki düzinelerce mumun ışığı altında parıldıyordu. Oval kesim bir elmasdı ve kutunun kadife iç kısmına ateş ve gökkuşağı yansıtıyordu. Gözlerimi kırptım ve gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Rhett," diye fısıldadım.

"Evet de," diye fısıldadı o da.

Gülerek başımı salladım. "Evet. Evet, tabii ki seninle evleneceğim."

Onun gülümsemesi bana geçen yıl merdivenlerin altında çömelmişken ona kalacağımı söylediğim günü hatırlattı. O, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Kalbim kabardı ve sol elimi uzattım. Rhett yüzüğü parmağıma takarken titredim; sonra eğilip onu öptüm. Beni aşağı çekip battaniyenin üzerine düşerken, ben de onun üzerine uzanarak bir çılgılık attım.

"Çekilişi kaçıracağız," diye şikayet ettim gülerek.

"Sana evlenme teklif ettim, sen ise çekiliş için endişeleniyorsun," diye iyi niyetli bir şekilde homurdandı, sonra telefonunu çıkardı. "Canlı yayını açarsam

Canlı yayını açarsam, burada kalıp seninle sevişmeme izin verir misin?"

Başımı eğip onu öptüm. "Evet."

O da beni öptü, sonra ben iki kadeh şampanya getirirken o da videoyu hazırladı. David'in numaraları okumasını izledik, loş mum ışığında biletlerimizi kontrol ettik.

İkimiz de kazanamayınca, Rhett hayal kırıklığıyla dilini şaklattı.

Gülerek arkama yaslandım. Rhett'in kolları beni sarmış, ben de sırtımı onun göğsüne yaslamıştım. "Sorun yok. Bu gece piyangoyu zaten kazandık." Elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim, sonra başımı çevirip onun gözlerine baktım.

Rhett beni kucaklarken gözleri ciddiydi. "Seni seviyorum Piper," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim. Şampanyamı bir kenara koydum. Aşağıdaki kutlamalara katılmadan önce burada yapmamız gereken bir şey daha vardı. Battaniyenin üzerine uzandım ve Rhett'i üstüme çektim, gözleri kararırken gülümsedim.

Şanslı elbisem bana başka bir ev kazandırmadı, ama çok daha iyi bir şey kazandım.

PIPER'İN RHETT İLE İLK KAYAK DERSİNİ ÖZEL OLARAK İZLEYİN İSTER MİSİNİZ? İŞLER... TAM OLARAK PLANLANDIĞI GİBİ
GİTMİYOR.

[BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

[\(HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE\)](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

FIONA VE GRANT'IN HİKAYESİ, *DIRTY LITTLE MIDLIFE CRISIS*'İN ÖN İZLEMESİ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN!

BİR FIONA

EN İYİ ARKADAŞIMIN paslı eski Toyota'sından yorgun bir inilti geliyor. Bu... pek iyiye işaret değil.

İyi tarafı, Simone'un hurda arabası bizi Los Angeles'ın 300 mil kuzeyindeki tatil beldemize başarıyla ulaştırdı. Ne yazık ki, daha fazla yol alabilecek gibi görünmüyor.

Yıpranmış plastik kapı kolunu, sanki bu arabanın bir arada kalmasına yardımcı olacakmış gibi sıkıca tutuyorum. Simone arabasının bozulmasından endişe duyuyorsa da bunu hiç göstermiyor. Dağınık bir topuzla başının üstüne bağlanmış kızıl saçları ve soluk mavi gözlerini çerçeveleyen kalın, siyah çerçeveli gözlükleriyle Simone, kırk dört yaşından çok daha genç görünüyor — bu durum benim güvensizliğimi sık sık gıcıkıyor. Zaman bana pek de nazik davranmadı.

Heart's Cove'un ana caddesine döndüğümüzde arabanın kaputundan yine gıcırtilı bir ses çıkıyor ve ben caddede bir tamirci tabelası aramaya başlıyorum. Simone bu hurda yığını için endişelenmiyor olsa da, iki haftalık konaklamamızın sonunda buradan çıkmamanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Motor tekleyip araba sallanmaya başlayana kadar yaklaşık 15 metre daha ilerledik, sonra araba caddenin ortasında durdu. Simone, kaputtan kalın siyah dumanlar yükselirken, ustaca arabayı kaldırıma doğru sürdü. Yarı uygun bir yere park edip hiçbir şey olmamış gibi davranarak el frenini çekti ve alev kırmızısı saçlarını kulağının arkasına attı.

En iyi arkadaşıma bir bakış attım. "Benim arabamı almalıydık." "Senin arabayı alamazdık. Sana Voldemort'u hatırlatıyor."

"Voldemort mu?"

"Adı Anılmaması Gereken Adam. O parlak beyaz Mercedes, o pislik boşanmada sana bıraktığı tek şey ve ona bakınca..."

sana onun aldatan pisliğini hatırlatıyor. Her defasında anahtarı çevirdiğinde bunu gözlerinde görüyorum. Senin arabana binmemiz *mümkün değildi*. Big Bertha gayet iyi iş çıkardı." Bertha'nın kaputundan koyu dumanlar çıkmıyormuş gibi, sevgiyle ön panele hafifçe vuruyor. En iyi arkadaşım bana anlamlı bir bakış attı. "Bu tatil bizimle ilgili, kendimizi şımartmakla ilgili, her zaman olmamız gereken kadınlar olmakla ilgili. Ayrıca, başardık, değil mi?"

"Zorlukla," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı kıvırmaya çalışan gülümsemeyle mücadele ederek.

"Öğleden sonra bir tamirci bulacağım. Zaten önümüzdeki iki hafta arabaya ihtiyacımız olmayacak, Heart's Cove'daki her şey Heart's Cove Hotel'e yürüme mesafesinde. Broşürde yazıyor."

Ön camdan, dumanın ötesinde, otel kapısının üzerinde soluk yeşil ve beyaz bir tente görüyorum. Bir sineklik kapısı hafifçe eğri asılı duruyor ve her pencerenin içini dantel perdeler çerçeveleyiyor. Eski dış cephe kaplamasının boyası dökülüyor, ancak otelin önü düzgünce kesilmiş çimlerle çevrili ve her direğe rengarenk çiçeklerle dolu sepetler asılı. Düşük bir çit, küçük bir otoparka giden kaldırımın kenarını süslüyor, diğer tarafında ise ön kapıya giden bakımlı bir yol var.

Bu konaklama yeri şirin, ancak biraz yıpranmış. Tam olarak ilk tercihim olmazdı.

Ya da belki de eski kocam John'un hoşuna gitmeyecek bir yer. Bu yer *gerçekten* hoşuma gitmiyor mu? Üç bacaklı, tüyleri dökülmüş, kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi, bir şekilde sevimli. Simone'a inanacak olursak, harika yorumlar almış ve muhteşem bir kontinental kahvaltısı var.

John burayı bir kez görse, başka bir yer bulana kadar durmadan şikayet ederdi, hatta belki de tüm tatili iptal ederdi — ama o burada değil. O, Los Angeles'taki şık ofisinde, içine girmeye karar verdiği genç ve seksi asistanıyla birlikte. Ya da belki bir hukuk asistanıyla. Ya da genç bir ortağıyla. Ya da bir stajyerle. Ya da hepsiyle.

Derin nefes al.

Simone dudaklarımı büzüştüğümü görmüş olmalı ki koluma yumruk attı. "Limon emmeyi bırak, Fi. Hadi. Yapacak sanatımız var."

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim? Neden büyük kendini gerçekleştirme kaçamağımız için bir sanat kampı seçmek zorundaydın?"

Kaç kez söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim? Neden büyük kendini gerçekleştirme tatilimiz için bir sanat kampı seçmek zorundaydın? Ben titiz bir kıyım. Düzenliyim. Planlıyım. Neden iş arama gibi bir tatil yapmıyoruz? En azından faydalı olurdu."

Simone burnundan soluyor ve arabadan çıkıyor, kaputundan hala çıkan dumanlara hızlıca bir bakış atıyor. Önlem olarak lastiğe tekme atıyor, sonra çantasını omzuna asıyor ve bana ilerlemem için el sallıyor. "Hadi! Kapıdaki tabelada içerde check-in yapın yazıyor."

Eski sevgilimi düşünmekten vazgeçip Simone'u takip ederek arabadan inerim. Bertha'nın ölmek üzere olan motorunun kokusunu görmezden gelerseniz, buradaki hava çok temizdir. Çiçek kokuları ve denizden gelen hafif tuz kokusu, omuzlarımdaki gerginliği giderir. Simone haklı. Tatile ihtiyacım var. Neden daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmayayım? Neden yeni bir şey denemeyeyim?

Los Angeles'ta benim için bir şey kalmadı. Geçen hafta lüks çatı katı dairesi John'un adına devredildi ve değerinin yarısı nihayet banka hesabıma yatırıldı, artık resmen evsizim. Boşanma davası sonuçlandı, yani resmen bekârım da. Tepelere taşınıp, beyaz çitli evim ve mükemmel küçük ailem olma hayalim penthouse ile birlikte yok oldu, ama bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kırk beş yaşında yeniden başlamak planladığım bir şey değildi.

Simone, kendimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdi, bu yüzden buradayım. *Kendimi bulmak* umuduyla iki haftalık sanat, yoga ve meditasyon dersleri almaya hazırlanıyorum, ancak keşfedeceğim şeylerden çok korkuyorum. Her sabah aynada kendimi görüyorum ve gördüğüm şeyden hoşlandığımı sanmıyorum. Kırk beşin ötesindeyim ve her gün yeni kırılganlıklar belirliyor. Eskiden hiç sarkmayan yerler sarkıyor, eskiden gergin olan yerler yumuşuyor.

John'un daha genç, daha güzel ve daha uysal oyuncaklarına kıyasla, kendimi kesinlikle çirkin hissediyorum. Bir haftalık resim ve ohm yapmanın bu konuda yardımcı olacağından emin değilim.

Ben bir adım attığımda Simone kapıya kadar gelmiş bile. Arkasını dönüp ellerini beline koyuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Fiona, dünyaya dön! Acele et kıyım. İlk dersimiz yarım saat sonra başlıyor."

Durup başımı eğiyorum. "Yarın ilk gün olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim. Kabullen." Alnındaki kırmızı saç telini iterek, hiç pişmanlık duymadığını belli ediyor. Gözleri caddeyi taradıktan sonra tekrar bana dönüyor, omuzları hafifçe düşüyor. Daha nazik bir sesle, "Bugün bir şeyler çizmen gerektiğini bilseydin, arabaya binmeyeceğini biliyordum. Konfor alanın seni esir tutmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden, bilirsin, çaresiz zamanlar falan."

"Kime çaresiz diyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Simone sırtıyor, ama cevap vermek için ağzını açamadan, bizi ayıran asfalttan bir gürültü geliyor. En iyi arkadaşımın gözleri, kaldırımında bir çatlak açılan yere bakarken büyülüyor. Bir adım geri atıyorum, elim göğsümde.

Sonra Heart's Cove Hotel'in otoparkı patlar. Hayır, gerçekten.

Patlar.

Her yer asfaltla kaplı. 15 metre yüksekliğe fışkıran bir su fıskiyesi üzerimize yağmur gibi yağıyor. Çıglık atarak çantamı başımın üzerine koyup çömeliyorum. Etrafıma taşlar ve asfalt parçaları yağmur gibi yağıyor, yere düşerken cildimi çiziyorlar. Elim enseme koyup geri çekiyorum ve kan görüyorum.

Ne oluyor...?

Su hala üzerime yağarken, bağırışlar yükselir. Kapılar açılır ve uzaktan siren sesi duyulur. Hala kaldırımında çömelmiş, parmaklarımdaki kana bakıyorum.

Bu kasabanın kendini gerçekleştirme adına nesi var böyle? Simone beni nereye getirdi böyle? Belki de buradan kaçmalıyım, ama bunu nasıl yapabilirim ki? Arabamız bozuk.

Sıkıştım, sıkıştım, sıkıştım. Tıpkı evliliğimde sıkışıp kaldığım gibi. Sevmediğim bir çatı katında sıkışıp kaldım. Asla yaşamak istemediğim bir şehirde sıkışıp kaldım. Hayatım yavaş ve acı verici bir şekilde akıp giderken, ben ölüyormuşum gibi hissederken, dalkavuklar ve kibirli ev hanımlarının arasında sıkışıp kaldım.

Su elbiseme sızıyor, sırtımı ıslatıyor. Başka bir asfalt parçası kafama düşmesin diye endişelenerek kendimi bir top gibi kıvrılıyorum.

Düşüncelerim etrafımda dolaşıyor ve rahatlık alanım kafamın içinde daralıyor.

Evde kalmalıydım. Ya John'un bana ihtiyacı olursa? Ev aramalı ve iş bulmaya çalışmalıyım. Tatil, ihtiyacım olan son şey. Neden tatili hak edeyim ki? Kendimi toparlamalı ve hayatımı nasıl yeniden kuracağımı düşünmeye başlamalıyım.

Duygular boğazımı sıkıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben yıkılan türden bir insan değilim. Ben kaya gibiyim. Ailemi bir arada tutan benim.

Bu pek iyi gitmedi, değil mi?

Gözyaşları yanaklarımdan akmak üzere ve kendimi tutmak için çılgına dönmüş duygularıyla mücadele ediyorum. Sadece bir su borusu patlamış. Boynumun arkasında küçük bir kesik var ama iyiyim. Sadece ıslak ve garip bir şekilde duygusalım.

Sonra bir gölge. Su duruyor ve açık şemsiyeye çarpan bir gayzerin tıktıklarını duyuyorum. Üzerime yağmur gibi yağan suyun kesilmesi, derin bir nefes almamı sağlıyor. Kafamı kaldırıp, şu anda kendi akıl sağlığımı korumama yardım eden şemsiyenin sahibini görüyorum.

Aman Tanrım.

Islak tişörtlü bu görüntüye bakılırsa, Heart's Cove o kadar da kötü bir yer olmayabilir.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı demek yetmez. Bu adam, Heart's Cove adlı uykulu bir kasabada değil, kırklı yaşlarındaki her kadının ıslak rüyasında yer alması gereken birine benziyor. Geniş omuzlu ve ıslak tişörtünün göğsüne yapıştığına bakılırsa, ciddi kasları olduğunu söyleyebilirim. Gözlerim göğüs kaslarının ve omuzlarının kıvrımlarını, kollarını ve ince belini tarıyor. Gözlerim tehlikeli bölgeye ulaşmadan önce geri çekiyorum ve dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum.

"Merhaba," diye kekeledim, ayağa kalkarken lacivert sargı elbisenin önünü ellerimle düzelttim. Elbisenin arkası sırlıslıklamdı. Elbise bana, onun gömleğinin ona sarıldığı kadar yapışmıştı ve gizemli adamın gözlerinin beni süzerken ısındığını fark ettim. Siyah kahverengi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, midemde garip bir sıcaklık hissettim. Kurtarıcıma bakmaya devam ederken yutkundum.

Koyu renk saçları ve zengin, bronz teni var, şakaklarının üzerinde iki gri saç yaması var. Saçlarının geri kalanı kısa, gevşek bukleler halinde bir tarafa toplanmış, bunlardan biri alnına doğru kayıyor.

O, geniş elini kaldırıp saçındaki bir tutamı geriye doğru tararken, gri-mavi gözleri hala beni inceliyor. O gerçek mi acaba? Gerçek hayatta bu kadar yakışıklı insanlar var mı, emin değilim. Belki de son on beş ayın korkunçluğundan sonra sonunda kafayı yedim. Gayzer bardağı taşıran son damla oldu. Bertha'nın motor dumanındaki bir şey beynimi lapa haline getirdi. Sonunda aklımı kaçırdım.

"Ben Grant." Onun zengin, derin sesi omurgamda bir titreme yaratıyor. Kulağa yeterince gerçek geliyor.

Zar zor bir cevap çıkardım. "Fiona."

Dudakları, sanki benim adım onu memnun etmiş gibi bir gülümsemeye kıvrılıyor. Karnımın altında bir sıcaklık dalgası hissediyorum ve o rahatsız edici noktaya elimi koyuyorum. Hissediyorum... Ben...

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Grant elini bana doğru uzatır ve o boynumun arkasına uzanırken dişlerimin arasından nefes alırım. Gözlerimi kapatırken, beni kendine çekip, o muhteşem göğsüne bastırıp dudaklarımı dudaklarına götürdüğünü hayal ederim.

Onun gibi bir adam kontrolü ele alırdı. Aramızdaki elektriksel çekimde bunu hissedebiliyorum. Beni duvara yapıştırır ve son yirmi yıldır kaçırdığım şeyleri gösterirdi. Vücudumdaki her sinir ucunu ateşler ve gerektiği kadar sert, otoriter ve talepkar olurdu.

Ve ben onun dilinde eriyen tereyağı gibi ererdim. Tanrım, dili... Keşke onun üzerinde eriyebilseydim. Tercihen elleri beni sıkıca kavradığında ve onun devasa vücudunda kıvrılan ham gücü hissettiğimde. *Islak ve tuhaf bir şekilde duygusal*, ha? Evet, hala doğru.

Ama Grant'in dokunuşu, parmak uçları boynumun arkasını okşadığında tüy kadar hafif. Parmakları nasırlı, sert. John'un, birbirimize dokunduğumuz günlerde cildimi okşadığı yumuşak, hamur gibi ellerine hiç benzemiyor.

Grant'in cildi pürüzlü olabilir, ama dokunuşu yumuşaktır. Kendimi durduramadan dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçır, ısı bacaklarımdan yayılır,

bacaklarımın arasına yayılır, içime doğru yayılır ve kulaklarımın ucuna kadar ulaşır.

Bu... Oh, hayır. Bu menopoz mu? Park yerinin ortasındaki bir gayzerin altında ilk sıcak basmamı mı yaşadım?

Ama gözlerimi açtığımda, Grant'in ifadesi yumuşaktır. "Kanaman var," der, neredeyse kendi kendine. Onu durduramadan, bana şemsiyeyi uzatır, sonra gömleğinin kenarını tutup bir şerit koparır.

Adam *lanet olası gömleğini yırtıp*, itiraf etmeliyim ki çok küçük olan yarama sürerek temizliyor.

Bayılabilirim.

Bu bir ateşli rüya. Bu gerçek hayat değil. Olamaz.

Grant'in pantolonunun bel kısmının hemen üzerinde, yırtık nedeniyle ortaya çıkan deri şeridini izliyorum. Karnı sert ve o deri parçası üzerinde dilimi gezdirmek için içimde uyandırılmamış bir arzu beliriyor.

"Fiona!" Simone'nin sesi zihnimi bulanıklaştıran şehveti kesiyor. En iyi arkadaşım koşarak geliyor, gülerek yüzünü elleriyle kapatıyor. "İnanabiliyor musun? Bence bu bir işaret."

"Neyin? Kötü belediye su tesisatının mı?"

Grant sözlerime gülerek karşılık verir ve onu tekrar güldürme isteği beni ele geçirir. Simone bana doğru yürürken ona bir bakış atarım, yanımda duran bu örnek karşısında gözleri fal taşı gibi açılır.

"Merhaba yakışıklı. Ben Simone." Bana kaşlarını oynatır, sonra Grant'in önünde reverans yapar.

Sanki adam İngiltere Kralıymış gibi reverans yapıyor. En iyi arkadaşım bir manyak.

"Grant," diye gülümseyerek cevaplar, Simone'un deli olması onu hiç rahatsız etmez. "İkizleri kontrol etsem iyi olacak. Son zamanlarda otelin bakım hizmetleriyle sorunları var ve eminim yardıma ihtiyaçları vardır." Ona şemsiyeyi vermek için uzanırım ama o başını sallar. "Sen al. Islanmam sorun değil." Gözleri dudaklarıma kayar ve sonra hızla başka yere yönelir, o kadar hızlıdır ki hayal mi gördüm diye merak ederim.

Bana Batı'nın Kötü Cadısı deyin, çünkü olduğum yerde erimek üzereyim.

Simone kolumu koluna takarken çığlık atıyor ve Grant'in gayzerin etrafında büyük adımlarla yürüdüğünü izliyoruz, beyaz gömleği sıırsıklam olmuş ve sırtındaki her kasın üzerine yapışmış. "O *çok çekici*. Bu kesinlikle bir işaret."

"Ne için bir işaret?"

"Bu tatilin *tam* da ihtiyacın olan şey olduğunun." "O sadece dost canlısı bir yerli."

"*Umarım* dost canlısıdır," diye cevapladı Simone, ama bu kelime onun ağzından çıktığında *çok* farklı geliyor.

Gülerek başımı sallayıp otele doğru başımı sallıyorum. "Neler olduğunu öğrenmeye gidelim mi?"

"Evet, ama önce mendil alayım. O *dost canlısı yerliyle* aynı odada kalacaksam, otel zeminini salya ile kirletmek istemem."

Gözlerimi devirip, yüzümdeki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ve başımı yeşil-beyaz tentenin yönüne doğru sallıyorum, sanki beni ona doğru çeken bir ip varmış gibi Grant'in gittiği yöne doğru yola çıkıyorum.

Belki Simone haklıdır. Belki de bu tatil iyi bir fikirdi, ne de olsa...

FIONA SADECE TATİL İÇİN ŞEHİRDE, TA Kİ SEL BASAN OTEL ODASI ONU ALTERNATİF KONAKLAMA ARANMAYA YÖNELTENE KADAR... ŞEHRİN ÇEKİCİ TAMİRCİSİYLE.

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ

[HTTPS://GENI.US/KTWYR](https://geni.us/ktwyr)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatası](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sürprizi](#)

[Forbidden Boss](#)

[The Wrong Boss](#)

[Dirty Boss](#)

[Daha fazla sürpriz](#)

[bebek! CEO tarafından](#)

[hamile bırakılmak](#)

[Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakıldı](#)

[Yine Hamile Bırakıldı!](#)

[Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak](#)

[Noel'de Senin Kötü](#)

[Prens Kalpsiz Prens](#)

[Zalim Prens](#)

[Kırık Prens](#)

[Kötü Prens](#)

[Yanlış Prens](#)

[Yalnız Prens](#)

[Buz Kraliçesi](#)

Haydut Prens

Küçük Kasabalar En İyi Kasabalardır

Mükemmel İntikam İçin Dört Adım

Mükemmel Sahte Randevu İçin Dört

Adım

Düşmanla Çalışmak

İtfaiyeciyle Sahte Randevu

Fetih Arzusu

Savaş Felaketi

Küçük Kasaba + Geç Yaş Romantizmi

Kirli Küçük Orta Yaş Krizi

Kirli Küçük Orta Yaş Karmaşası

Kirli Küçük Orta Yaş Hatası

Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi

Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı

Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı

Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi

Kirli Küçük Orta Yaş

Draması

Kirli Küçük Orta Yaş (sahte)

Randevusu Pis Küçük Orta

Yaş Kaçamağı

Neşeli Küçük Orta Yaş Cöpcatan

Kırk Yaşında ve Savaşan Kirli

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

Seni İstememelisin

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni Özlemeyeceğim

Kadınını korumak için her şeyi yapar Yemini

Yemini

Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

Sahte Nişan Romantizm Doğru Adamla

Nişanlanmak

Yanlış Adama Nişanlanmak

Bay Mükemmel ile Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

